

ἍΓΙΟΣ ΚΥΤΤΡΑΝΟΣ

ΆΓΙΟΣ ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΑΣ ΑΝΑΡΩΑΣ ΜΟΝΗΣ
ΑΓΙΩΝ ΜΑΡΤΥΡΩΝ ΚΥΠΡΙΑΝΟΥ ΚΑΙ ΙΟΥΣΤΙΝΗΣ ΦΥΛΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

• ΕΤΟΣ ΜΑ' • ΤΟΜΟΣ ΙΣΤ' • ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2012 • ΤΕΥΧΟΣ 366 •

ISSN 1108-4030

Περιεχόμενα

- Σύντομα Πατερικὰ Μηνύματα: «Ἡ ἀνάπαυσις τῆς ψυχῆς»289
- Ὁρθόδοξο Ἐκκλησιαστικὸν Φρόνημα290
- Ποιμαντικὴ Ἐπιστολή: Τα ἱερὰ Μυστήρια τοῦ Βαπτίσματος
καὶ τοῦ Γάμου καὶ ὁ κίνδυνος τῆς ἀλλοτριώσεως αὐτῶν294
- Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Τραπεζούντιος, ὁ Πολιοῦχος τῆς Μολδαβίας.....299
- Θαῦμα τῆς Ἀγίας Γεροντίσεως Μυρτιδιωτίσεως.....303
- Ἡ Ἀληθινὴ Ἐξομολόγησις306
- Ἡ κρίσις τῶν Ἑλλήνων308
- Ἀποκαλυπτικὸν Δημοσίευμα γιὰ τὴν ἀποφασισθεῖσα Ἐνωσι
ὀρθοδόξων – Ρωμαιοκαθολικῶν τὸ ἔτος 1970312
- «Πρὸς Οἰκοδομὴν τῆς Ἐκκλησίας» - Ἐκκλησιαστικὰ Χρονικὰ316
- «Εἶπε Γέρων» - Θεραπεία παθῶν328
- Ἐκδόσεις καὶ Παραγωγὲς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας

Φωτογραφία ἐξωφύλλου:

Παναγία Γλυκοφιλοῦσα. Φορητὴ Εἰκὼν.

Εἰκονοστάσιον (Τέμπλον) Ἱεροῦ Ναοῦ Παναγίας Γιάτρισσας Καλαμάτας.

Ἐκ τοῦ Ἀγιογραφείου τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγίων Ἀγγέλων Ἀφιδνῶν (2010).

ΑΓΙΟΣ ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ἐκδίδεται τῇ εὐλογίᾳ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς,
Πατρὸς δὲ καὶ Καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, κ. ΚΥΠΡΙΑΝΟΥ

• Ἰδιοκτήτης: Ἱερὰ Μονὴ Ἀγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς. • Ἐκδότης-Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Γαρδικίου Κλήμης. • Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς. • Ἡλεκτρονικὴ Ἐπεξεργασία: Ἱερὰ Μονὴ Ἀγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης. • Telefax: 210 2411080. • E-mail: Kyprianos@ synodinresistance.org • Ἰστοσελίδα στὸ Διαδίκτυο: www.synodinresistance.org • Ἐκτύπωσης-Βιβλιοδεσία: «ΒΙΒΛΙΟΤΕΧΝΙΑ», Ζωοδόχου Πηγῆς 52Α, Ἀθήνα, τηλ. 210 3801844. • Ἐπιστολαὶ καὶ προαιρετικὰ εἰσφοραὶ νὰ ἀποστέλλωνται εἰς Ἱ. Μονὴν Ἀγίου Κυπριανοῦ, Τ. Θ. 46006 – 13310 ΑΝΩ ΛΙΟΣΙΑ.

Ἡ ἀνάπαυσις τῆς ψυχῆς Ἡ αὐτομεμψία ὡς θεραπευτικὴ ἀγωγή

† Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου
Ὡρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανοῦ

ΟΙ ΘΛΙΨΕΙΣ καὶ οἱ πειρασμοὶ εἶναι συνυφασμένοι μετὰ τὴν ζωὴ τοῦ εὐσεβοῦς ἀνθρώπου· αὐτὸ εἶναι ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ λόγου τοῦ Σωτῆρος μας: «Ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔχετε».

Ἐκεῖνο ὅμως, τὸ ὁποῖο ἐπιτείνει τὴν θλίψιν, τὴν μεταβάλλει σὲ διαρκὴ λύπη καὶ ἀκηδία, τελικὰ δὲ ὁδηγεῖ τὸν ἄνθρωπο σὲ ἀπόγνωσι καὶ τοῦ προκαλεῖ ψυχολογικὰ προβλήματα ἀθεράπευτα, εἶναι ἡ αὐτοδικαιώσις καὶ ἡ ἔλλειψις βαθειᾶς πίστεως ὅτι ὅλα γίνονται μετὰ τὴν πρόνοια τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἴσως ἐντοπίζεται ἡ αἰτία τῆς πνευματικῆς καχεξίας πολλῶν συγχρόνων μας Χριστιανῶν.

Τὸ νὰ δικαιολογοῦμε τὸν ἑαυτὸ μας συνεχῶς, νὰ ἀποφεύγουμε τὴν παραδοχὴ τῶν σφαλμάτων μας καὶ νὰ φοβούμεθα μήπως πέσουμε στὰ μάτια τῶν ἄλλων, ὅλα αὐτὰ ἀποδεικνύουν ἔλλειψιν ταπεινοῦ φρονήματος καὶ καταστάσεως μετάνοιας.

Ἡ προσπάθεια ὅμως αὐτὴ τῆς συνεχοῦς αὐτοδικαιώσεώς μας ἀπωθεῖ τὴν χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ἡ ψυχὴ στερεῖται τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀναπαύσεως.

Ἀλλὰ γιατί, ἀδελφέ μου, ἀποδιώχνεις τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ; Γιατὶ ταράσσεσαι ἀποκρούοντας κάθε κατηγορία, κάθε τι ποὺ σὲ θίγει; Ἄν δὲν ἔσφαλες σή-

μερα, λησμονεῖς ὅτι εἶχες σφάλλει στὸ παρελθὸν καὶ εἶχες λυπήσει τὸν Κυριό μας; Γιατί λοιπὸν ἐπαναστατεῖς, δυσανασχετεῖς καὶ καταθλίβεσαι;

Ὁ Ἀββᾶς Ζωσιμᾶς, ὁ θεόπνευστος αὐτὸς πνευματικὸς Ἰατρός, μᾶς συμβουλεύει καὶ μᾶς ὑπενθυμίζει τὰ ἐξῆς:

«Αὐτὸς ποὺ σὲ ζημιώνει ἢ σὲ ὑβρίζει εἶναι «καυτὴρ τοῦ Ἰησοῦ», ὁ ὁποῖος σὲ ἀπαλλάσει ἀπὸ τὴν πλεονεξία ἢ τὴν ὑπερηφάνεια... Ἐὰν ὅμως δὲν ἀνέχεσαι αὐτὰ καὶ ὄχι μόνο δὲν εὐχαριστῇς, ἀλλὰ καὶ πλέκης λογισμοὺς ἐναντίον αὐτοῦ ποὺ σὲ ἐθλίψε, εἶναι σὰν νὰ λέγῃς στὸν Ἰησοῦ: «Δὲν θέλω νὰ μὲ ἰατρεύῃς, δὲν δέχομαι τὰ φάρμακά Σου, ἐπιθυμῶ νὰ σαπίσω στὰ τραύματά μου»... Τί λοιπὸν νὰ σοῦ κάνῃ ὁ ἀγαθὸς Κύριος;... Γνώριζε, ἀδελφέ, ὅτι αὐτὸς ποὺ ἀποφεύγει ὠφέλιμο πειρασμό, ἀποφεύγει τὴν αἰώνια ζωή».

* * *

ΝΑ ΜΗ λησμονοῦμε λοιπὸν ποτέ, ὅτι τὰ πάντα ἐπιτρέπει ἡ φιλανθρωπία τοῦ Σωτῆρος μας πρὸς τὸ συμφέρον μας, γιὰ λόγους καθαρὰ θεραπευτικούς:

«Οὗτος ἀκριβῶς θέλει σωθῆναι», λέγει ὁ Ὁσῖος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής, «ὁ τοῖς ἱατρικοῖς φαρμάκοις μὴ ἀνθιστάμενος· αὐταὶ δὲ εἰσὶν ὁδὺναι καὶ λῦπαι διὰ ποικίλων

Ὁρθόδοξο Ἐκκλησιαστικὸ Φρόνημα*

† Ἐπισκόπου Γαρδικίου Κλήμεντος

Θεοφιλέστατοι, Σεβαστοὶ Πατέρες καὶ Μητέρες,

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοὶ καὶ Ἀδελφές·

ΟΤΑΝ λέγουμε Ὁρθόδοξο Ἐκκλησιαστικὸ Φρόνημα, δὲν ἐννοοῦμε ἀπλῶς τὴν ἀπόκτησι καὶ κατοχὴ θεωρητικά, γνωσιολογικὰ καὶ ἰδεολογικὰ

τῶν ἀρχῶν τῆς Πίστεως καὶ τῆς Ζωῆς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας ἀπὸ τὸν κάθε ἓνα ἀπὸ ἐμᾶς. Ἀλλά, ἐννοοῦμε κάτι βαθυτέρο, μία διαρκῆ

ἐπιφορῶν ἐπαγόμεναι».

Ἐπομένως, ὅλα πρέπει νὰ τὰ ἀναφέρουμε στὸν Θεό, ἀκόμη καὶ τὰ ἀπλούστερα καὶ εὐτελέστερα· ἀφοῦ ἔτσι θέλει ὁ Θεός, ὀφείλουμε νὰ ὑποτασσώμεθα γαλήνια, πλήρεις ἐμπιστοσύνης στὴν πατρικὴ Του Πρόνοια.

Οἱ Ἅγιοι Πατέρες μᾶς λέγουν, ὅτι αὕτη ἀκριβῶς εἶναι ἡ μεγάλη ἐργασία τοῦ ἀνθρώπου: νὰ ἔχη πάντοτε ἐνώπιόν του τὶς ἁμαρτίες του, νὰ κατακρίνῃ τὸν ἑαυτό του καὶ νὰ προσδοκᾷ πειρασμὸ καὶ δοκιμασία μέχρι τελευταίας ἀναπνοῆς.

«Εἶπεν ὁ Ἀββᾶς Ἀντώνιος τῷ Ἀββᾷ Ποιμένι· Αὕτη ἐστὶν ἡ μεγάλη ἐργασία τοῦ ἀνθρώπου, ἵνα τὸ σφάλμα ἑαυτοῦ ἐπάνω ἑαυτοῦ βάλῃ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, καὶ προσδοκῇ πειρασμὸν ἕως ἐσχάτης ἀναπνοῆς».

Μὴ λοιπόν, ἀδελφέ μου, μεταθέτης συνεχῶς τὶς εὐθύνες στοὺς ἄλλους, μὴ δικαιολογῆσαι, μὴ βλέπῃς τόσο ἀνθρώπινα τὰ πράγματα, τὰ ὅποια σοῦ συμβαίνουν, διότι μὲ τὴν τακτικὴ αὕτη πάντοτε θὰ ἔχῃς ἐσωτερικὴ ταραχὴ καὶ

θλίψι.

Ἄς μάθῃς νὰ αὐτομέμφεσαι, νὰ μετανόῃς, νὰ ταπεινώνεσαι καὶ νὰ τὰ βλέπῃς ὅλα μέσα ἀπὸ τὸ πρῖσμα τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ· καὶ νὰ μὴ λησμονῇς ποτέ, ὅτι ἡ παραδοχὴ τῆς ἐνοχῆς μας, εἴτε εἴμεθα πράγματι ὑπεύθυνοι εἴτε ὄχι, ἔχει ἀποτελέσματα *θεραπευτικά*.

Νὰ ἐνθυμῇσαι τὸν Προφήτη Δαβὶδ, ὁ ὁποῖος εἶπε ἐκεῖνον τὸν ἀξιομνημόνευτο λόγο, ὅταν ὁ Σεμεὶ τὸν καταριώταν:

«Ἄφετε αὐτὸν καταρᾶσθαι, ὅτι εἶπεν αὐτῷ Κύριος· εἴπως (μήπως) ἴδοι Κύριος ἐν τῇ ταπεινώσει μου καὶ ἐπιστρέψει μοι ἀγαθὰ ἀντὶ τῆς κατάρας αὐτοῦ τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ». (Β' Βασιλ. ις' 11-12)

Αὕτη ἡ μεγαλειώδης αὐτομεμφία τοῦ Προφητάνакτος Δαβὶδ ἃς εἶναι ὁ ἀσφαλὴς ὁδηγός σου, κατὰ τὶς ἀκούσιες ιδίως δοκιμασίες καὶ θλίψεις, ὥστε νὰ διατηρῇς τὴν εἰρήνῃ σου, νὰ ἀναπαύεται ἡ ψυχὴ σου καὶ νὰ θεραπεύεται ἡ καρδιά σου...

(2005)

στάσι καὶ πορεία ζωῆς, ἡ ὁποία εἶναι ἐμποτισμένη ἀπὸ τὸ Ἅγιον τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ αὐτὸ τὸ Ἅγιον, ὁ φορέας του τὸ ἐκφράζει καὶ τὸ ἐκδηλώνει σὲ κάθε λεπτομέρεια τῆς ζωῆς του.

Ἐφ' ὅσον, θεία Χάριτι, εἴμαστε καὶ ἀνήκουμε στὴν ἁγία Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας, ἀποτελοῦμε «μέλη»¹ τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ καὶ «κλήματα»² τῆς Ζωοποιοῦ Θείας Ἀμπέλου. Ἀναγεννηθήκαμε στὴν ἴδια Κολυμβήθρα, δεχθήκαμε τὴν αὐτὴ Σφραγίδα τῆς δωρεᾶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ κοινωνοῦμε τὰ αὐτὰ Θεία καὶ Ἀχραντα Μυστήρια τοῦ Σώματος καὶ τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ μας. Ὁ ἴδιος θεῖος Εὐαγγελικὸς λόγος τρέφει τὶς ἀκοές μας καὶ ζωογονεῖ τὶς ψυχές μας, οἱ ἴδιες ἅγιες Ἀρετὲς μᾶς διαπερνοῦν, τὰ αὐτὰ ὑψηλὰ ἰδανικὰ μᾶς ἐλκύουν, τὴν αὐτὴ θεία ὁδὸ πρὸς οὐρανὸν ἀναβαίνομε.

Ἡ πορεία μας εἶναι κοινὴ, ἀλλὰ ὁ κάθε ἕνας ἀπὸ ἐμᾶς τὴν βαδίζει καὶ τὴν βιώνει μὲ τρόπο προσωπικόν, σύμφωνα μὲ τὰ ἰδιαίτερα χαρίσματα καὶ τὶς κλήσεις του, μέσα στὴν Ἑνορία ἢ τὴν Μονὴ του, ὑπὸ τὴν καθοδήγησι τοῦ πνευματικοῦ Πατρός του· καὶ ὅλα αὐτὰ λαμβάνουν χώρα ἐντὸς τοῦ Μυστηριακοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ πλαισίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας τῆς ὁμολογητικῆς Ἱερᾶς Συνόδου μας τῶν Ὁρθοδόξων Ἐνισταμένων κατὰ τῆς Αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Τὸ πλαίσιο αὐτὸ ἐξασφαλίζεται καὶ λειτουργεῖ ἀπρόσκοπτα χάρις στὴν ἀγρυπνὴ μέριμνα καὶ τὴν ἀνύστακτὴ φροντίδα τῶν Ἀρχιερέων μας. Γιὰ τὸν λόγο τοῦτο, ἄνευ Ἐπισκόπων καὶ Πρεσβυτέρων, ὅπως διδάσκει ἐπιγραμματικὰ ὁ Ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος, «Ἐκκλησία οὐ καλεῖται»³.

Ἐννοεῖται βεβαίως, ὅτι ἐμεῖς οἱ, ἐλέει Θεοῦ, Ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας διακρατοῦμε πρῶτοι, ἔργοις καὶ λόγοις, τὴν Ὁρθόδοξη Πίστι καὶ τὸ Ὁρθόδοξο Ἅγιον, ὥστε νὰ ἀποτελοῦμε ὑγιεῖς καὶ φωτεινὸν παράδειγμα.

Μέσα στὴν ἁγία Ἐκκλησία συγκροτοῦμε, ὅπως ἀντιλαμβανόμαστε, μία «ἁγία Οἰκογένεια», τὴν Οἰκογένεια τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ, τὰ ὁποία ἀπολαμβάνουν τὴν Πατρικὴ Θεϊκὴ Ἀγκάλῃ.

Καὶ αὐτὸ ποὺ πρέπει νὰ ἐπιτευχθῇ ἀπὸ τὸν κάθε ἕναν ἀπὸ ἐμᾶς, Κληρικό, Μοναχὸ καὶ Λαϊκόν, εἶναι **νὰ ἐναρμονίσουμε τὴν προσωπικὴ βίωσι τῆς ἐν Χριστῷ Ἀπολυτρώσεως, μὲ τὸ ἐκκλησιαστικὸ γεγονός τῆς ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι Κοινωνίας, ὥστε νὰ διακρινώμαστε πράγματι ἀπὸ γνήσιο Ἐκκλησιαστικὸ Φρόνημα.**

Αὐτὸ εἶναι ἐπιδίωξι ζωῆς καὶ κατωρθώνεται μὲ κόπο καὶ ἀγῶνα, διότι ἡ προσπάθεια γιὰ ἀπόκτησι καὶ ἐδραίωσι Ἐκκλησιαστικοῦ Φρονήματος, εἶναι διαρκὴς ἀγῶνας γιὰ **Ἀγάπην, Ὑπακοὴν καὶ Ἑνότητα.**

Μέσα στὴν ἁγία Οἰκογένεια τῆς Ἐκκλησίας, τὸ πρῶτο καὶ κύριο γνῶρισμά μας θὰ πρέπει νὰ εἶναι ἡ **Ἀγάπη**: «Ἐν τούτῳ γινώσκονται πάντες ὅτι ἐμοὶ μαθηταί ἐστε, ἐὰν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις»⁴. Καὶ θὰ ἔχουμε **Ἀγάπην**, ὅταν φρονοῦμε τὰ αὐτὰ στὴν Πίστι καὶ τὴν Ἀρετὴν, σύμφωνα μὲ τὸν Κύριό μας: «Τοῦτο γὰρ φρονεῖσθω ἐν ὑμῖν ὃ καὶ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ»⁵. Καὶ θὰ διασφαλίσουμε τὴν **Ἀγάπην** καὶ τὴν **Ὁμοφροσύνην** μας, καὶ ἄρα καὶ τὴν **Ἑνότητά** μας, ὅταν ἔχουμε «νοῦν Χριστοῦ»⁶ καὶ πειθώμεθα καὶ ὑπακούωμε στοὺς κατὰ Θεὸν Ποιμένες μας, ὥστε νὰ κατανικήσουμε τὸν ἐγώϊσμό μας, νὰ καθαρθοῦμε ἀπὸ τὰ

πάθη μας καὶ νὰ ἐκκλησιοποιηθοῦμε. Τί σημαίνει ἐκκλησιοποίησις; Ζωὴ Χάριτος, εὐλογίας καὶ ἀγιασμοῦ· ζωὴ ἀπελευθερωμένη ἀπὸ τὴν πλάνη τοῦ ἰδίου θελήματος καὶ χαρακτηριζομένη ἀπὸ τὴν μεταμόρφωσι τοῦ ἀτομικοῦ «ἐγώ», σὲ ἐκκλησιαστικὸ «ἐμεῖς»!

Ὡραία συνοψίζει τὰ πράγματα ὁ Μέγας Βασίλειος, ὅταν γράφει ἐπιγραμματικά: «Οὐ γὰρ κατὰ ἀγάπην περιπατοῦντος οὐδὲ πληροῦντός ἐστι τὸν νόμον τοῦ Χριστοῦ τῆς πρὸς τοὺς ἀδελφούς συναφείας ἑαυτὸν ἀποτέμνειν»⁷.

Διότι, δυστυχῶς, εἶναι δυνατόν, ἀκόμη καὶ μέσα στὴν ἀγία ἀτμόσφαιρα τῆς Ἐκκλησίας, ἐμεῖς νὰ φρονοῦμε «τὰ ἐπίγεια»⁸, νὰ ὑπερισχῇ μέσα μας «τὸ φρόνημα τῆς σαρκός»⁹ καὶ νὰ παραμένουμε δέσμιοι τοῦ ἐγωῖσμοῦ μας, καὶ ἔτσι νὰ ἀδυνατοῦμε νὰ ἀλλοιωθοῦμε τὴν καλὴν ἀλλοίωσιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς τῆς Χάριτος, καὶ μοιραίως νὰ προξενοῦμε προβλήματα, διαιρέσεις, σκάνδαλα καὶ ταραχές...

Τὸ τί ἀκριβῶς συμβαίνει μέσα μας καὶ γύρω μας, στὸ περιβάλλον μας, δύναται νὰ πιστοποιηθῇ εὐκολα: ὑπερισχῇ μέσα μας ἡ Ἀγάπη γιὰ τὸν Θεὸ καὶ τὸν Πλησίον; Ἔχουμε εἰλικρινῇ σεβασμὸ καὶ ὑπακοὴ στὸν πνευματικὸ μας Πατέρα; Εἴμαστε ἔτοιμοι νὰ θυσιάσουμε τὴν δική μας τακτοποίησι χάριν τοῦ κοινοῦ καλοῦ καὶ τῆς εὐρύτερης ὠφέλειας τῆς Ἐκκλησίας; Δεικνύουμε μαρτυρικὴ ἐγκαρτέρησι στὶς θλίψεις καὶ στὶς ἀναπάντεχες δυσκολίες μὲ ὑπομονὴ καὶ ἐλπίδα;

Ἄν ὅχι σὲ ὅλα αὐτά, ἢ ἔστω σὲ κάποια ἀπὸ αὐτά, τότε ἂς μὴ αὐταπατώμεθα ὅτι βαδίζουμε θεάρεστα καὶ ὅτι ἔχουμε Ὁρθόδοξο Ἐκκλησιαστικὸ Φρόνημα. Ἄν μάλιστα εἴμεθα ἔτοιμοι προκειμέ-

νου νὰ στήσωμε τὸ ἴδιον θέλημά μας -τὸ ὁποῖον θεωροῦμε ὡς τὸ καλύτερο καὶ τελειώτερο- νὰ συγκρουσθοῦμε μὲ τοὺς Ἀδελφούς μας, ἢ ἀκόμη καὶ μὲ τοὺς Ποιμένες μας, τότε ἂς γνωρίζουμε ὅτι πάσχουμε δεινῶς, ἐργαζόμεθα ἀντι-ἐκκλησιαστικῶς καὶ καταστροφικῶς καὶ χρῆζουμε ἐπείγοντως μεγάλης καὶ βαθείας μετανόιας!

Δὲν εἶναι βεβαίως ὑποχρεωτικὸ καὶ ἀναμενόμενο νὰ συμφωνοῦμε ὅπως-δήποτε σὲ ὅλα τὰ ἐπὶ μέρους θέματα, βιωτικὰ ἢ ἀκόμη καὶ ἐκκλησιαστικά, πρακτικῆς μάλιστα φύσεως καὶ δράσεως, ἀλλὰ τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ πλήττεται ὁ ἱερὸς δεσμὸς τῆς Πίστεως καὶ τῆς Ἀγάπης μεταξύ μας.

Καὶ στὴν περίπτωσι αὐτῇ, ἂς θυμηθοῦμε καὶ πάλι τὴν εὐστοχὴ παρατήρησι τοῦ Μεγάλου Βασιλείου: «οὐδὲν γὰρ οὕτως ἰδίον ἐστὶ Χριστιανοῦ, ὡς τὸ εἰρηνοποιεῖν»¹⁰!...

Γιὰ τὸν λόγον τοῦτο καὶ οἱ ἀγαθοὶ καὶ ἀγλαοὶ καρποὶ τοῦ πνευματικοῦ πλέον φρονήματος εἶναι «ζωὴ καὶ εἰρήνη»⁹. Ὁ ἐμφορούμενος ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στρέφεται συνεχῶς στὸν Θεὸ καὶ ἐκζητεῖ τὸ Ἐλεὸς Του, τηρεῖ τὶς θεῖες Ἐντολές, ἐπιτελεῖ ἔργα ἀγαθὰ, μετανοεῖ εἰλικρινά, σέβεται καὶ ἐκτιμᾷ τὸν πνευματικὸ του Πατέρα καὶ τὸν Ἐπίσκοπό του, εἶναι ἔτοιμος νὰ ὑποχωρήσῃ ἀπὸ τὴν γνώμη καὶ τὴν ἐπιθυμία του, ὅταν ἀναγνωρίσῃ, ἢ ἔστω ὅταν τοῦ τὸ βεβαιώσουν οἱ ἄλλοι, ὅτι τὸ γενικώτερο καλὸ τῆς Ἐκκλησίας ἀπαιτεῖ ὑποχώρησι.

Ἀγαπητοὶ Πατέρες καὶ Ἀδελφοί·

Εἶναι καιρὸς νὰ καλλιεργήσουμε καὶ νὰ ἐμβαθύνουμε στὸ λησμονημένο ἀπὸ πολλοὺς ἀπὸ ἐμᾶς γνήσιο Ἐκκλησιαστικὸ Φρόνημα. Ἄν πράγ-

ματι ἐπιθυμοῦμε μία ἀνακαίνισι τῆς πνευματικῆς μας ζωῆς, μία ἀνανέωσι -ἀκόμη καὶ τοῦ ἔμψυχου ὕλικου- τοῦ χώρου διαμονῆς καὶ διακονίας μας, καὶ μία ἐνδυνάμωσι τῆς κατὰ Θεὸν μαρτυρίας μας, πρέπει ὅπωςδῆποτε νὰ καταπολεμήσουμε τὶς ἐκτροπὲς ἀπὸ τὸ γνήσιο Ἐκκλησιαστικὸ Φρόνημα!

Ἰδοὺ μερικὲς ἀπὸ αὐτές:

– νὰ παύσῃ ἡ ἐγωπαθῆς αὐτόνομη δρᾶσις, ἃν καὶ ὅπου αὐτὴ ἐντοπίζεται, ἢ ξεκομμένη ἀπὸ τὸ ἐκκλησιαστικὸ μας πλαίσιο, διότι αὐτὴ συνιστᾷ *νοσηρὸ* ἐκκλησιαστικὸ φρόνημα·

– νὰ ἀποφεύγεται πάσῃ θυσίᾳ ὁ φατριασμός, ὡς καὶ ἡ ἀποδοχὴ ἀλλοτριῶν ἐπιδράσεων ἀπὸ τὸν κοσμικὸ τρόπο σκέψεως καὶ δράσεως, ἡ δημιουργία ἀντιπαλοτήτων, ἐντάσεων καὶ ἐχθροτήτων, ἢ κατάκρισις, ἢ ἱεροκατηγορία, τὸ διαρκὲς παράπονο, ὁ ψιθυρισμὸς καὶ ὁ γογγυσμός, διότι ὅλα αὐτὰ συνιστοῦν *νόθο* ἐκκλησιαστικὸ φρόνημα·

– νὰ ὑπάρχῃ ὠριμότητα καὶ διάκρισις οὐσιωδῶν καὶ ἐπουσιωδῶν στὴν ἐκκλησιαστικὴ πρᾶξι καὶ ζωὴ καὶ ὄχι ἄκριτη προσκόλλησις σὲ τύπους καὶ ἐντολὰς δῆθεν πατροπαράδοτες, ἄνευ ὅμως οὐσίας καὶ σημασίας, μόνον καὶ μόνον γιὰ τὴν πεισματικὴ ἐμμονὴ σὲ κάτι στατικὸ καὶ λανθασμένο, καὶ τὴν ἀνακοπὴ τῆς πνευματικῆς προόδου καὶ ζωντάνιας τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Σώματος, διότι τοῦτο ἀποτελεῖ *ἀλλοιωμένο* ἐκκλησιαστικὸ φρόνημα·

– νὰ παύσῃ ἡ ἐμφανῆς ἔλλειψις σὲ μερικοὺς πνεύματος μαθητείας καὶ ὑπακοῆς, ὅπως καὶ ἡ ἀδράνεια καὶ δικαιολόγησις, ἐν ὀνόματι τῆς ἐξυπηρετήσεως τοῦ κόσμου, τῆς ἐκκοσμικεύσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς καὶ ἰδίως μάλιστα τῶν ἱερῶν Μυστηρί-

ων, μὲ τὶς συνακόλουθες πτώσεις σὲ σφάλματα καὶ αὐθαιρεσίες, διότι ὅλα αὐτὰ συνιστοῦν σαφῶς *ἐλλειψι γνησίου καὶ αὐθεντικοῦ* ἐκκλησιαστικοῦ φρονήματος.

Τὰ πράγματα εἶναι σοβαρά. Οἱ ἐπισημάνσεις αὐτές, ὅπως ἐνδεικτικές, δὲν εἶναι θεωρητικὲς καὶ μικρᾶς σημασίας. Καταγράφονται μὲ πόνο ψυχῆς, ἀλλὰ καὶ μὲ αἴσθησι εὐθύνης γιὰ ἐπίγνωσι καὶ διόρθωσι ὅσων ἀτόπων συμβαίνουν ἐκ συστήματος ἢ καὶ περιστάσιακά.

Ἡ ἱερὰ Παρακαταθήκη ἡμῶν τῶν Ὁρθοδόξων Ἐνισταμένων τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου, τὴν ὁποίαν παρελάβαμε ἀπὸ τὸν φωτισμένο καὶ διακριτικὸ Ποιμενάρχη μας, εἶναι Παρακαταθήκη ἰσορροπημένης καὶ θεαρέστου διακρίσεως: ἐμμονὴ στὴν ὅλη Ἀλήθεια τῆς Πίστεως, στὴν Καθολικότητα τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ στὸ ὅλο Ὁρθόδοξο Ἦθος, τὸ Χριστοπαράδοτο, Ἀποστολοπαράδοτο, Πατροπαράδοτο.

Ἄς διαφυλάξουμε αὐτὰ ἐν ταπεινώσει, καὶ ἅς τὰ καλλιεργήσουμε μὲ σεβασμὸ καὶ ὑπακοὴ στοὺς κατὰ Θεὸν Ποιμένες μας καὶ μὲ ἀρμονικὴ σύμπνοια καὶ ἀγάπη μὲ τοὺς Ἀδελφούς μας. Μόνον ἔτσι θὰ ἔχουμε τὴν βεβαίαν ἐλπίδα μεταδόσεώς τους στοὺς ἐπιγενομένους, ὥστε ἡ διακονία μας νὰ τύχῃ τῆς εὐμενοῦς θείας κρίσεως καὶ δικαίωσεως. Ἀμήν!

(*) *Εἰσήγησις στὴν πρώτη τακτικὴ Κληρικολαϊκὴ Σύναξι τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ὡρωποῦ καὶ Φυλῆς, στὴν Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίας Παρασκευῆς Ἀχαρνῶν Ἀττικῆς, τὴν Πέμπτη, 27.4/10.5.2012.*

1) Α΄ Κορ. ιβ΄ 27. / 2) Ἰωάν. ιε΄ 5. / 3) Τραλλιανοίς, ΙΙΙ, 1. / 4) Ἰωάν. ιγ΄ 35. / 5) Φιλιπ. β΄ 5. / 6) Α΄ Κορ. β΄ 16. / 7) Ἐπιστολὴ 65: «Ἄταρβίω». / 8) Φιλιπ. γ΄ 19. / 9) Ρωμ. η΄ 6. / 10) Ἐπιστολὴ 114: «Τοῖς ἐν Ταρσῷ περὶ Κυριακόν».

Ποιμαντικά

Ποιμαντική Ἐπιστολή

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας, τὰ ἱερὰ Μυστήρια τοῦ Βαπτίσματος καὶ τοῦ Γάμου καὶ ὁ κίνδυνος τῆς ἀλλοτριώσεως αὐτῶν

Σεβαστοὶ ἐν Χριστῷ Πατέρες καὶ Συλλειτουργοί·
Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοὶ καὶ Ἀδελφές·
Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά·

α. Ἐκκοσμίκευσις καὶ ἐξατομίκευσις

1. Μία καθολικὰ ἀποδεκτὴ διαπίστωσις σήμερα εἶναι, ὅτι ὁλος ἐν γένει ὁ ἐκκλησιαστικὸς βίος, εἰδικὰ ὅμως τὸ κέντρο καὶ ἡ πηγὴ αὐτοῦ, δηλαδὴ τὰ ἱερὰ Μυστήρια, τείνουν σὲ πλήρη ἀλλοτρίωσι.

ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν ξένων στοιχείων, κοσμικῆς ἀντιλήψεως, ἀλλοιώνονται σταδιακὰ τὰ αὐθεντικά τους χαρακτηριστικά, ἰδιαίτερος μάλιστα τῶν ἱερῶν Μυστηρίων τοῦ Βαπτίσματος καὶ τοῦ Γάμου.

2. Κύρια ἀλλοτριωτικὰ στοιχεῖα τῶν ἱερῶν αὐτῶν Μυστηρίων εἶναι ἡ ἐκκοσμίκευσις καὶ ἡ ἐξατομίκευσις· τὰ δύο αὐτὰ στοιχεῖα ἔχουν μεταβάλλει τὸν ἐκκλησιαστικὸν χαρακτῆρα τῶν Μυστηρίων καὶ τὰ ἔχουν μετατρέψει σὲ ἰδιωτικὰς κοσμικὰς τελετές.

Αὕτῃ ἡ χειραφέτησις τῶν Μυστηρίων ἀπὸ τὸν καθιερωμένο ἐκκλησιαστικὸν συμβολισμό καὶ τὸ ἀποκαλυπτικὸ βάθος καὶ θεμέλιό τους, προκαλεῖ τελικὰ

τὴν ἀναίρεσί τους καὶ περαιτέρω τὴν μετατροπὴ τους σὲ *μαγικὰς τελετές*.

3. Εἶναι πλέον ὁρατὸς καὶ ψηλαφητὸς ὁ κίνδυνος νὰ ἐκπέσουν πλήρως τὰ Μυστήρια ἀπὸ τὴν σωτηριολογικὴ τους σημασίαν, νὰ ἀπο-ιεροποιηθοῦν καὶ νὰ ἐκφυλισθοῦν σὲ ἐμπορικὰς πράξεις διαπλεκομένων συμφερόντων καὶ κοινωνικῆς καταξιώσεως, μὲ τὴν ἔστω καὶ παθητικὴ σύμπραξι Κλήρου καὶ Λαοῦ, Ἐφημερίων καὶ Ἐνοριτῶν.

Ἐπομένως, ἀπαιτεῖται μία ἀφύπνισις καὶ κοινὴ δρᾶσις, πρὸς ἀναχαίτισιν τῆς πλήρους ἀλλοτριώσεως καὶ τοῦ ἐκφυλισμοῦ τῶν ἱερῶν Μυστηρίων καὶ κατὰ προτεραιότητα τοῦ Βαπτίσματος καὶ τοῦ Γάμου.

β. Ἐκκλησία, Μυστήρια καὶ Κοινωνικότης

1. Στὴν προοπτικὴ αὐτῇ, θὰ πρέπει οἱ Κληρικοὶ μας νὰ ἐμβαθύνουν συνεχῶς στὴν Θεολογία τῆς Ἐκκλησίας καὶ

τῶν Μυστηρίων, διότι χωρίς Θεολογία βασιζομένη στήν Πατερικότητα καί τήν ἐν Χριστῷ Ἐμπειρία, δέν ἔχουμε γνήσια ἐκκλησιαστικότητα καί εἶναι ἐπόμενον ἡ ἐκκοσμίκευσις καί ἡ ἐξατομίκευσις νά διαβρώνουν τὰ ἱερὰ Μυστήρια.

Ὁφείλουμε νά μὴ λησμονοῦμε, ὅτι ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι ἀπλῶς μία ἔνωσις ἀνθρώπων Χριστιανῶν μὲ κοινὸν σκοπὸς, ἀλλ' εἶναι «Σῶμα Χριστοῦ» (Α' Κορινθ. ιβ')· διὰ τῆς Σαρκώσεως τοῦ Λόγου, ἔχουμε γίνει «πάντες ἡμεῖς», «πᾶσα ἡ Ἐκκλησία συγγενὴς Χριστοῦ»· οἱ Πιστοὶ ἐνωμένοι ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι μὲ τὸν Σωτῆρα μας Χριστὸ ἀποτελοῦν «γένος ἓν, Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων» (Ι. Χρυσ., PG τ. 52, στλ. 789).

2. Διὰ μέσου τῶν ἱερῶν Μυστηρίων, ὁ Χριστιανὸς *βυθίζεται* κυριολεκτικὰ στήν Ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας καὶ συνειδητοποιεῖ ὅτι ὁ Θεὸς δέν εἶναι μία Ἰδέα, τὴν ὁποία ὀφείλει νά κατανοήσῃ· ἀλλ' ἓνα Πρόσωπο, τὸ Ὅποιο καλεῖται νά συναντήσῃ, νά ἐνωθῇ μαζί Του σὲ μία βαθεὶα ἀλληλοπεριχώρησι Ἀγάπης καὶ ἔτσι νά ἐκκλησιοποιηθῇ: «Ἐγὼ ἐν τῷ Πατρί μου, καὶ ὑμεῖς ἐν ἐμοί, καὶ γὰρ ἐν ὑμῖν» (Ἰωάν. ιδ' 20).

Τὰ Μυστήρια μᾶς εἰσάγουν στήν *πραγματικότητα τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ*· καὶ πάλι, τὸ Μυστήριο τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἀποκαλύπτεται σὲ κάθε Μυστήριο τῆς Ἐκκλησίας, διὰ τοῦ Ὁποίου προγευόμεθα τὴν ἐσχατολογικὴν *χαρὰ* τῆς μετοχῆς μας στοὺς Γάμους τοῦ Ἀρνίου, τῆς ἐνώσεως καὶ κοινωνίας μας μὲ τὸν Θεὸ καὶ μεταξὺ μας.

3. Κάθε Μυστήριο λοιπὸν τῆς Ἐκκλησίας μας ἔχει ἐσχατολογικὸν χαρακτήρα καὶ ἀποτελεῖ πηγὴν αὐθεντικῆς Ζωῆς καὶ γνησίας Κοινωνικότητος, ἐφ' ὅσον

ἀξιῶναι τὸν ἄνθρωπο νά βιώνῃ τὴν οἰκειότητά του μὲ τὴν Ἁγία Τριάδα.

Ἡ ἐμπειρικὴ αὐτὴ γνῶσις τῆς *ἱερότητος* καὶ τῆς *κοινωνικότητος* τῶν Μυστηρίων εἶναι ἐν πρώτοις τὸ πλεόν ἀποτελεσματικὸ ἀντίδοτο στήν διάβρωσι, τὴν ὁποία προκαλοῦν ἡ ἐκκοσμίκευσις καὶ ἡ ἐξατομίκευσις.

γ. Ποιμαντικὰ θέματα

1. Ἐν συνεχείᾳ, ἡ Θεολογία τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν Μυστηρίων πρέπει νά ἐκφράζεται ποιμαντικὰ καὶ πρακτικὰ κατὰ τέτοιον τρόπο, ὥστε νά διασώζεται καὶ καλλιεργεῖται ἡ *ἱερότης* τῆς σχέσεως - κοινωνίας τῶν προσώπων καὶ ἡ *ἱεροπρέπεια* τῶν μυστηριακῶν πράξεων.

2. Πλέον συγκεκριμένα, ἀξίζει νά σημειωθοῦν τὰ ἐξῆς καθαρῶς *ποιμαντικὰ - ἐκκλησιαστικὰ θέματα*, γιὰ τὰ ὁποία ἀπαιτεῖται ἰδιαίτερα προσοχὴ καὶ μέριμνα ἀπὸ τοὺς Ἐφημερίους μας.

α. Ὁ Ποιμὴν ὀφείλει νά *γνωρίζει* τὰ πρόβατα· ὁ Ἱερεὺς τελεῖ Μυστήρια μόνο στοὺς Ἐνορίτες του ἢ σὲ ὅσους, ὡς Πνευματικὸς - Ἐξομολόγος, γνωρίζει καὶ ἐγγυᾶται γιὰ τὴν Ὁρθοδοξία τοῦ φρονήματος καὶ βιώματος αὐτῶν.

β. Τὸ Μυστήριο τοῦ Βαπτίσματος χαρακτηρίζεται ἀπὸ τοὺς Ἁγίους ὡς «τελετὴ θεογενεσίας» (Ἅγιος Διονύσιος Ἀρεοπαγίτης, PG τ. 3, στλ. 397Α), τὸ δὲ Μυστήριο τοῦ Γάμου καλεῖται ἀπὸ τὸν Ἅγιο Ἀπόστολο Παῦλο «μέγα» καὶ εἰκονίζει τὴν ὑπερφυσικὴ ἔνωσι Χριστοῦ καὶ Ἐκκλησίας (Ἐφεσ. ε' 32).

γ. Ἀπαιτεῖται λοιπὸν *ποιμαντικὸς χρόνος* ἰκανός, ὥστε πρὸ τῶν Μυστηρίων τούτων νά γίνεται μία ὑπεύθυνος καὶ σοβαρὰ Κατήχησις τῶν μελλόντων νά

βαπτισθῶν (ἂν ἔχουν σχετικὴν ἡλικίαν) καὶ τῶν Μελλονύμφων, ἀλλὰ καὶ τῶν Ἀναδόχων καὶ τῶν Παρανύμφων, εἰ δυνατόν δὲ καὶ τῶν γονέων αὐτῶν.

δ. Ἡ Ἐξομολόγησις, μὲ ἐπισφράγισμα τὸ Μυστήριον τῆς Μετανοίας, δηλαδὴ τοῦ ἱεροῦ Εὐχελαίου, ἡ σχετικὴ κατὰ δύναμιν Νηστεία καὶ ἡ Μετάληψις τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων εἶναι ἀναγκαῖον νὰ συνδέωνται ἀρρήκτως μὲ τὸ Βάπτισμα καὶ τὸν Γάμο.

ε. Ἀπαιτεῖται ἀνύστακτος καὶ ἀνυποχώρητος φροντίδα στὰ θέματα, τὰ ἀφορῶντα τοὺς Ἀναδόχους καὶ Παρανύμφους, βάσει τῶν προλεχθέντων, διότι εἶναι ἀδιανόητον ἡ Ἐκκλησία νὰ ἐμπιστευεῖται τὰ τέκνα Της (νεοφωτίστους καὶ νεονύμφους), σὲ πρόσωπα χωρὶς ἐκκλησιαστικὴ συνείδησι καὶ ζωὴν, μὴ γνωρίζοντα ἐνίοτε οὔτε νὰ ἀναγνώσουν τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως, ἢ μὴ ἔχοντα ἐνηλικιωθῇ ἢ ἔχοντα τελέσει πολιτικὸν λεγόμενον γάμον.

ς. Ἡ Ὁρθόδοξος Παράδοσις ἤθελε ἀνέκαθεν τὰ ἱερὰ Μυστήρια τοῦ Βαπτίσματος καὶ τοῦ Γάμου νὰ τελοῦνται στὴν Ἑνορία τῶν ἐνδιαφερομένων προσώπων, διότι τὰ γεγονότα αὐτὰ εἶναι *Γεγονότα τῆς Ἐκκλησίας*, ἀφοροῦν τὴν πνευματικὴν Οἰκογένεια τῆς Ἑνορίας· ἡ χαρὰ τους δὲν εἶναι *ιδιωτικοῦ χαρακτήρος*, ἀλλὰ ἀφορᾷ ὅλο τὸ σῶμα τῆς *ἐνοριακῆς κοινωνίας - οἰκογενείας*, ἡ ὁποία πρέπει νὰ συμμετέχῃ στὰ Μυστήρια, προετοιμαζομένη ἐπίσης πνευματικὰ καὶ σωματικά.

ζ. Εἶναι πολὺ ἐνδεικτικὴ ἡ ἐξῆς προτροπὴ τῆς «Διδαχῆς τῶν Δώδεκα Ἀποστόλων» (Α' αἰ.), ἐφ' ὅσον ἀποτυπώνει τὸν *ἐκκλησιαστικὸν - κοινωνικὸν* χαρακτήρα ἐν προκειμένῳ τοῦ ἱεροῦ

Βαπτίσματος:

«Πρὸ δὲ τοῦ Βαπτίσματος προνηστευσάτω ὁ βαπτίζων καὶ ὁ βαπτιζόμενος καὶ εἴ τις ἀλλοὶ δύνανται· κελεύσεις δὲ νηστεῦσαι τὸν βαπτιζόμενον πρὸ μιᾶς ἢ δύο [ἡμερῶν]» (ΒΕΠΕΣ τ. 2, σελ. 217, VII, 4).

δ. Πρακτικὰ θέματα

1. Κατόπιν, ἡ ποιμαντικὴ φροντίδα, ἡ ὁποία ἀποβλέπει στὴν ἀποτροπὴ τῆς *ἐξατομικεύσεως/ιδιωτικοποιήσεως* τῶν Μυστηρίων, πρέπει νὰ συνεχισθῇ καὶ ὁλοκληρωθῇ μὲ τὴν προσπάθεια νὰ διαφυλαχθῇ ἡ *ιεροπρέπεια* τῶν μυστηριακῶν πράξεων, τοῦ Τελετουργικοῦ δηλαδὴ τῶν ἱερῶν Μυστηρίων καὶ ὧσιν συνδέονται μὲ Αὐτά.

2. Ἀπαιτεῖται ἐργώδης προσπάθεια ἀπὸ τοὺς Ἐφημερίους μας εἴτε γιὰ νὰ θεραπευθοῦν - διορθωθοῦν παγιωθέντα ἔθιμα μὴ ἐκκλησιαστικοῦ χαρακτήρος, εἴτε νὰ ἀποτραπῇ ἡ εἴσοδος καὶ θεσμοποιήσις νεωτέρων συνηθειῶν, ἀσχέτων πρὸς τὸ ἱεροπρεπὲς ἥθος τῶν Μυστηρίων.

3. Ἀναφέρονται ἐφ' ἐξῆς ὠρισμένα ἐξ αὐτῶν, ὁ ἐξοβελισμὸς τῶν ὁποίων θὰ ἀποτελῇ πλέον ἀναγκαίαν προϋπόθεσι τελέσεως τῶν Μυστηρίων.

α. Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐνδίδουμε στὴν ἱκανοποίησι *ἀτομικῶν - ιδιωτικῶν ἐπιλογῶν*, οἱ ὁποῖες ὠθοῦν τοὺς ἐνδιαφερομένους γιὰ τὰ ἱερὰ Μυστήρια νὰ ἐφαρμόζουν κριτήρια κοσμικὰ εἴτε στὴν προτίμησι τοῦ Ναοῦ (ὠραῖος Ναός, καλὴ θέσις - θέα, ἄνεσις ἐν σχέσει μὲ τὸ κέντρο δεξιώσεων, τὴν στάθμευσι κλπ.), εἴτε στὴν ἰδιαίτερη, ὀλιγώτερο ἢ περισσότερο, λαμπρότητα τελέσεως τῶν Μυστηρίων πρὸς ἐντυπωσιασμόν, ἐφ'

ὅσον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ὅλα τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἰσότιμα.

β. Τὰ ἱερὰ Μυστήρια τελοῦνται ἐντελῶς δωρεάν, ἐπαφίεται δὲ στὴν καλὴ διάθεσι τῶν εὐσεβῶν ἢ προσφορά ἐνὸς *βοηθήματος*, χωρὶς *διατιμήσεις*, στὸν Ναὸ γιὰ τὶς ποικίλες ἀνάγκες τοῦ.

γ. Δὲν τελεῖται τὸ Μυστήριον τοῦ Γάμου σὲ ἡμέρες ἢ περιόδους Νηστείας (Τετάρτη, Παρασκευή, Σαρακοστές), οὔτε τὰ Σάββατα· θεωρητικὰ ἐπιτρέπεται ἢ τέλεσις τὶς ὑπόλοιπες ἡμέρες, ἀλλὰ προτιμητέα κατὰ παράδοσιν ἡμέρα εἶναι ἡ Κυριακή, δηλαδὴ ἡ λαμπρὰ - χαρμόσυνος - ἀναστάσιμος Ἡμέρα τοῦ Κυρίου, ἢ εἰκὼν αὐτῇ τῆς Ὁγδόης καὶ Ἀνεσπέρου Ἡμέρας τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, στὴν Ὅποια εἰσαγόμεθα διὰ τῶν ἱερῶν Μυστηρίων καὶ προγευόμεθα τὴν Ἀκτιστὴ Δόξα Της.

• Τὸ ἱερὸ Μυστήριον τοῦ Βαπτίσματος δὲν ὑπόκειται βεβαίως στὶς ἀνωτέρω αὐστηρὰς ἀπαγορεύσεις, ὅσον ἀφορᾷ τὶς ἡμέρες ἢ περιόδους Νηστείας ἢ καὶ τὰ Σάββατα γενικῶς, ἐκτὸς ἐὰν διαπιστωθῇ ὑπὸ τοῦ Ποιμένου ὅτι θὰ ἐπακολουθήσῃ *κοσμικὴ δεξίωσις* ἀναιροῦσα τὸ *ἐκκλησιαστικὸ νόημα τῆς ἡμέρας* ἢ ἐμποδίζουσα τὴν προσέλευσι στὴν Θεία Λειτουργία/Κοινωνία τῆς ἐπομένης.

δ. Οἱ Ἱερεῖς - Τελεουργοὶ τῶν Μυστηρίων νὰ τελοῦν πλήρη τὴν Ἀκολουθία συμφώνως πρὸς τὴν τάξιν τοῦ Εὐχολογίου, μὲ προσοχὴ καὶ εὐλάβεια, ὄχι βιαστικά, ἀλλὰ προσευχητικὰ καὶ μὲ ἀκρίβεια, μάλιστα δὲ νὰ λαμβάνεται μέριμνα, ὥστε εἰς τὸ Βάπτισμα νὰ γίνωνται πλήρως καὶ κανονικῶς οἱ τρεῖς καταδύσεις («κατάγων καὶ ἀνάγων», «ὅλον τὸ σῶμα καλῶς»).

ε. Ἡ ἐνδυμασία ἰδίως τῶν γονέων, τῶν Ἀναδόχων, τῶν Μελλονύμφων καὶ τῶν Παρανύμφων, ἀλλὰ καὶ γενικώτερα τῶν παρισταμένων - συμπροσευχομένων στὰ Μυστήρια, καὶ μάλιστα τῶν γυναικῶν, πρέπει νὰ εἶναι αὐστηρὰ σεμνοπρεπῆς - ἀξιοπρεπῆς, σοβαρὰ καὶ ἀρμόζουσα στὸν χῶρο καὶ στὰ τελούμενα.

ς. Ἀρκεῖ ἡ ἱερὰ διακόσμησις τοῦ Ναοῦ, ὅπως ἔχει καθιερωθῇ διὰ μέσου τῶν αἰώνων μὲ κριτήρια ἐκκλησιαστικά, ὥστε νὰ περιττεῦν κάθε ἄλλος κοσμικός, ἐνίοτε καὶ βέβηλος, διάκοσμος ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ Ναοῦ, ὁ ὁποῖος παραπέμπει σὲ *φολκλорικά* (πολιτιστικά) δρώμενα καὶ σὲ χώρους - κέντρα κοσμικῶν ἐκδηλώσεων.

ζ. Ἡ Κολυμβήθρα τοῦ Βαπτίσματος, ὡς σκεῦος ἱερὸν ὅπως καὶ τὸ Ἅγιον Ποτήριον, σὲ καμμία ἀπολύτως περίπτωσι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ στολίζεται μὲ ἕναν στολισμὸ δῆθεν *παιδικὸ - διασκεδαστικὸ* (λ.χ. μπαλόνια, μίκυ-μάους, ἀρκουδάκια καὶ ἄλλα παιχνίδια).

η. Ἐπίσης, στὸ Βάπτισμα δὲν ἐπιτρέπεται ὁ οἰοσδήποτε στολισμὸς τοῦ φιαλιδίου μὲ τὸ ἐπορκιστικὸ Λάδι, ἀλλὰ καὶ τῆς Λαμπάδας τοῦ *χοροῦ*· ὁ δὲ βαπτισματικὸς Σταυρὸς, καθὼς καὶ τὰ λεγόμενα *μαρτυρίκια*, πρέπει νὰ εἶναι σύμφωνος μὲ τὴν καθιερωμένη Παράδοσι καὶ ὄχι ἕνας οἰονεὶ σταυρὸς.

θ. Ἡ ρίψις ρυζιοῦ καὶ κουφέτων στὸν Γάμο ἀπαγορεύεται αὐστηρῶς, ἐνῶ εἶναι μέσα στὸ πνεῦμα τῆς Παραδόσεώς μας νὰ ραίνουν μὲ φύλλα λευκῶν ἀνθέων τοὺς νεόνυμφους οἱ γονεῖς των, ἀλλὰ – ἂν τὸ ἐπιτρέπῃ ὁ χῶρος – καὶ οἱ συνευχόμενοι παρόντες, στὴν διάρκεια τοῦ *χοροῦ*.

ι. Τὰ ἱερὰ Μυστήρια δὲν μαγνη-

τοσκοποῦνται καὶ οἱ βιντεοκάμερες δὲν ἔχουν καμμία θέσι στὸν Ναό, μαζὶ μὲ ὅλον τὸν σχετικὸ ἐξοπλισμὸ τους, ὁ ὁποῖος μετατρέπει τὸν ἱερὸ χῶρο σὲ *στούντιο* καὶ ἐνίοτε καθιστᾷ τοὺς τελετουργοὺς Ἱερεῖς δέσμιους τοῦ *σεναρίου τῶν βιντεοσκοπῶν*.

ια. Ἡ φωτογράφησις εἶναι σχετικὰ ἀνεκτή, ἐφ' ὅσον ὁμως ὁ/ῆ φωτογράφος εἶναι ἐνδεδυμένος/ῆ εὐπρεπῶς καὶ κινεῖται στὴν διάρκεια τοῦ Μυστηρίου διακριτικῶς.

ιβ. Οἱ ἐνδιαφερόμενοι γιὰ τὰ ἱερὰ Μυστήρια ὀφείλουν νὰ προσέρχονται στὸν Ναὸ ἐγκαίρως, ὥστε νὰ ὑπάρχη ἄνεσις χρόνου καὶ νὰ ἀποφεύγονται οἱ τυχὸν ἐντάσεις καὶ ταραχές.

ιγ. Νὰ λαμβάνεται μέριμνα ἐγκαίρως, ὥστε οἱ *Προσκήσεις* στὰ ἱερὰ Μυστήρια νὰ ἔχουν *ἐκκλησιαστικὸ χαρακτήρα*, διότι οἱ προσκεκλημένοι θὰ προσέλθουν γιὰ νὰ συμπροσευχηθοῦν καὶ ἐπομένως ἡ ἐνδυμασία καὶ τὸ ἥθος τοὺς ὀφείλουν νὰ ἀρμόζουν σὲ Ὁρθοδόξους Χριστιανούς.

ε. Τελικὲς σκέψεις

1. Εἶναι ἀναμενόμενη ἡ *δυσφορία* κάποιων ἀδελφῶν μας ἐξ αἰτίας τῶν ἐνδεικτικῶν αὐτῶν *μέτρων*, τὰ ὁποῖα λαμβάνονται προκειμένου νὰ διασωθῇ ἡ *θεολογικὴ βάσις* τῶν ἱερῶν Μυστηρίων, ὡς καὶ ἡ συνακόλουθος *ieroπρέπεια* αὐτῶν.

2. Δὲν θὰ πρέπει ὁμως νὰ μᾶς ἐπηρεάσῃ ἡ *δυσφορία* αὐτή, διότι·

α. τὰ *μέτρα* αὐτὰ δὲν εἶναι καθόλου νέα, ἀλλ' ἀποτελοῦν τὸ ἀπ' αἰῶνος ἐφαρμοζόμενο *θεολογικὸ - τελετουργικὸ πλαίσιο* τῶν Μυστηρίων τῆς Ὁρθοδοξίας·

β. μᾶς ἐνδιαφέρει ἡ γνώμη τῶν ζωντανῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας, τὰ ὁποῖα δικαίως θλίβονται ἢ καὶ σκανδαλίζονται ἀπὸ τὴν ὀλιγορία τῶν Ἐφημερίων γιὰ τὰ αὐτονόητα, δηλαδὴ τὴν *υπεράσπισι* τῆς *θεολογίας καὶ ieroπρέπειας* τῶν Μυστηρίων·

γ. ἀποτελεῖ πράγματι *ἐκκλησιαστικὴ σχιζοφρένεια*, ἡ μὲν Βουλὴ τῆς Πατρίδος μας, λόγου χάριν, νὰ λειτουργῇ μὲ αὐστηροὺς κανόνες, ἀκόμη καὶ ἐνδυματολογικούς, δηλωτικούς τῆς σοβαρότητος καὶ τοῦ σεβασμοῦ στὰ πρόσωπα, τὸν χῶρο καὶ τὰ δρώμενα, ἡ δὲ Ἐκκλησία νὰ ἐπιτρέπη στοὺς Ναοὺς καὶ τὰ Μυστήριά Της μία *ἀλλοτριωτικὴ καὶ προκλητικὴ χαλαρότητα*·

δ. τὰ ἱερὰ Μυστήρια, ὡς πηγὲς Ἀληθείας καὶ Ζωῆς γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ Κόσμου, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τίθενται σὲ κατώτερη μοῖρα ἀπὸ τὰ θέματα Οἰκουμενισμοῦ καὶ Ἡμερολογιακῆς Καινοτομίας, γιὰ τὰ ὁποῖα ἐνιστάμεθα ἀπὸ τοῦ 1924· διότι, ἂν – ὁ μὴ γένοιτο! – συνέβαινε τοῦτο, τότε θὰ εἴχαμε ἀπολέσει τὴν *καθολικὴ θεώρησι* τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ τρόπου ζωῆς καὶ θὰ εἴχαμε υἱοθετήσῃ ἕναν *στεῖρο καὶ στατικὸ παλαιοημερολογισμὸ*.

Ἐκ μέρους τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

Ὁ Ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος

† Ὁ Ὁρεῶν Κυπριανὸς

Ὁ Γραμματεὺς

† Ὁ Γαρδικίου Κλήμης

Ἐν Φυλῇ Ἀττικῆς

τῇ 23ῃ Ἀπριλίου 2012 ἐκ.ἡμ.

† Ἀγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου

Ἀγιολογικά

Ο ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΙΟΣ, Ο ΠΟΛΙΟΥΧΟΣ ΤΗΣ ΜΟΛΔΑΒΙΑΣ*

Δημήτριος Γ. Μαυρίδης

Μετά την άγια Παρασκευή την Ἐπιβατινή τῇ Νέα (1150 μ.Χ.), τῆς ὁποίας ἀδελφός κατὰ σάρκα ἦταν καὶ ὁ Ἅγιος Εὐθύμιος, ὁ Ἐπίσκοπος Μαδύτου, τὰ δευτερεῖα τῆς τιμῆς τῶν πιστῶν στὴ Μολδαβία, τὰ ἔχει ὁ Ἕλληνας Νεομάρτυρας τῆς γῆς τοῦ Πόντου, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Τραπεζούντιος (Sfantul Mare Mucenic Ioan cel Nou dela Suceava). Αὐτὸς ἦταν γόνος ἐμπόρων (παντοπώλης), λόγιος καὶ πρόκριτος στὴ γενέτειρά του, τὴν Τραπεζούντα, ὅπου γεννήθηκε κατὰ τὸ ἔτος 1300 περίπου. Ἡ ἱστορία τοῦ Ἁγίου Ἰωάννη, ὅπως καὶ πολλῶν ἄλλων Ἀγίων, εἶναι ἓνα φωτεινὸ παράδειγμα τῆς οἰκουμενικῆς διάστασης τῆς ὀρθοδόξου μας πίστεως. Εἶναι τὸ σωτήριο νάμα τῆς ὀρθόδοξης μυσταγωγίας, ἡ ὑπέρβαση τοῦ κοσμικοῦ «εὖ ζῆν» διαμέσου τοῦ «ἐν Χριστῷ ζῆν».

Κάποτε λοιπὸν ὁ Ἅγιός μας ταξίδευε μὲ πλοῖο, γεμάτο μὲ ἐμπορεύματά του, στὸν Εὐξείνιο Πόντο. Ὁ παρωμένος ὁμως Βενετὸς καπετάνιος τοῦ καραβιοῦ, ὀνόματι Reiz, βλέποντας τὸν Ἰωάννη νὰ προσεύχεται, νὰ νηστεύει καὶ νὰ ἐλεεῖ τοὺς φτωχοὺς συνταξιδιώτες του, ἐξέφρασε τὰ ἐχθρικά του αἰσθήματα ἐνάντια στὴν Ὁρθόδοξη

Πίστη. Ἐρχόμενος μάλιστα σὲ ὀξεία ἀντιπαράθεση μὲ τὸν Ἰωάννη σὲ θέματα πίστεως, τὸν φθόνισε σφοδρὰ γιὰ τὴν πνευματικὴ του κατάρτιση καὶ τὴν ἀνωτερότητά του. Ὅταν ἐφθασαν στὴν Λευκόπολη, πόλη κτισμένη στὶς ἐκβολές τοῦ Δνειστερου (Δανάστριος) ποταμοῦ, τὸν κατήγγειλε στὸν τότε Τάταρο διοικητὴ τῆς πόλης, συκοφαντώντας τον, ὅτι:

-«Στὸ καράβι μου εἶναι ἓνας Χριστιανὸς Τραπεζούντιος, ποὺ ἀποφάσισε νὰ ἔλθει στὴ θρησκεία σας καὶ ἔκανε καὶ ὄρκο σ' αὐτό, καὶ ἂν τὸν κερδίσεις, θὰ λάβεις μεγάλο ἔπαινο, ἐπειδὴ εἶναι καὶ ἄνθρωπος προκομμένος καὶ λόγιος καὶ ἀπὸ τοὺς πρώτους τῆς Τραπεζούντας».

Ὅταν τὰ ἄκουσε αὐτά, ὁ Τάταρος ἡγεμόνας χάρηκε καὶ πρόσταξε νὰ φέρουν μὲ τιμὴ τὸν Ἰωάννη καί, ὅταν τὸν εἶδε, εἶπε:

-«Ἄκουσα πὼς ἀποφάσισες νὰ ἔλθεις στὴν πίστη μας. Ἐλα λοιπὸν, πίστεψε στὴ θρησκεία μας, ποὺ εἶναι λαμπρὴ καὶ δοξασμένη καὶ γίνε Τούρκος, γιὰ νὰ λάβεις μεγάλη τιμὴ καὶ ἀξίωμα καὶ πλοῦτο καὶ νὰ γίνεις καὶ δικός μας ἀδελφὸς ἀγαπημένος».

Ὅταν τὰ ἄκουσε αὐτά, ὁ Ἰωάννης σήκωσε τὰ χέρια καὶ τὰ μάτια στὸν οὐρανὸ

καὶ εἶπε εἰς ἐπήκοον πάντων:

-«Μὴ γένοιτο, Κύριέ μου, νὰ σὲ ἀρνηθῶ ποτέ. Ἐγὼ Χριστιανὸς γεννήθηκα καὶ Χριστιανὸς θέλω νὰ ἀποθάνω, καὶ οὔτε τὰ πλούτη σας θέλω, οὔτε Τοῦρκος γίνομαι, ἀλλὰ πιστεύω στὸν Κύριό μου Ἰησοῦ Χριστὸ τὸν ἀληθινὸ Θεὸ καὶ Δεσπότη».

Ὁ πιστὸς δοῦλος τοῦ Χριστοῦ, Ἰωάννης, ἀντιστάθηκε τόσο στοὺς ἀρχικοὺς δελεασμοὺς τοῦ διοικητοῦ ὅσο καὶ μετὰ στὰ φρικτὰ βασανιστήρια, πού τὸν ὑπέβαλε, προκειμένου νὰ ἀρνηθεῖ τὸν Χριστό.

-«Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἀρνηθῶ τὸν Χριστό, γιατί με τί καρδιά θὰ μπορούσα νὰ ἀποχωριστῶ τὸν Ἥλιο τῆς Δικαιοσύνης καὶ τὴν ἐξ ὕψους Ἀνατολή, γιὰ νὰ ἐπιστρέψω στὰ σκοτάδια τῆς πλάνης; Τὰ λόγια πού σοῦ μετέφεραν εἶναι ψέματα καὶ κακοήθης ἀπάτη. Δὲν θέλω νὰ περιφρονήσω τὴν καλωσύνη πού μου δείχνεις, οὔτε ὅμως καὶ νὰ ἀρνηθῶ τὸν Χριστό, τὸ Φῶς τοῦ κόσμου».

Ἐξοργισμένος ὁ διοικητὴς βλασφημοῦσε τὸν Χριστό καὶ γεμάτος ὀργὴ κατέφυγε σὲ αὐτὸ πού καταφεύγουν παντοῦ καὶ πάντοτε οἱ ἀδύναμοι, ὑπερφύαλοι τύραννοι, δηλαδὴ στὶς ἀπειλὲς καὶ τὰ μαρτύρια:

-«Ἄν ἴσως καὶ καθὼς εἶπες, δὲν ἔλθεις στὴ θρησκεία μας, ἔχω νὰ σὲ παιδέψω μὲ τοῦτα τὰ βασανιστήρια καὶ μὲ πικρὸ θάνατο θὰ σὲ θανατώσω».

Τότε ἀπάντησε ὁ Μάρτυς ἔτσι, ὅπως ἀρμόζει σὲ Χριστιανούς:

-«Ἐγὼ πιστεύω καὶ προσκυνῶ τὸν ἐν Τριάδι Θεό, πού διδάχθηκα ἀπὸ τοὺς γονεῖς μου, καὶ ἐκεῖνο πού σοῦ εἶπα ἀπὸ τὴν ἀρχή, ἐκεῖνο λέω καὶ τώρα, ὅτι δὲν θὰ τουρκέψω ποτέ εἰς τὸν αἰῶνα καὶ δὲν θὰ ἀρνηθῶ τὴν πίστη μου, ἕως ὅτου βρίσκομαι στὸν νοῦ μου. Μὴν ἀργοπορεῖς, ἀλλὰ κόψε, κάψε, πνίξε, δέρνε, βασάνιζε μὲ ὅσα κολαστήρια καὶ

ἂν ἔχεις. Ἐτοιμὸς εἶμαι νὰ τὰ ὑποφέρω μετὰ χαρᾶς, γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ μου».

Αφοῦ ὁ Τάταρος εἶδε ὅτι ὁ Ἰωάννης δὲν κάμπτεται, ἀλλάξε τακτικὴ, κάτι πού ἐπίσης συνηθίζουν οἱ τύραννοι καὶ ἐπέδειξε τὸ «συμπονετικό» τοῦ πρόσωπο, τὴ γνωστὴ «κολλημένη» προβατόσχημη μάσκα.

-«Μὴ σὲ νοιάζει γιὰ τίς πληγὲς τῆς σάρκας μου, γιατί μέσα ἀπὸ τὰ φθαρτὰ κερδίζει κανεὶς τὰ αἰῶνια, τὰ ἀφθαρτὰ ἀγαθὰ», ἀπάντησε σταθερὰ ὁ Ἰωάννης.

Τότε τὸν ἔγδυσαν καὶ τὸν χτυποῦσαν ἀνηλεῶς μὲ ραβδιὰ γεμάτα ρόζους, ὥστε οἱ σάρκες του κόπτονταν καὶ πετοῦσαν στὸν ἀέρα, καὶ τὸ ἔδαφος ὅλο κοκκίνισε ἀπὸ τὸ αἷμα του. Ὁ γενναῖος Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ ὑπέφερε μὲ ἀνδρεία αὐτὸ τὸ σκληρὸ μαρτύριο, καὶ ἔχοντας στὸν οὐρανὸ τοὺς νοεροὺς τοῦ ὀφθαλμοῦς, ἔλεγε:

-«Σὲ εὐχαριστῶ, Δέσποτα Θεέ μου, πού με ἀξίωσες διὰ τοῦ αἵματός μου νὰ πλυθῶ καὶ νὰ καθαρισθῶ ἀπὸ ὅλες τίς ἁμαρτίες μου».

Κατόπιν τὸν ἔριξαν στὴ φυλακὴ γιὰ νὰ τὸν ξαναφέρουν καὶ πάλι τὴν ἐρχομένη ἡμέρα στὸ κριτήριο τοῦ διοικητῆ. Ὅταν τὸν εἶδε ὁ Τάταρος μὲ τὸ φαιδρὸ καὶ χαρούμενο πρόσωπό του θαύμασε πῶς μετὰ ἀπὸ τόσο σκληρὸ μαρτύριο ἦταν ὅλος χαρὰ, καὶ τοῦ λέει:

-«Βλέπεις Ἰωάννη σὲ ποιά ἀτιμία ἤλθες λόγω τῆς ἀπειθείας σου, ὥστε λίγο ἔλειψε νὰ χάσεις τὴ ζωή σου; Ὅμως ἂν μᾶς ἀκούσεις, ἔτοιμη εἶναι ἡ γιατρεία, ἐπειδὴ καὶ ἱατροὺς ἔμπειρους ἔχουμε».

Τότε ὁ Μάρτυς ἀποκρίθηκε:

-«Ἐμένα δὲν μὲ μέλει παντελῶς γιὰ τὸ φθαρτὸ τοῦτο σῶμα μου, ἀλλὰ ἡ φροντίδα μου ὅλη εἶναι πῶς νὰ ὑπομένω, μὲ τὴ δύναμη τοῦ Χριστοῦ μου, ὅλα τὰ βά-

σανα ἕως τέλους, ὅπως εἶπε ὁ Κύριος, ὅτι ὁ ὑπομείνας εἰς τέλος, οὗτος σωθήσεται. Καὶ ἂν βρῆκες ἄλλα καινούργια βάσανα, κάνε τα σὲ μένα, γιατί τὰ πρῶτα πού μου ἔκανες, δὲν μου φάνηκαν τίποτε».

Τότε μένοντας ὁ τύραννος κατησχυμμένος ἀπὸ τοὺς τόσο σοφοὺς λόγους τοῦ Μάρτυρος, ταραχθῆκε ὅλος ἀπὸ τὸν θυμό, καὶ πρόσταξε πάλι νὰ τὸν χτυποῦν σὲ ὅλο του τὸ κορμὶ ἀνελέητα, τόσο πὺ ἐπесαν ὅλες οἱ σάρκες του καὶ φαίνονταν τὰ ἐντόσθιά του. Ὁ δὲ Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ προσευχόταν πρὸς τὸν Θεό, καὶ οἱ στρατιῶτες ἐκεῖνοι πὺ τὸν παιδεύαν κουράστηκαν καὶ ὅλοι οἱ παρεστῶτες φώναξαν κατὰ τοῦ ἐξουσιαστῆ ὀνειδίζοντάς τον γιὰ τὴ μεγάλη του σκληρότητα καὶ ἀπανθρωπιά.

Τὸν ἔριξαν ξανά στὴ φυλακὴ καὶ τὴν ἄλλη ἡμέρα ὁ τύραννος διέταξε νὰ δέσουν τὰ χέρια τοῦ Μάρτυρα στὴν οὐρὰ ἐνὸς ἀλόγου, πὺ ὁ ἀναβάτης του, καλπάζοντας τὸν περιέφερε στοὺς δρόμους τῆς πόλης, ἔτσι πὺ οἱ σάρκες τοῦ Μάρτυρα Ἰωάννη ξεσκίζονταν πάνω στίς πέτρες.

Ὅταν δὲ περνοῦσαν ἀπὸ τὴν ἐβραϊκὴ συνοικία, οἱ Ἑβραῖοι ἔβριζαν καὶ κακοποιοῦσαν τὸν Μάρτυρα, μάλιστα δὲ ἓνας φανατικὸς Ἑβραῖος, ἀπὸ αὐτοὺς πὺ χλεύαζαν τὸν Ἅγιο, τὸν ἀποκεφάλισε μὲ τὸ σπαθὶ του. Ἦταν ἡ δωδεκάτῃ ἡμέρα τοῦ Ἰουνίου, τοῦ 1330.

Τότε ὁ στρατιώτης ἔλυσε τὸν Μάρτυρα ἀπὸ τὸ ἄλογο καὶ τὸν ἄφησε στὸν ἴδιο τόπο καὶ κανένας ἀπὸ τοὺς Χριστιανοὺς δὲν τολμοῦσε νὰ τὸν πάρει γιὰ νὰ τὸν θάψει, ἀπὸ τὸν φόβο. Ὅταν νύχτωσε, ἔδειξε ὁ Θεὸς σημεῖο θαυμαστὸ στὸ μαρτυρικὸ λείψανο. Πάνω σ' αὐτὸ κατέβηκε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ἓνας στύλος πυρίνιος καὶ λαμπάδες φαίνονταν πολλές. Τρεῖς μάλιστα ἄνδρες φωτεινοὶ καὶ λευκοφόροι ἔψαλλαν ὕμνους στὸν Ἅγιο.

Ἐνας δὲ ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους, πὺ κατοικοῦσαν ἐκεῖ κοντά, θαρρώντας πὺς πῆγαν οἱ Ἱερεῖς τῶν Χριστιανῶν νὰ τὸν πάρουν γιὰ νὰ τὸν θάψουν, πῆρε τὸ δοξάρι του καὶ ἀπλώνοντας τὸ χερὶ του, γιὰ νὰ ρίξει τὴ σαῖτα νὰ τοὺς χτυπήσει, κόλλησαν τὰ χέρια του, τὸ ἓνα στὸ δοξάρι καὶ τὸ ἄλλο στὴ σαῖτα, καὶ ἔμεινε δεμένος ἐκεῖ, ἕως ὅτου ξημέρωσε.

Βλέποντας πὺς ἡ παιδείση αὐτῆ τοῦ δόθηκε ἀπὸ τὸ Θεὸ γιὰ τὴν κακία του, καὶ μὴ θέλοντας διηγιοῦν τὸ Θαῦμα σὲ ὅλους τοὺς ἐκεῖ συναχθέντες καὶ ὅλα ὅσα εἶδε ἐκείνη τὴ νύχτα στὸ ἅγιο ἐκεῖνο καὶ πολὺάθλο σῶμα, καὶ ἔτσι ἐλευθερώθηκε ἀπὸ τὴν παιδείση ἐκείνη. Ὅταν τὰ ἄκουσε αὐτὰ ὁ ἡγεμόνας, φοβήθηκε πολὺ καὶ ἔδωσε ἄδεια στοὺς Χριστιανοὺς καὶ πῆραν τὸ μαρτυρικὸ λείψανο καὶ τὸ ἐνταφίασαν στὴν Ἐκκλησία τους.

Ὅταν ὁ ἀμετανόητος φανατικὸς «λατινόπαις» καπετάνιος Reiz, ἀπὸ ἐκδικητικὰ αἰσθήματα ὑποκινούμενος, βρῆκε μία νύχτα μὲ κατάλληλο καιρὸ, πῆγε μὲ τοὺς ἀνθρώπους του καὶ ἄνοιξε τὸν τάφο τοῦ Μάρτυρος, γιὰ νὰ πάρει τὸ Λεῖψανό του¹¹, τότε ἐμφανίζεται σὲ ἐνύπνιο ὁ Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Ἰωάννης στὸν ὀρθόδοξο Ἱερέα τῆς πόλης καὶ ἀφοῦ τὸν πληροφορεῖ γιὰ τὴν κλοπὴ, τὸν προτρέπει νὰ φέρει τὸ Λεῖψανό του στὸν ὀρθόδοξο Ναό, λέγοντας:

«Σῆκω γρήγορα καὶ πῆγαινε στὴν Ἐκκλησία, γιατί ἤλθαν νὰ μὲ κλέψουν».

Αὐτὸ ἦταν καὶ τὸ πρῶτο Θαῦμα τοῦ Νεομάρτυρος Ἰωάννου. Καὶ παρעυθὺς πῆρε ὁ Ἱερέας καὶ ἄλλους πολλοὺς καὶ ἔτρεξαν μετὰ σπουδῆς στὴν Ἐκκλησία, πῆραν τὸ ἅγιο Λεῖψανο ἀπὸ τὸν τάφο καὶ τὸ ἔβαλαν μέσα στὸ ἅγιο Βῆμα, πλυσίον τῆς ἁγίας Τραπεζῆς, τοῦ Ναοῦ τοῦ Προδρόμου τῆς Λευκόπολης (Τσετατέα-Ἀλμπα), ὅπου παρέμεινε ἐπὶ ἑβδομήντα

περίπου ἔτη (δηλαδή ἀπὸ 1330 μέχρι τὸ 1402) ἐπιτελώντας πολλὰ Θαύματα.

Στὶς 24 Ἰουνίου 1402, ὁ εὐλαβὴς Βοϊεβόδας (Voievod) τῆς Μολδαβίας Ἰωάννης Ἀλέξανδρος ὁ Καλὸς ἢ Ἀγαθὸς (Alexandru cel Bun, 1400-1432), προτραπεί καὶ παρακινήθῃ ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Μολδοβλαχίας Ἰωσήφ Μουσάτ (Iosif Musat), μετακόμισε ἀπὸ τὴν Λευκόπολη (Τσετατέα-Άλμπα), μὲ συνοδεία ἀρχόντων, στρατιωτῶν καὶ πλήθους λαοῦ, τὸ ἅγιο Λεῖψανο μὲ πανηγυρικὸ τρόπο στὴν πρωτεύουσα τοῦ κράτους του, τὴ Σουτσεάβα, καὶ τὸ ἐναπέθεσε στὸν Μητροπολιτικὸ Ναὸ τῆς πόλης, πού εἶναι σήμερα τὸ Καθολικὸ τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Ἡ ἐναπόθεσις ἐγένεε πρῶτα στὴν Ἐκκλησία Μιρεούτσι μέχρι τὸ 1518 καὶ κατόπιν μεταποτέθηκε στὸν νέο Καθεδρικὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

Ἐπὶ τῆς ἡγεμονίας τοῦ Ἀλεξάνδρου Λαπουσανίου (1564-1568) τὸ ἱερό Λεῖψανο μεταφέρθηκε στὴ νέα πρωτεύουσα τῆς Μολδαβίας, τὸ Ἰάσιο, στὸν νέο Καθεδρικὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

Στὸ μουσεῖο τῆς Μονῆς Πούτνα φυλάσσεται τὸ ξύλινο-σκαλιστὸ φέρετρο, μὲ τὸ ὁποῖο ὁ Μητροπολίτης Μολδαβίας καὶ Σουτσεάβας Δοσίθεος (1624-1693) μετέφερε γιὰ περισσότερη ἀσφάλεια τὸ Λεῖψανο τοῦ Ἁγίου στὴν Πολωνία, κατὰ τὴ δύσκολη περίοδο 1686-1687, πού λόγῳ τῆς τουρκικῆς κατοχῆς ἐγένεε μεγάλη ταραχὴ καὶ ἀκαταστασία στὴ χώρα.

Τότε λοιπόν, τὸ 1686, κατὰ τὴν ἐκστρατεία τοῦ Ἰωάννη Σομπιέσκι καὶ ἐξ αἰτίας τῆς ἐπίθεσης τῶν Τατάρων, τὸ ἅγιο Λεῖψανο καὶ τὰ κειμήλια τῆς Μητροπόλεως μεταφέρθηκαν ἀπὸ τὸν ὡς ἄνω λόγιο Μητροπολίτη Μολδαβίας καὶ Σουτσεάβας Δοσίθεο στὴν πόλη Ζόλκιεβ τῆς Πολωνίας, σ' ἓνα Ρωμαιοκαθολικὸ Μοναστήρι. Ἐκεῖ ἔμειναν μέχρι τὸ 1783. Ἐπειδὴ ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Ἅγιος

Ἰωάννης ἔκανε πολλὰ Θαύματα, οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ Πολωνοὶ δὲν ἤθελαν τὴν ἐπιστροφὴ του στὸ πριγκιπάτο τῆς Μολδαβίας.

Τὸ 1783 ὁμως περνώντας ὁ αὐτοκράτορας τῆς Αὐστρίας Ἰωσήφ Β' ἀπὸ τὴ Σουτσεάβα πείστηκε ἀπὸ τὸν Δοσίθεο, Ἐπίσκοπο Ρανταούτσι, νὰ ἐπιστραφῇ τὸ Λεῖψανο, ὄχι στὸ Ἰάσιο, ἀλλὰ στὴ Σουτσεάβα, ἡ ὁποία ἦταν ὑπὸ Αὐστριακὴ κατοχή. Γιὰ νὰ μὴν προβάλλει ἀντίστασις ὁ λαὸς τοῦ Ζόλκιεβ, στάλθηκε ἡ αὐτοκρατορικὴ φρουρὰ καὶ συνόδεψε τὸ Λεῖψανο ἕως τῆς Σουτσεάβα στὸν ἱερό Ναὸ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ὅπου καὶ τοποθετήθηκε καὶ παραμένει μέχρι σήμερα. Ὁ Ναὸς στὸ μεταξὺ ἔχει μετατραπῇ σὲ Μοναστήρι, γνωστὸ ὡς Μονὴ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Νέου τῆς Σουτσεάβα.

Ἡ μνήμη τοῦ Μάρτυρος τιμᾶται κατ' ἀρχὰς στὶς 2 Ἰουνίου, σὲ ἀνάμνησις τοῦ Θαύματος τῆς διάσωσις τῆς πόλεως Σουτσεάβα ἀπὸ τὴν πολιορκία τῶν Τατάρων, τὸ 1622. Τότε οἱ Ἐφημέριοι τοῦ Ναοῦ, ὅπου εὕρισκετο τὸ ἅγιο Λεῖψανο τοῦ Μάρτυρος, θέλησαν νὰ τὸ μεταφέρουν γιὰ περισσότερη ἀσφάλεια ἐντὸς τοῦ κάστρου. Πλὴν ὁμως ἡ Λειψανοθήκη τοῦ Ἁγίου ἦταν ἀσήκωτη, ὅποτε κατάλαβαν οἱ Ἱερεῖς ὅτι ὁ Ἅγιος θὰ ἀνελάμβανε προσωπικὰ πλέον τὴν προστασία τους. Τότε κλῆρος καὶ λαὸς ἄρχισαν τίς προσευχὰς στὸν Ἁγίό τους

Θαύματα Ἀγίων

Θαῦμα τῆς Ἀγίας Γεροντίσσης Μυρτιδιωτίσσης τῆς Ἀσκητρίας τῆς Κλεισούρας (†1974) Ἀποδεικτικὸ καὶ Βεβαιωτικὸ τῆς Μοναχικῆς Ἰδιότητος καὶ Ὀνομασίας Αὐτῆς

ΤΟΝ τελευταῖο καιρὸ παρετηρήθη ἔντονος κίνησης, γιὰ τὴν ἐπίσημη Δικήρυξι τῆς Ἀγιότητος τῆς Ὁσίας Γεροντίσσης Μυρτιδιωτίσσης, κατὰ κόσμον Σοφίας Χοτοκουρίδου, ἡ ὁποία, καταγομένη ἀπὸ τὸν Πόντο, ἀσκήτευσε στὴν

Μονὴ τῆς Παναγίας στὴν Κλεισούρα τῆς Δυτ. Μακεδονίας καὶ ἐκοιμήθη ἀνήμερα τοῦ Ἀγίου Γεωργίου (23.4.1974) μὲ τὸ ἐκκλησιαστικὸ ἡμερολόγιο.

Τὶς ἡμέρες δὲ αὐτές, γίνεται πυρε-

καὶ ἐκεῖνος ἔκανε τὸ Θαῦμα του. Μία καταρρακτώδης βροχὴ ἀπέτρεψε τοὺς εἰσβολεῖς νὰ εἰσέλθουν στὴν πόλη τῆς Σουτσεάβα.

Στὶς 12 Ἰουνίου γιὰ δευτέρη φορὰ τιμᾶται ἡ ἡμέρα τοῦ μαρτυρίου του, ἐνῶ τέλος τιμᾶται καὶ στὶς 24 Ἰουνίου ἡ μετακομιδὴ τοῦ Λειψάνου ἀπὸ τὸν Ἀλέξανδρο Καλὸ (Alexandru cel Bun), κατὰ τὸ ἔτος 1402, ἀπὸ τὴν Τσετατέα-Ἀλμπα στὴν πρωτεύουσά του, τὴν Σουτσεάβα. Βιογράφος τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Νέου εἶναι ὁ Βούλγαρος Ἱερομόναχος Γρηγόριος Τσάμπλακ (δεύτερο μισὸ 14ου αἰώνα καὶ πρῶτες δεκαετίες 15ου

αἰώνα) καὶ Ἡγούμενος τῆς σερβικῆς Μονῆς Παντοκράτορος (Ντέτσιανη). Τὴν ἀκολουθία δὲ τοῦ Νεομάρτυρος Ἰωάννου ἐξέδωσε στὴν Βενετία, ἥδη τὸ 1752, ὁ Ἰουστίνος ὁ ἐπονομαζόμενος Δεκαδύος. Ἀκολουθίες ἐξέδωσαν ἐπίσης καὶ ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Νικηφόρος ὁ Κρῆς καὶ ὁ Τραπεζούντιος Θωμᾶς Μπουγιούκης, τὸ 1819, στὸ Ἰάσιο τῆς Ρουμανίας.

Τὸν πρωτότυπο βίο μετέφρασαν ἡ διασκεύασαν ἀπὸ τὴν βουλγαρικὴ στὴν νεοελληνικὴ ὁ Νικηφόρος ὁ Κρῆς Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας, ὁ Μελέτιος Συρίγος, ὁ Καλλίνικος Γ΄ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως καὶ ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης.

Ταῖς τοῦ Ἀγίου Νεομάρτυρος Ἰωάννου τοῦ Τραπεζουντίου Εὐχαῖς καὶ Πρεσβεΐαις, σῶσον ἡμᾶς, Κύριε!

(*) <http://www.enromiosini.gr/arthrografia/8043>. Αναρτήθηκε: 7.6.2012. Γιὰ τὴν παρούσα ἀναδημοσίευσι, τὸ κείμενο ὑπέστη ἡμετέρα ἐπιμέλεια καὶ προσετέθησαν οἱ Εἰκόνες.

[1] Τὰ ἅγια Λείψανα τότε εἶχαν (ἐμπορικῇ) ἀξία στὴ Δύση.

τῶδης προσπάθεια τῆς μητροπόλεως Καστορίας τοῦ νέου ἡμερολογίου, νὰ λάβῃ χώρα ἡ «Ἁγιοκατάταξις» Αὐτῆς μὲ τὴν συμμετοχὴ τοῦ οἰκουμενιστοῦ πατριάρχου Βαρθολομαίου.

Στὸ σχετικὸ ὑλικὸ ποὺ κυκλοφορεῖ (κείμενα, εἰκόνες κλπ.), ὑπάρχει ἡ ἐπίμονος παρουσίασις τῆς Ἁγίας ὡς ἀπλῆς λαϊκῆς, ὡς Σοφίας, χωρὶς νὰ ἀναγνωρίζεται ἡ Μοναχικὴ Ἰδιότης τῆς Ὁσίας Γεροντίσσης καὶ χωρὶς καμμία ἀπολύτως ἀναφορὰ στὸ Μοναχικὸ ὄνομα Αὐτῆς, τ.ἔ. **Μυρτιδιώτισσα**.

Τοῦτο βεβαίως δὲν τιμᾷ καθόλου τοὺς νεόκοπους τιμητὲς τῆς Ἁγίας Γεροντίσσης καὶ δεικνύει τὸ μέγεθος τῆς πεισμόνου ἀσεβείας των, ἐφ' ὅσον τολμοῦν μετὰ θάνατον νὰ τὴν «ἀποσχηματίζουν» καὶ «ξεμοναχιάζουν». Ὁ Θεὸς νὰ τοὺς συγχωρήσῃ καὶ ἡ Ἁγία Γερόντισσα νὰ μὴ τοὺς καταλογίσῃ τὸ τόλμημα αὐτό!

Ἡ Ἁγία Γερόντισσα Μυρτιδιώτισσα ἐκάρη νομίμως καὶ κανονικῶς Μοναχὴ καὶ εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ τονίσουμε τοῦτο ἐμφαντικῶς, ὑπευθυμίζοντες ὅτι τὸ Μοναχικὸ Σχῆμα εἶναι ἀνεξάληπτος δωρεὰ τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία δὲν αἶρεται ἀπὸ κανένα μὲ κανένα τρόπο!

Ἡ Ὁσία Γερόντισσα ἐδέχθη τὸ Μέγα καὶ Ἀγγελικὸ Σχῆμα τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1971, μετονομασθεῖσα ἀπὸ Σοφία σὲ **Μυρτιδιώτισσα Μοναχὴ**, ἀπὸ τὸν τότε Ἀρχιμανδρίτη π. Κυπριανό, μετέπειτα Μητροπολίτη Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου, Καθηγούμενο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουσίνης Φυλῆς Ἀπικῆς. Ἀνάδοχος

παρέστη ἡ μακαριστὴ ἤδη Γερόντισσα Μαρία Μυρτιδιώτισσα Μοναχὴ, Κητόρισσα καὶ Καθηγούμενὴ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Οἰνουσσῶν Χίου.

Περιγραφὴ ὅσων θαυμαστῶν ἔλαβαν χώρα κατὰ τὴν πλουσίως εὐλογημένην ἐκείνην περίστασι, παρατίθεται στὸ βιβλίον τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου κ. Κυπριανοῦ, *Ἡ Γερόντισσα Μυρτιδιώτισσα, Ἡ Ἀσκήτρια τῆς Κλεισοῦρας, 1886-1974*, Φυλὴ Ἀπικῆς 1998, σελ. 153-159. Ἡ δὲ πνευματικὴ σχέσις τῆς Ἁγίας Γεροντίσσης μὲ τὸν βιογράφο τῆς Σεβασμ. Μητροπολίτη κ. Κυπριανὸ ἦταν τόσο θερμὴ καὶ ἀδιάσπαστος, ὥστε ἡ Ἁγία Μυρτιδιώτισσα νὰ διακηρύσσει, ὅτι *μέσα σπὴν καρδίᾳ της, μετὰ τὸν Χριστό μας, ὑπῆρχε ὁ π. Κυπριανός!*

Τὸ ἀκόλουθο Θαῦμα, τὸ ὁποῖο γιὰ πρώτη φορὰ δημοσιεύεται, ἀποδεικνύει καὶ βεβαιώνει πασιφανῶς, ὅτι ἡ Ἁγία Γερόντισσα εἶχε **πλήρη συνείδησι καὶ συναίσθησι** τῆς Μοναχικῆς ἰδιότητός της καὶ τοῦ Μοναχικοῦ ὀνόματός της, ὥστε **νὰ ἀπαιτήσῃ** νὰ δοθῇ αὐτὸ σὲ παιδί ποῦ θὰ ἐγεννᾶτο μετὰ τὴν πρὸς Κύριον ἐκδημία της...

Τὸ ἀδιαμφισβήτητο αὐτὸ γεγονὸς, τὸ ὁποῖο δὲν εἶναι βεβαίως τὸ μοναδικό, ὁμιλεῖ ἀφ' ἑαυτοῦ, ἀποτελεῖ δὲ τιμὴ πρὸς τὴν Ἁγία Γερόντισσα Μυρτιδιώτισσα καὶ θέτει πρὸ τῶν εὐθυνῶν τοὺς αὐτοὺς, οἱ ὁποῖοι πίπτουν στὸ **ἀσυγχώρητο** ἁμάρτημα τῆς **ἀρνήσεως** τῶν Δωρεῶν τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ.

* * *

ΗΕΥΛΑΒΗΣ Εὐθυμία Νικολαΐδου, κάτοικος Θεσσαλονίκης, πνευματικό τέκνο τοῦ τότε Ἀρχιμ. π. Κυπριανοῦ, Καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίου Κυπριανοῦ Φυλῆς, ἐπισκεπτόταν τακτικά τὴν Ἀγία Γερόντισσα Μυρτιδιώτισσα στὴν Μονὴ τῆς Παναγίας στὴν Κλεισούρα καὶ συνωμιλοῦσε μαζί της.

Σὲ μία ἐπίσκεψί της, ὀλίγους μόλις μῆνες πρὶν ἀπὸ τὴν Κοίμησι τῆς Ὁσίας, ἡ Γερόντισσα τῆς ἀπεκάλυψε τὰ ἐξῆς:

«Τώρα ποὺ θὰ ἐπιστρέψης στὴν Θεσσαλονίκη, θὰ γνωρίσης ἓνα ἀρραβωνιασμένο ζευγάρι, ποὺ ψάχνουν κουμπάρο γιὰ νὰ τοὺς παντρέψῃ. Νὰ τοὺς παντρέψῃς ἐσὺ καὶ νὰ βαφτίσῃς τὸ πρῶτο παιδάκι ποὺ θὰ κάνουν, ποὺ θὰ εἶναι κορίτσι, καὶ νὰ τοῦ δώσης τὸ ὄνομά μου· νὰ τὸ πῆς ΜΥΡΤΙΔΙΩΤΙΣΣΑ»!...

Πράγματι, ἡ γυναίκα ὅταν ἐπέστρεψε καὶ ἐνῶ διατελοῦσε σὲ μεγάλη ἀπορία γιὰ τὸν τρόπο ἐκπληρώσεως τῶν ὁσων ἄκουσε, γνώρισε ἐκεῖνες μόλις τὶς ἡμέρες ἀναπάντεχα σὲ συγγενικό της σπίτι τὸ ζεῦγος, τὸν Νικόλαο Γράμπα, τέταρτο υἱὸ τοῦ παλαιμάχου ἀγωνιστοῦ τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου Ἀντωνίου Γράμπα († 1996), καὶ τὴν Θεοδώρα Κλησιάρη τοῦ Κωνσταντίνου, κατοίκους Κυμίνων Θεσσαλονίκης. Τοὺς ἔκανε τὴν πρότασι, σύμφωνα μὲ τὰ λεχθέντα ἀπὸ τὴν Ἀγία Γερόντισσα, ἀλλὰ δὲν τοὺς εἶπε τίποτε γιὰ τὸ φύλο καὶ γιὰ τὸ ὄνομα τοῦ πρώτου παιδιοῦ, παρὰ μόνο ὅτι εἶχε τάμα νὰ δώσῃ ἐκεῖνη ἓνα ὄνομα στὸ πρῶτο τους παιδί. Ἐκεῖνοι δέχθηκαν.

Ὁ Γάμος τελέσθηκε στὸν Ἱερὸ Ναὸ τῶν Ἀγίων ΙΒ΄ Ἀποστόλων τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου, τὸν Νοέμβριο τοῦ 1974, ἐνῶ ἡ Ἀγία Γερόντισσα Μυρτιδιώτισσα εἶχε ἤδη κοιμηθῇ ἐν Κυρίῳ πρὸ ἐπτὰ περὶπου μηνῶν. Ἡ δὲ Βάπτισις τοῦ πρώτου παιδιοῦ, **τὸ ὁποῖο πράγματι ἦταν κορίτσι**, ἐγίνε καὶ πάλι στὸν Ἱερὸ Ναὸ τῶν Ἀγίων ΙΒ΄ Ἀποστόλων τὸ 1976. Στὶς ἐπίμονες

ἐρωτήσεις τοῦ πατέρα, Νικολάου Γράμπα, σχετικὰ μὲ τὸ ὄνομα ποὺ θὰ δινόταν στὸ παιδί, ἡ νονὰ ἀπαντοῦσε: *Μὴν ἀνησυχῆτε· τὸ ὄνομα ποὺ θὰ δώσω στὸ παιδί θὰ σᾶς ἀρέσῃ· εἶναι πολὺ ὠραῖο ὄνομα!*

Ὅταν οἱ συγγενεῖς ἀκούσαν τὸ ὄνομα ΜΥΡΤΙΔΙΩΤΙΣΣΑ, ξαφνιάστηκαν! Μάλιστα, ἡ μία ἀπὸ τὶς δύο γιαγιάδες ἔλεγε μισοελληνικά-μισοβουλγάρικα: «Σιὸ (τὶ) ὄνομα εἶναι αὐτό, Ματσανιώτισσα»!! Σύντομα ὅμως τὸ ξεπέρασαν, μὲ τὴν βοήθεια μάλιστα καὶ τῆς νονᾶς, ἡ ὁποία τοὺς ἐξήγησε πλέον λεπτομερῶς τὰ περὶ τῆς προρρήσεως τῆς Ἀγίας Γεροντίσσης Μυρτιδιώτισσης τῆς Κλεισούρας καὶ τοὺς εἶπε: Ἄν θέλετε, μπορεῖτε νὰ τὴν φωνάζετε ΜΥΡΤΩ, ἀλλὰ ὅταν θὰ κοινωνῇ καὶ ὅταν θὰ παντρευτῇ, ὁ Ἱερέας νὰ τὴν ἀποκαλῇ κανονικά μὲ τὸ ὄνομά της: **ΜΥΡΤΙΔΙΩΤΙΣΣΑ**.

Ἡ Μυρτιδιώτισσα (Μυρτῶ) Γράμπα εἶναι σήμερα παντρεμμένη καὶ ζῇ στὰ Νέα Μάλγαρα Θεσσαλονίκης, οἱ δὲ γονεῖς της Νικόλαος καὶ Θεοδώρα κατοικοῦν στὰ Κύμينا καὶ εἶναι ἐνορίτες τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ μας τῶν Ἀγίων ΙΒ΄ Ἀποστόλων. Ἡ εὐσεβὴς νονὰ, Εὐθυμία Νικολαΐδου, εἶχε κοιμηθῇ ἐν Κυρίῳ περὶ τὸ 1979-1980, ὅταν ἡ ἀναδεκτὴ της ἦταν ἀκόμη πολὺ μικρή.

Ἡ Ἀγία Γερόντισσα Μυρτιδιώτισσα εἶθε νὰ πρεσβεύῃ στὸν Θεὸ γιὰ ὅλους τοὺς Ὁρθοδόξους, ὥστε νὰ **ἀληθεύουμε** πάντοτε στὴν Πίστι καὶ τὴν Ζωὴ καὶ νὰ ἀξιωθοῦμε τῆς θείας Μακαριότητος!

• *Ἐπιμέλεια-παρουσίασις: † Ἐπίσκοπος Γαρδικίου Κλήμης (12/25.6.2012). Εὐχαριστίες ὀφείλονται σὲ ὅσους ἐβοήθησαν στὴν συλλογὴ στοιχείων γιὰ τὸ Θαῦμα καὶ μάλιστα στὸν κ. Νικόλαο Πολύχρο, γιὰ τὴν πρώτη καταγραφή του.*

«Καταρτίζεσθε»

Ἡ Ἀληθινὴ Ἑξομολόγησις*

Ἑξομολόγησις ποὺ ὁδηγεῖ τὸν ἔσω ἄνθρωπο σὲ ταπείνωσι

ΣΤΡΕΦΟΝΤΑΣ τὰ μάτια μου προσεκτικὰ εἰς τὸν ἑαυτό μου καὶ παρακολουθώντας τὴν πορεία τῆς ἐσωτερικῆς μου καταστάσεως, πιστοποιῶ ἀπὸ τὴν πείρα μου, ὅτι δὲ ν ἀγαπῶ τὸν Θεόν, ὅτι δὲ ν ἔχω θρησκευτικὴ πίστι καὶ ὅτι εἶμαι γεμᾶτος ἀπὸ ὑπερηφάνεια καὶ ὑλοφροσύνη. Ὅλα αὐτὰ τὰ βρίσκω εἰς τὸν ἑαυτό μου μετὰ ἀπὸ λεπτομερῆ ἐξέτασι τῶν αἰσθημάτων καὶ τῆς συμπεριφορᾶς μου.

1. Δὲ ν ἀγαπῶ τὸν Θεό. Ἄν ἀγαποῦσα πραγματικὰ τὸν Θεὸ θὰ εἶχα συνεχῶς τὴν σκέψι μου ἐστραμμένη πρὸς Αὐτόν καὶ θὰ ἦμουν εὐτυχισμένος. Κάθε σκέψις γιὰ τὸν Θεὸ θὰ μοῦ ἔδινε χαρὰ καὶ ἀγαλλίασι. Ἀντιθέτως, ὅμως, πολὺ συχνότερα καὶ πολὺ εὐκολώτερα σκέπτομαι διάφορα γήϊνα πράγματα, ἐνῶ ἡ ἀπασχόλησις τῆς σκέψεώς μου μὲ τὸν Θεὸ καταντᾷ ἐργασία ἐπίπονη καὶ ξερή. Ἐὰν ἀγαποῦσα τὸν Θεόν, ἡ συνομιλία μου μὲ Αὐτόν, διὰ τῆς προσευχῆς, θὰ ἦτο ἡ τροφή καὶ ἡ τρυφή μου καὶ θὰ μὲ ὡδηγοῦσε σὲ ἀδιάσπαστη ἐπικοινωνία μὲ Αὐτόν. Ὅμως, ὅλως ἀντίθετα, ὅχι μόνο δὲν εὐρίσκω εὐχαρίστησι εἰς τὴν προσευχή μου ἀλλὰ χρειάζεται κάθε φορὰ νὰ καταβάλλω προσπάθεια γιὰ νὰ προσευχηθῶ. Ἀγωνίζομαι κατὰ τῆς ἀπροθυμίας, νικῶμαι ἀπὸ τὴν ἁμαρτωλότητά μου καὶ εἶμαι πάντα πρόθυμος νὰ καταπατῶ μὲ κάθε ἀνόητη σκέψι καὶ πρᾶγμα, ἀκόμη καὶ κατὰ τὴν ὥρα τῆς προσευχῆς, γεγονότα, πού, ὅπως

εἶναι φυσικόν, μικραίνουν τὴν προσευχή καὶ ἀπομακρύνουν τὴν σκέψιν ἀπὸ αὐτήν. Ὁ καιρὸς μου περνᾷ ἀχρησιμοποίητος ἢ μᾶλλον χρησιμοποιεῖται σὲ μάταιες ἀπασχολήσεις, ὅταν δὲ ἀπασχολοῦμαι μὲ τὸν Θεόν, ὅταν θέτω τὸν ἑαυτόν μου κάτω ἀπὸ τὴν παρουσία Του, τότε κάθε ὥρα μοῦ φαίνεται πὼς εἶναι ἓνας ὀλόκληρος χρόνος. Ὅταν ἓνας ἄνθρωπος ἀγαπᾷ κάποιο πρόσωπο, τὸ σκέπτεται ὅλη τὴν ἡμέρα χωρὶς διακοπή, διατηρεῖ συνεχῶς τὴν εἰκόνα του μέσα εἰς τὴν καρδιά του, φροντίζει γι' αὐτό, καὶ σὲ καμμιά περίπτωσι τὸ ἀγαπημένο του πρόσωπο δὲν φεύγει ἀπὸ τὴν σκέψι του. Ἐγώ, ὅμως, ὀλόκληρη τὴν ἡμέρα, εἶναι ζήτημα ἂν ξεχωρίσω ἔστω καὶ μιὰν ὥρα γιὰ νὰ βυθισθῶ σὲ ἐντρύφησι καὶ θεία μελέτη, γιὰ νὰ ζωογονήσω τὴν καρδιά μου μὲ τὴν ἀγάπη μου πρὸς Αὐτόν, ἐνῶ μὲ εὐκολία καὶ εὐχαρίστησι ἐξοδεύω τὶς εἴκοσι τρεῖς ὥρες τοῦ ἡμερονυκτίου σὰν μιὰ θερμὴ προσφορὰ καὶ θυσία εἰς τὰ εἶδωλα τῶν διαφόρων παθῶν.

Ὅλοένα συζητῶ γιὰ τιποτένια πράγματα καὶ γεγονότα, τὰ ὁποῖα μολύνουν τὸ πνεῦμα, κι αὐτὸ μοῦ δίνει εὐχαρίστησι. Εἰς τὶς σκέψεις μου γιὰ τὸν Θεό, εἶμαι ξηρὸς, ἀπρόθυμος καὶ ἀμελής. Κι ὅταν ἀκόμη χωρὶς νὰ τὸ θέλω, συμβαίνει ὥστε ἄλλοι νὰ μὲ παρακινήσουν σὲ πνευματικὴ συζήτησι, κοιτάζω νὰ μετατρέψω τὸ θέμα σὲ κάτι ἄλλο, πὶδ εὐχάριστο εἰς τὶς ἐπιθυμίες

μου. Εἶμαι τρομερὰ περίεργος γιὰ κάθε μοντέρνο, γιὰ τὰ πολιτικὰ καὶ γιὰ χίλια δυὸ ἄλλα ζητήματα. Πολὺ συχνὰ ζητῶ τὴν ἱκανοποίησι εἰς τὴν ἀγάπη πρὸς τὶς κοσμικὲς γνώσεις, εἰς τὴν ἐπιστήμη, εἰς τὴν τέχνη, καὶ θέλω ὅλο καὶ περισσότερα ἀγαθὰ νὰ ἀποκτήσω. Ἡ μελέτη τοῦ Νόμου τοῦ Θεοῦ, ἡ γνώσις Αὐτοῦ καὶ τῆς Θρησκείας, δὲν μοῦ κάνουν πολλὴν ἐντύπωσιν, οὔτε ἱκανοποιοῦν τὴν πνευματικὴν πεῖνα τῆς ψυχῆς μου. Ὅλα αὐτὰ τὰ παραδέχομαι ὅτι εἶναι ὄχι μόνον ἀνούσια ἀπασχόλησις γιὰ ἓνα χριστιανό, ἀλλ' ἐπὶ πλέον καὶ ἀνωφελής.

Ἐὰν ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸ εἶναι ἡ τήρησις τῶν ἐντολῶν Του, ὅπως ὁ Χριστὸς εἶπε « εἰ ἀγαπᾷτε με τὰς ἐντολάς τὰς ἐμὰς τηρήσατε », ἐγὼ ὄχι μόνον δὲν τηρῶ τὰς ἐντολάς Του, ἀλλ' οὔτε καμμιὰ προσπάθεια καταβάλλω νὰ κατορθώσω τὴν τήρησίν τους. Ἐτσι εἶναι ἀπόλυτη ἀλήθεια, τὴν ὁποία εὐκόλα συμπεραίνει κανεὶς, ὅτι δὲ ν ἀγαπῶ τὸν Θεόν. Ἐπάνω σ' αὐτὸ ὁ Μέγας Βασίλειος λέει: « Ἡ ἀπόδειξις ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν ἀγαπᾷ τὸν Θεὸ καὶ τὸν Χριστό, ἔγκειται εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι δὲν τηρεῖ τὰς ἐντολάς Του ».

2. Δὲ ν ἀγαπῶ οὔτε τὸν πλησίον μου. Ἐὰν ἀγαποῦσα τὸν πλησίον μου, θὰ ἦτο δυνατόν νὰ σκεφθῶ καὶ νὰ ἀποφασίσω νὰ δώσω καὶ τὴν ζωὴν μου γι' αὐτόν, ἐὰν θὰ ὑπῆρχε ἀνάγκη. Ὁχι, ὅμως, αὐτὸ μόνον δὲν κάνω, ἀλλ' οὔτε καὶ τὴν παραμικρὴ θυσία εἶμαι διατεθειμένος νὰ ὑποστῶ γι' αὐτόν. Ἐὰν ἀγαποῦσα τὸν πλησίον μου, σύμφωνα με τὴν ἐντολὴν τοῦ Εὐαγγελίου, οἱ λύπες του θὰ ἦσαν καὶ δικές μου λύπες καὶ οἱ χα-

ρές του θὰ ἀντανακλοῦσαν εἰς τὸ πρόσωπό μου, ὅπως εἰς τὸ δικό του. Ἀντιθέτως, ὅμως, εὐχαριστοῦμαι νὰ ἀκούω διάφορα ἄσχημα πράγματα γι' αὐτόν, ἀντὶ νὰ λυποῦμαι καὶ νὰ πονῶ. Τὸ κάθε κακὸ τυχὸν ποὺ ἀκούω γιὰ τὸν πλησίον μου, ὄχι μόνον δὲν μοῦ φέρνει στενοχώρια, ἀλλὰ μοῦ δίνει ἓνα εἶδος χαρᾶς, ἐνδιαφέροντος καὶ ἐλπίδας,

ν' ἀκούσω περισσότερα. Τὸ σφάλμα ἢ τὸ ἀμάρτημα τοῦ ἀδελφοῦ μου ὄχι μόνον δὲν τὸ σκεπάζω με ἀγάπη, ἀλλὰ τὸ διατυμπανίζω ὅπου μπορῶ με ἐσωτερικὴν ἱκανοποίησι. Ἡ εὐτυχία τοῦ πλησίον μου, ἡ τιμὴ του, τὰ ἀγαθὰ του δὲν με εὐφραίνουν, μοῦ δίνουν δὲ ἀντιθέτως τὸ συναίσθημα τῆς ἀδιαφορίας. Τέλος, ὄχι λίγες φορές, καταλαμβάνουν τὴν ψυχὴ μου περιφρόνησις καὶ φθόνος γιὰ τὸν πλησίον μου.

3. Δὲ ν ἔχω θρησκευτικὴ πίστι. Οὔτε εἰς τὴν ἀθανασίαν, οὔτε εἰς τὸ Εὐαγγέλιο, διότι ἐὰν ἤμουν τέλεια πεπεισμένος καὶ ἐπίστευα χωρὶς ἀμφιβολία ὅτι μετὰ ἀπὸ τὸν τάφο ξανοίγεται ἡ αἰώνιος ζωὴ καὶ ἡ ἀνταπόδοσις τῶν πεπραγμένων αὐτοῦ τοῦ κόσμου, θὰ ἐσκεπτόμουν συνεχῶς αὐτό, χωρὶς ἀνάπαυλα. Ἡ ἰδέα τῆς ἀθανασίας θὰ με συνέτριβε κυριολεκτικὰ καὶ θὰ ἐζοῦσα αὐτὴν τὴν πρόσκαιρὴ ζωὴ σὰν ἓνας ξένος καὶ παρεπίδημος, ποὺ ἔχει πάντα εἰς τὸν νοῦ του τὴν φροντίδα νὰ ἀξιωθῇ κάποτε νὰ φθάσῃ εἰς τὴν γλυκειὰ του πατρίδα. Ἀντίθετα, ὅμως, ἐγὼ οὔτε κὰν σκέπτομαι γιὰ τὴν αἰωνιότητα καὶ συμπεριφέρομαι εἰς τὴν ζωὴ μου σὰν νὰ πιστεύω ὅτι τὸ τέλος τοῦ παρόντος βίου εἶναι καὶ τὸ τέρμα τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεώς μου. Μέσα μου φω-

(Συνέχεια στὴν σελ. 310)

Ίστορικά - Έθνικά

Η κρίση τῶν Ἑλλήνων*

Γιὰ ἀκόμη μιὰ φορὰ ἡ ἱστορία χτυπᾷ τὴν πόρτα τῆς Ἑλλάδας. Μιᾶς Ἑλλάδας ποὺ δείχνει ἀδύναμη νὰ ἀνταποκριθεῖ τόσο σὲ ἐξωτερικὲς προκλήσεις ὅσο καὶ ἐσωτερικὲς ἀναδιαρθρώσεις. Πάντοτε ἤμασταν ὁδηγοὶ καὶ συνδιαμορφωτὲς τῶν ἐξελίξεων καὶ τὸ γεγονός ὅτι βρισκόμαστε σήμερα στὸ μάτι τοῦ κυκλῶνα παγκόσμιων οικονομικῶν ἀναταραχῶν καὶ ἀνατροπῶν δὲ μπορεῖ νὰ τὸ ἀποκαλοῦμε τύχη. Γιατὶ τύχη καὶ συμπτώσεις εἶναι ὅτι δὲν ἀντιλαμβάνεται κάποιος ὡς θέλημα Θεοῦ καὶ ὅτι ὅλα ὑπόκεινται σὲ Αὐτόν.

Αὐτὸ τὸ μικρὸ δαντελωτὸ κομμάτι γῆς, μὲ ἀτελείωτες ὁμορφιὲς καὶ εὐλογία Χριστοῦ ἀποτελέσσει ἱστορικῶς ἀποδεδειγμένα ἐμπόδιο στὰ ἐπεκτατικὰ καὶ ἐξουσιαστικὰ σχέδια ξένων κέντρων. Γι' αὐτὸ καὶ στὸν ἐθνικὸ μας ὕμνο ἀποτυπώνεται τὸ συμπύκνωμα τῆς πορείας τοῦ γένους μας ἐδῶ καὶ χιλιάδες χρόνια: «ἀπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη τῶν ἐλλήνων τὰ ἱερά καὶ σὰν πρῶτα ἀνδρειωμένη χαῖρε, ὦ, χαῖρε λευτεριά!». Γιὰ ἀκόμη μιὰ φορὰ οἱ κατ' εὐφημισμὸν «μεγάλες δυνάμεις» (γιατὶ μεγάλες δυνάμεις μόνο ὁ Θεὸς ἔχει) ἐπιδιώκουν νὰ ἀρπάξουν τὴ λευτεριά μας, μᾶς ζητοῦνε νὰ γονατίσουμε καὶ ἐμεῖς καὶ τὰ παιδιὰ μας καὶ ποιὸς ἄραγε γνωρίζει πόσες μελλοντικὲς γενιὲς ἐλλήνων ἔαν ὑπάρχουμε μὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα. Ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ τὰ ὀπλισμένα ἀπὸ τὶς «μεγάλες δυνάμεις» χέρια τῶν Μαυρομιχαλαίων δολοφονοῦσαν τὸν ἅγιον Κυβερνήτη μας Ἰωάννη Καποδίστρια καὶ ἔνθεν, τὸ καράβι ποὺ λέγεται Ἑλλάς ἔχει ἀπομεῖνει χωρὶς τιμονιέρη, χωρὶς ἡγέτη μὲ ὄραμα,

χωρὶς μπροστάρη μὲ ἀγάπη γιὰ τὸ λαό του, ἀλλὰ κυρίως χωρὶς Χριστό.

Ὁ ἐλληνικὸς λαὸς ἦταν πάντοτε δύσκολο νὰ καταβληθεῖ, καὶ γιὰ νὰ δηλώνουμε σήμερα παρόντες μιὰ χούφτα ἄνθρωποι στὸ πολιτισμικὸ σταυροδρόμι τριῶν ἡπείρων, εἶναι ἀδύνατον νὰ καταβληθοῦμε ὁλοκληρωτικά. Δὲν εἴμαστε οὔτε Σουμέριοι, οὔτε Ἴνκας, οὔτε Βαβυλώνιοι ἂν καὶ πολλοὶ θὰ χαιρόντουσαν νὰ μᾶς δοῦνε ἐρμητικὰ κλεισμένους -ὡς μιὰ μακρινὴ ἀνάμνηση- στὸ χρονοντούλαπο τῆς ἱστορίας καὶ νὰ ἔχουν ξεμπερδέψει μαζί μας, γιατί αὐτὸ ἐπιδιώκεται, ὅσο δραματικά καὶ νὰ ἤχη.

Ἀπὸ τὴ μία πλευρὰ ἡ τραχὺ ἐλληνικὴ ὑπαιθρος μὲ τοὺς ἀφιλόξενους ὄρεινους ὄγκους, τοὺς ἐλώδεις καὶ ζεστοὺς κάμπους καὶ τὰ ἄγονα νησιά μας διαμόρφωσαν ἓνα λαὸ μόχθου καὶ ἐργασίας, ἐνῶ ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ πότε τὸ σάλπισμα τοῦ πολέμου καὶ πότε οἱ ζῶσες σὲ γυάλα ἡγεσίες τῶν Ἀθηνῶν καὶ οἱ κρατικοδίαιτοι μανδραῖνοι τοὺς προσέθεταν στὸ μυϊκὸ κάματο τῶν ἐλλήνων τὸν πολιτικὸ καὶ ἐνοπλο ἀγῶνα γιὰ τὴν ἐλευθερία. Τὸν ἀγῶνα γιὰ μιὰ ὥρα ἐλεύθερης ζωῆς.

Τὰ τελευταῖα τριάντα χρόνια οἱ Ἕλληνες ἀφεθήκαμε στὴν ὑλικὴ εὐμάρεια, ἀποβιομηχανοποιηθήκαμε καὶ γίναμε χώρα ὑπηρεσιῶν, ὅπου οἱ περισσότερες δουλειὲς γίνονται ἀπὸ μιὰ καρέκλα. Ἐπιπρόσθετα, μᾶς βόλεψαν οἱ οικονομικοὶ μετανάστες καὶ γίναμε μικροὶ τσιφλικάδες, ἐργολάβοι, ἀφεντικά, ἀναζητῶντας μὲ εὐκολο τρόπο καὶ λιγότερο κόπο τὴν ἀνταμοιβή ποὺ χρωστᾷ ἡ μοίρα στὴν ἐξυπνάδα

μας. ὦ, πόσο γλυκὰ καὶ ὕπουλα ἀστικοποιηθήκαμε! Τὰ πανηγύρια στὰ χωριά σιωποῦν, τὰ σχολεῖα κλείνουν, οἱ ἐκκλησιεῖς τίς Κυριακὲς σφαλίζουν. Γίναμε ἀστοί, τὰ παιδιά μας ἐπιστήμονες σὲ κορεσμένους ἀπὸ δουλειὰ κλάδους καὶ τὰ χέρια μας πιὸ μαλακὰ καὶ ἀπὸ βαμβάκι. Χάσαμε τὴ σκληράδα τῆς ἐπιβίωσης στὴν ὑπαιθρο καὶ μαζί τὴν εὐγενῆ ἀμιλλα καὶ τὴν εὐθύτητα τῶν σχέσεων. Ἡ τεχνολογία ἐξελίχθηκε καὶ μᾶς ξελόγιασε.

Ἡ διαβολὴ πὺν λέγεται τηλεόραση ἀπέκτησε ἀξιοπιστία καὶ διεκδικεῖ ἀλάθητο πὺν θὰ ζήλευε καὶ ὁ ἴδιος ὁ Πάπας! Ὑπάρχει πλέον μιὰ ὁλόκληρη γενιὰ Ἑλλήνων πὺν δὲν ξέρεي τίποτε ἄλλο ἀπὸ αὐτὸ πὺν σταθερὰ κατηχεῖ τὸ «μικρὸ παράθυρο στὸν κόσμο». Μᾶς ὑπέβαλλε ἀκόμη καὶ ποιὲς νὰ εἶναι οἱ ἀνάγκες μας. Σπίτια, ἐξοχικά, αὐτοκίνητα, ὑπέρμετρες διασκεδάσεις, τυχερὰ παιχνίδια, χρηματιστήριο. Ὅλα κομμάτια τοῦ πᾶζλ τῆς νέας μας ζωῆς κατὰ τὰ δυτικοευρωπαϊκὰ πρότυπα. Δὲ μᾶς ἀναγνωρίζω πιά! Συμπεριφερόθηκαμε ὡς πεινασμένοι μουσαφίρηδες γεμίζοντας τὸ πιάτο μας «ὅσο δὲν πάει ἄλλο», κοιτώντας παράλληλα μήπως κάποιος ἄλλος ἔβαλε περισσότερο φαγητὸ ἀπὸ ἐμᾶς.

Καὶ ὅλοι ἀνεξαρτήτως ιδιότητος, φύλου καὶ ἡλικίας μπήκαμε στὸ στίβο τοῦ ἀπληστου κυνηγιοῦ τοῦ χρήματος, λησμονώντας τὴ ματαιότητα τῶν ὑλικῶν καὶ παραμερίζοντας τίς πραγματικὲς ἀξίες τῆς ζωῆς. Τὶς ἀξίες πὺν θρέφουν τὸ πνεῦμα. Παλαιότερα χτιζόταν ἕνα σπίτι στὸ χωριὸ καὶ βοηθοῦσαν ὅλοι οἱ συγχωριανοί. Σήμερα ὑπάρχει τὸ ἄγρυπνο βλέμμα τοῦ καλοθελητῆ ἔτοιμο νὰ ἀναφέρει στὶς ἀρχὲς τὴν κάθε παρατυπία. Ζοῦμε πλέον μὲ τίς ζωὲς τῶν ἄλλων! Κάποτε ὁ λόγος τοῦ οἰκογενειάρχου, τοῦ ἐμπόρου, τοῦ διευθυντῆ ἦταν συμβό-

λαιο τιμῆς καὶ ἡθους. Σήμερα δὲν εἶναι δυνατόν νὰ πεισθοῦμε γιὰ κάτι παρὰ μόνον ἐγγράφως. Ποιοὶ εἴμαστε ἐπιτέλους οἱ νεοέλληνες; Τί θέλουμε; Πῶς γίναμε ἔτσι; Ἀλωθήκαμε καὶ ἀλλοιωθήκαμε παραδομένοι στὸ νέκταρ τοῦ ἐγωῖσμοῦ μας. Ὁ ἀπατεώνας θεωρεῖται μάγκας καὶ ὁ ἠθικὸς καὶ εὐσυνειδητὸς γραφικὸς ἂν ὄχι κάτι ὑποδεέστερο. Εἶναι δυνατόν νὰ βρισκόμαστε στὸν 21ο αἰῶνα καὶ νὰ εἴμαστε χίλια χρόνια πίσω ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῶν ἀρχαίων μας προγόνων;

Συνεπακόλουθα τέτοιοι πὺν εἴμαστε, ἔχουμε καὶ τὴν ἡγεσία πὺν μᾶς ἀξίζει. Ἀς ἀναρωτηθοῦμε σὲ τί διαφέρει ὁ λαὸς ἀπὸ τὴν ἐξουσία του. Νομίζω σὲ τίποτε. Ἡ ἡγεσία προδῶσε γιὰ ἀκόμη μιὰ φορὰ τὸ λαό, ὅπως ξέρει πολὺ καλὰ νὰ κάνει. Μήπως δὲ μᾶς προδῶσε ὁ συμπολίτης πὺν βόλεψε τὸ παιδί του μὲ πλάγιους τρόπους ἀνεξαρτητῶς ἐὰν ἀξίζει ἢ ὄχι; Μήπως δὲ μᾶς προδῶσε ὁ τεχνικὸς πὺν μᾶς ὑπερχρέωσε βασιζόμενος στὴν ἀγνοιά μας; Δὲ μᾶς προδῶσε ὁ ἐργολάβος, ὁ ἐφοριακός, ὁ αὐτοκινητιστής, ὁ παππᾶς, ἐγὼ ὁ ἴδιος; Ὅλοι μας προδῶσαμε τοῦτο τὸ λαὸ καὶ τούτῃ τὴ χώρα! Ἀλλὰ πάνω ἀπ' ὅλους καὶ ὅλα προδῶσαμε τὸ Χριστό μας. Διότι ἐὰν Τὸν εἶχαμε μέσα μας δὲ θὲ φτάναμε σὲ αὐτὴ τὴν κατάντια καὶ δυστυχῶς ἔπονται χειρότερα κατὰ τὰ φαινόμενα! Ἀφοῦ λοιπὸν ἀποποιηθήκαμε τίς παραδόσεις μας, τίς ρίζες πὺν μᾶς κράτησαν τόσα χρόνια ὀρθίους, καὶ μεταλλαχθήκαμε μὲ τὴν κατάλληλη προπαγάνδα σὲ Λονδρέζους, Παριζιάνους καὶ Νεο-ὑορκέζους, ἦρθε ἡ ὥρα τὸ σύστημα νὰ μᾶς δώσει τὴ χαριστική βολή. Φοβούμεστε μήπως χάσουμε τίς διακοπὲς μας, τὸ αὐτοκίνητό μας, τὸ σπίτι μας, τὴν καλοπέρασή μας. Καὶ ἂν δὲν ξεπεράσουμε αὐτὸ τὸ ὄριο τοῦ φόβου, αὐτὸ τὸ σύνδρομο ραγιαδισμοῦ, δὲν πρόκει-

(Συνέχεια στὴν σελ. 311)

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελ. 307)

λιάζει ὑποσυνείδητα ἡ σκέψις πὺν συνοψίζεται εἰς τό: ποιός ξέρει καὶ ποιός εἶδε τὰ μετὰ θάνατον;

Ὅταν μιλῶ γιὰ τὴν ἀθανασία, τὸ μυαλό μου συμφωνεῖ μ' ἐκείνην, ἐνῶ ἡ καρδιά μου πολὺ ἀπέχει ἀπὸ τοῦ νὰ εἶναι πεπεισμένη γι' αὐτήν. Ὅλη αὐτὴ ἡ ἀπιστία μου ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὶς πράξεις μου καὶ ἀπὸ τὴν συνεχῇ φροντίδα νὰ ἱκανοποιῶ τὴν ζωὴ τῶν αἰσθήσεων. Ἐὰν ἡ διδασκαλία τοῦ Εὐαγγελίου εἶχε κυριαρχήσει εἰς τὴν καρδιά μου μετὰ τὴν ἀνάλογη πίστι, θὰ εἶχα καταληφθῇ ἀπ' τὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ θὰ τὸν μελετοῦσα, θάβρισκε δὲ ἡ ἀφοσίωσις καὶ ἡ προσοχὴ τὴν κατοικίαν τῆς εἰς τὴν ψυχὴ μου. Ἡ προσοχή, ἡ εὐσπλαγχνία, ἡ ἀγάπη πὺν κρύπτονται μέσα εἰς Αὐτὸν θὰ με ὠδηγοῦσαν εἰς τὴν χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία τῆς μελέτης τοῦ Νόμου τοῦ Θεοῦ νύκτα καὶ ἡμέρα. Εἰς τὴν μελέτην αὐτὴν θὰ εὗρισκα τροφὴ πνευματικὴ, τὸν ἐπιούσιον ἄρτον τῆς ψυχῆς μου καὶ ἡ καρδιά μου θὰ παρεκινεῖτο εἰς τὴν τήρησίν του.

Τίποτε εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν δὲν θάταν δυνατὸ νὰ με ἀποτρέψῃ ἀπ' τὴν ἐφαρμογὴ τῆς εἰς τὴν ζωὴ μου. Ἀντιθέτως, ὅμως, ὅταν κάθε τόσο διαβάζω ἢ ἀκούω τὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ, ἂν ἡ ἀνάγκη ἢ ἡ ἀγάπη πρὸς τὴ γνῶσι με ὠθοῦν πρὸς τοῦτο, τὸν παρακολουθῶ χωρὶς τὴν δέουσα προσοχὴ καὶ τὸν εὗρισκω τὶς περισσότερες φορὲς καταθλιπτικὸ ἢ χωρὶς σπουδαῖο ἐνδιαφέρον. Συνήθως φθάνω εἰς τὸ τέλος τῆς μελέτης του χωρὶς σπουδαία ὠφέλεια καὶ πάντα πρόθυμος νὰ τὸν ἀλλάξω με ἐλαφρὰ ἀναγνώσματα πὺν μοῦ εἶναι πολὺ ἐνδιαφέροντα καὶ με εὐχαριστοῦν.

4. Εἶ μ α ι πλήρης ἀπὸ ὑπερφάνεια καὶ φιλαυτία. Ὅλες μου οἱ ἐνέργειες τὸ βεβαιώνουν. Βλέποντας κάτι καλὸ εἰς τὸν ἑαυτὸν μου, ἐπιθυμῶ νὰ τὸ κάνω ἐμφανές

ἢ νὰ ὑπερηφανευθῶ γι' αὐτὸ μπροστὰ σὲ ἄλλους ἀνθρώπους ἢ νὰ τὸ θαυμάσω μόνος μου ἐσωτερικῶς. Ἄν καὶ ἐπιδεικνύω μιὰν ἐξωτερικὴ ταπεινοφροσύνη, τὴν ἀποδίδω σὲ ἀποτελεσματικότητά τῆς ἰδικῆς μου δυνάμεως, θεωρῶ δὲ τὸν ἑαυτὸν μου ἢ ἄνωτερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἢ τουλάχιστον ὄχι χειρότερό τους. Ὅταν ἀνακαλύπτω ἓνα σφάλμα μου προσπαθῶ νὰ τὸ δικαιολογήσω καὶ νὰ τὸ σκεπάσω, λέγοντας: Τί νὰ κάνω; Ἔτσι εἶμαι φτιαγμένος, ἢ δὲν πειράζει, κανεὶς δὲν θὰ με παρεξηγήσῃ. Θυμῶνω με ὅσους δὲν δείχνουν ἐκτίμησι πρὸς τὸ πρόσωπό μου καὶ τοὺς πιστεύω ὅτι εἶναι ἄνθρωποι πὺν δὲν ἔμπορουν νὰ ἐκτιμήσουν τὴν ἀξία τοῦ ἄλλου. Ἀγάλλομαι γιὰ τὰ χαρίσματά μου, καὶ ὅλες μου τὶς πτώσεις τὶς θεωρῶ ἐντελῶς προσωπικὸ μου ζήτημα. Ἐνῶ εἶμαι μεμψίμοιρος, εὗρισκω εὐχαρίστησιν εἰς τὶς ἀτυχίες τῶν ἐχθρῶν μου. Ὅταν ἀγωνίζομαι γιὰ κάτι καλὸ, τὸ κάνω με τὸν σκοπὸ ἢ νὰ κερδίσω ἐπαίνους, ἢ νὰ δώσω κάποια ἐλαστικότητα εἰς τὸν πνευματικὸ μου ἑαυτό, ἢ νὰ πάρω μιὰ πρόσκαιρη παρηγοριά.

Μὲ μιὰ λέξι, συνεχῶς κατασκευάζω ἓνα εἶδωλο τοῦ ἑαυτοῦ μου πρὸς τὸ ὅποιο ἀποδίδω ἀδιάκοπες τὶς ὑπηρεσίες μου, φροντίζοντας με κάθε τρόπο γιὰ τὴν εὐχαρίστησί μου καὶ τὴν καλλιέργεια τῶν παθῶν καὶ τῶν ἐπιθυμιῶν μου. Πράττοντας ὅλα αὐτὰ ἀναγνωρίζω τὸν ἑαυτὸν μου νὰ εἶναι γεμᾶτος ἀπὸ ὑπερφάνεια, ἀπὸ διάφορες σαρκικὲς ἐπιθυμίες, ἀπὸ ἀπιστίαν, ἀπὸ ἔλλειψιν ἀγάπης πρὸς τὸν Θεὸ καὶ ἀπὸ κακία πρὸς τὸν πλησίον μου. Ποιὰ κατάστασις θὰ μπορούσε νὰ ὑπάρξῃ πὺν ἁμαρτωλὴ ἀπὸ αὐτήν; Ἡ κατάστασις τῶν πνευμάτων τοῦ σκότους πρέπει νὰ εἶναι καλύτερη ἀπὸ τὴν ἰδικήν μου. Ἐκεῖνα, ἂν καὶ

ται νὰ ἀλλάξουμε τὸν κόσμο. Γιατὶ ἡ Ἑλλάδα αὐτὸ καλεῖται νὰ πράξει τὴν σήμερον. Νὰ παραδειγματίσει τὴν ἀνθρωπότητα, νὰ σηκώσει τὸ λάβαρο τῆς Ὁρθοδοξίας ψηλὰ καὶ νὰ ἀλλάξει τὸν κόσμο ὁλάκερο.

Ναί, εἴμαστε οἱ ἀδικημένοι τῆς Ἱστορίας. Ποτάμια τὸ αἷμα τῶν προγόνων μας ἔρευσε σὲ τοῦτο τὸν τόπο ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδας. Μᾶς ἀποπροσανατόλισαν, μάθαμε στὰ εὐκόλα καὶ σήμερα ἦρθε ἓνας στρατὸς χαρτογιακάδων νὰ μᾶς ἀποτελειώσει μὲ τὸ γάντι. Προσωπικὰ ἀδυνατῶ νὰ πιστέψω ὅτι θὰ μείνουμε ἄπραγοι. Τουναντίον, θεωρῶ ὅτι ἔχουνε χειραγωγήσει τὸ λάθος λαὸ καὶ τὰ βάζουν μὲ δυνάμεις πὺν εἶναι ἔξω ἀπὸ τὰ μέτρα τους! Ἀλλοίμονο στὰ σχέδια τῆς νέας τάξης ἅμα ξυπνήσει ὁ Ἕλληνας! Γιατί, ὅλοι μὰ ὅλοι μέσα μας, ξέρουμε πὺν νὰ στραφοῦμε, ἔστω καὶ τὴν ὕστατη στιγμή. Ὁ Χριστὸς εἶναι δίπλα μας καὶ μᾶς

περιμένει μὲ τὰ χέρια ἀνοιχτά. Ἐμεῖς ὀφείλουμε νὰ ἀλλάξουμε στάση, τρόπο ζωῆς, νὰ καταδικάσουμε τὸν μέχρι τώρα ἑαυτὸ μας καὶ νὰ ἀλλάξουμε ἥθη καὶ ἠθική. Ἐξάλλου, ἔχουμε ἀποδείξει πολλάκις μέσω τοῦ ἀθλητισμοῦ ὅτι δὲν πρέπει νὰ παρατᾶμε καμία μάχη ἔστω καὶ ἐὰν φαινομενικὰ εἶναι χαμένη. Ἔτσι καὶ σήμερα, ὅπως καὶ νὰ ἔρθουν τὰ πράγματα, δὲν πρέπει νὰ λυγίσουμε, ἀλλὰ μὲ ὁδηγὸ τὸ Χριστὸ θὰ μᾶς δοθεῖ ἡ δύναμη νὰ ξεπεράσουμε τὴν κάθε δυσκολία. Καὶ ὅπως γράφει ὁ Ἰωάννης Καποδίστριας στὴν πρώτη διακήρυξή του πρὸς τὸν ἑλληνικὸ λαό: «Εἰ ὁ Θεὸς μεθ' ἡμῶν, οὐδεὶς καθ' ἡμῶν».

Μὲ ἀγάπη Χριστοῦ
Σχορετσανίτης Ἡλίας
Οἰκονομολόγος

(*) http://ioannis-kapodistrias.blogspot.com/2012/05/blog-post_9581.html#ixzz22y8GPqbU, Πέμπτη, 24 Μαΐου 2012.

δὲν ἀγαποῦν τὸν Θεό, ἂν καὶ μισοῦν τοὺς ἀνθρώπους καὶ τροφή τους εἶναι ἡ ὑπερηφάνεια, μ' ὅλα ταῦτα πιστεύουν εἰς τὸν Θεὸ καὶ φρίττουν. Ἐγὼ ὅμως; Μπορῶ νὰ βρεθῶ σὲ χειρότερη κόλασιν ἢ αὐτὴν πὺν ἀντιμετωπίζω; Πῶς δὲ δὲν θὰ λάβω τὴν πὺν αὐστηρὴ τιμωρία γιὰ τὴν ἀνόητη καὶ ἀπρόσεκτη ζωὴ μου, τὴν ὁποῖαν ἀναγνωρίζω ὅτι ζῶ;

(*) Οἱ Περιπέτειες Ἐνὸς Προσκυνητοῦ, ἐκδ. Παπαδημητρίου, Ἀθήνα 2006, σελ. 169-172.

Quo vadite, Orthodoxi Oecumenisti?

ΑΝΤΙΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΙΚΑ

■ Ἱστορικὸ Ἀφυπνιστικὸ Ντοκουμέντο!

**Ἀποκαλυπτικὸ Δημοσίευμα
σὲ πρόσφατο Βιβλίον Παπικοῦ Συγγραφέως
γιά τὴν ἀποφασισθεῖσα Ἑνωσι
ὀρθοδόξων – Ρωμαιοκαθολικῶν
τὸ ἔτος 1970**

*Εἰσαγωγή-Μετάφρασις:
† Ἐπισκόπου Γαρδικίου Κλήμεντος*

Κυριακή, 25.6/8.7.2012

ΟΣΟ καὶ ἂν ὁ οἰκουμενιστὴς πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαῖος καὶ οἱ θιασῶτες τῆς οἰκουμενιστικῆς γραμμῆς τοῦ Πατριαρχείου, εὐφημίζουν τὸν πατριάρχη Ἀθηναγόρα († 1972) -καὶ μάλιστα ἐπὶ τῇ 40ῇ ἐπετείῳ τῆς ἀποβιώσεώς του- ὡς δῆθεν μεγίστη μορφή, καὶ ἐπίσης ὅσο καὶ ἂν διακηρύσσουν ὅτι ἡ οἰκουμενιστικὴ γραμμὴ τους κανένα κίνδυνο δὲν συνιστᾷ γιὰ τὴν Ὁρθόδοξη Πίστι καὶ Ἐκκλησία, ἡ ἴδια ἡ ἱστορία τοὺς διαψεύδει οἰκτρῶς καὶ ἀποκαλύπτει τὸν δόλο καὶ τὴν ἀπάτη τους.

Ὁ διαχρονικὸς λόγος τοῦ Κυρίου εἶναι σαφὴς καὶ ἀδιάψευστος καὶ ἔχει καὶ ἐδῶ τὴν ἐφαρμογή του: «οὐ γάρ ἐστι κρυπτὸν ὃ οὐ φανερόν γενήσεται, οὐδὲ ἀπόκρυφον ὃ οὐ γνωσθήσεται καὶ εἰς φανερόν ἔλθῃ» (Λουκ. ι' 17).

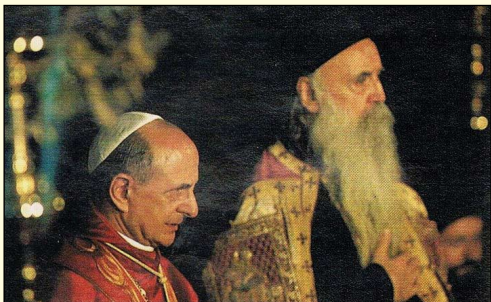
* * *

Μετὰ τὴν «Ἄρσι τῶν Ἀναθεμάτων» μεταξὺ Ρώμης καὶ Κωνσταντινουπόλεως τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1965, ἡ ὁποία ἐσήμανε ὡς γνωστὸν γιὰ τοὺς Παπικοὺς τὴν «ἄρσι τῆς ἀκοινωνησίας», εἰσῆλθαν οἱ Φαναριῶτες ὑπὸ τὸν «μεγάλον» Ἀθηναγόρα

στὸν παροξυσμὸ ὅχι τῆς Ἀγάπης τῆς Ἀληθείας, ἐφ' ὅσον ἡ Ἀλήθεια καταπατήθηκε, ἀλλὰ τοῦ ψεύδους καὶ τοῦ σκοτός. Διότι, τὸ Βατικανὸ καμμία αἵρεσί του δὲν ἀποποιήθηκε, ἀλλὰ ἀντιθέτως προέβη καὶ διὰ τῆς Β' Βατικανῆς Συνόδου του (1962-1965) στὴν ἐπικύρωσι καὶ ἐδραίωσι τῶν ἀπ' αἰῶνων πλανῶν καὶ διαστροφῶν του· σχεδίασε δὲ γιὰ τοὺς ὀρθοδόξους μίαν οὐνιτικοῦ τύπου ἑνωσιν διὰ τῆς γνωστῆς «ἐπιθέσεως ἀγάπης».

• Ἡ «ἀνταπόκρισις» τοῦ Ἀθηναγόρου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ ὑπερέβη τὴν προσδο-

κίες της Ρώμης και θεωρήθηκε υπερίκανοποιητική. Γι' αυτό και από μέρους του τότε Πάπα Παύλου του VI, έντελώς μυστικά, αλλά σε απόλυτη συμφωνία με την Κωνσταντινούπολι, προτάθηκε η άμεση «συλλειτουργία» άμφοτέρων εν έτει 1970 και ή δια του τρόπου τούτου *de facto* (ψευδ)ένωσής τους!

Βεβαίως, μία τέτοιου είδους προοπτική διαφαινόταν τότε μέσα από όλες τις κινήσεις, διαθέσεις, κείμενα και πράξεις των δύο πλευρών, όμως, παράλληλα, λόγω και των σφοδρών αντιδράσεων ιδίως στην Ελλάδα, το Άγιον Όρος και σε άλλα μέρη του κόσμου, κατενοείτο ότι η ένωση δεν ήταν δυνατή ούτε ως σκέψις για να πραγματοποιηθῇ τουλάχιστον άμεσα.

Και όμως, όπως αποκαλύπτεται σε πρόσφατα κυκλοφορηθέν βιβλίο Ρωμαιοκαθολικού συγγραφέως, Βενεδικτίνου Μοναχού, στην Γαλλία, οι δύο πλευρές είχαν όρισει «μικρά Έπιτροπή», για την μελέτη της προτάσεως του Πάπα περί άμέσου ένωσης και την εξαγωγή διαγνώμης. Και ή διαγνώμη ήταν θετική!

Τα πρωταγωνιστικά πρόσωπα από όρθοδόξου πλευράς ήσαν ό Δαμασκηνός Παπανδρέου († 2011), γνωστότατος για την οίκουμενιστική του πορεία και συμβολή στο ένωτικό ζήτημα, και ό Ίωάννης Ζηζιούλας, από δεκαετιών άφανής και έμφανής ήγετικός εκπρόσωπος των όρθοδόξων γενικά στην Οίκουμενική Κίνησι και ειδικά στις σχέσεις με τον Παπισμό.

Είναι άξιο ύπογραμμίσεως, ότι άν τότε, πριν από 42 έτη, ό Ίωάννης Ζηζιούλας δέν έβλεπε κανένα ούσιαστικό έμπόδιο για συλλειτουργία Πάπα και πατριάρχη και για άμεση ένωσι όρθοδόξων και Ρωμαιοκαθολικών, είναι πλέον απόλυτα κατανοητά και «φυσιολογικά» όλα όσα έκτοτε και μέχρι σήμερα διεκήρυξε και έπραξε επί του θέματος. Κατανοούμε λοιπόν πολύ καλά την κατοπινή εργώδη προσπάθειά του, και μάλιστα από του 1980 μέσω και του «Διαλόγου της Άληθείας» με τὸ Βατικανό, να προωθήση και επιτύχη με θεολογικό πλέον προκάλυμμα, αυτό τὸ όποιο είχε αποφασισθῇ τὸ 1970.

Μόλις δέ πρόσφατα (28.6.2012), ό πατριάρχης Βαρθολομαίος άνεφέρθη ως εξής περί του μητροπολίτου Περγάμου Ίωάννου Ζηζιούλα:

«Ο Μητροπολίτης Περγάμου άποτελεῖ τὸν στιβαρόν θεολογικόν βραχίονα της Αγίας του Χριστου Μεγάλης Εκκλησίας, ή όποία ένεπιστεύθη εις τὸν άγλαόν έπίσκοπον και θεολόγον της τὸν χειρισμόν και τὴν διεκπεραίωσιν όψίστης σημασίας εκκλησιαστικῶν ύποθέσεων εις όλον τὸ πλέγμα τῶν εὐθυνῶν και τῶν δράσεών της, άνέθεσεν εις αὐτὸν δυσκόλους άποστολάς, προεδρείας και διαπραγματεύσεις».

* * *

Μεταφράζοντες στα έλληνικά -άπό την άγγλική μετάφρασι ύπό του Σεβασμ. Έτνα κ. Χρυσοστόμου του γαλλικού πρωτοτύπου- και παραδίδοντες στην έλληνόφωνη δημοσιότητα τὸ κατωτέρω άποκαλυπτικό ντοκουμέντο, θέλουμε να τονίσουμε ότι, τὸ άν ή άπόφασις εκείνη του 1970 δέν εφαρμόσθηκε άμεσα, δέν ώφείλετο άπλῶς στην παρέμβασι τῶν Άθηνῶν ή της Μόσχας.

Και ή Άθήνα, τουλάχιστον δια του τότε φιλο-οίκουμενιστου άρχιεπισκόπου Έρωσύμου Κοτσώνη, και ή Μόσχα δια

τῆς τότε φιλο-σοβιετικῆς ἡγεσίας της, ἡ ὁποία παρεῖχε συνοδικῇ ἀποφάσει τὴν Θ. Εὐχαριστία στοὺς Παπικοὺς, δὲν ἐξέφραζαν τὸ Ὁρθόδοξο δέον. Δὲν ἐπιθυμοῦσαν ἄμεση ἔνωση μὲ τοὺς Παπικοὺς ἢ μὲν Ἀθήνα, λόγῳ τῆς ἰσχυρᾶς ἀντιδράσεως κλήρου καὶ λαοῦ, ἢ δὲ Μόσχα λόγῳ τῶν γνωστῶν «πολιτικῶν» καὶ ἡγεμονιστικῶν ἐπιδιώξεων της.

Εἶναι σαφὲς ἀπὸ τὸ κείμενο-μαρτυρία τοῦ Παπικοῦ συγγραφέως, ποὺ παραθέτομε, ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Πάπας, θερμὸς πρόμαχος τῆς οὐνιτικῆς καθυποτάξεως ὄχι μόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀλλὰ τῆς «ὅλης Ὁρθοδοξίας», ἔκρινε ὅτι δὲν θὰ ἐπετύγχανε τὸ «ὄλον», ἀλλὰ μέρος αὐτοῦ. Καὶ ὁμως, ὁ Πάπας ἤθελε, θέλει καὶ θὰ ἐπιθυμῇ πάντοτε τὸ «ὄλον», ὡς Παγκόσμιος Θρησκευτικὸς Πλανητάρχης, διότι σὲ τοῦτο ἀκριβῶς συνίσταται ἡ οὐσία τῆς «καθολικῆς» ἀσθενείας καὶ ἐωσφορικῆς διαστροφῆς του!

Ἡ καθοριστικῆς σημασίας οὐσία τῆς ὑποθέσεως ἔγκειται στὸ ὅτι οἱ δύο πλευρὲς, ὀρθόδοξοι Οἰκουμενισταὶ καὶ Παπικοί, εἶχαν πράγματι ἀποφασίσει μυστικὰ τὴν ἄμεση ἐνωτικὴ συλλειτουργία τους τὸ

1970. Αὐτὴ ἦταν καὶ εἶναι ἡ πίστις καὶ ἡ βαθυτέρα πεποίθησις τῶν Οἰκουμενιστῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τῶν τέκνων («τεκνίων»), ἀκολουθῶν, ὕμνητῶν καὶ συνεχιστῶν τοῦ κατ' αὐτοὺς μεγάλου Ἀθηναγόρου.

Ἰδέτωσαν καὶ κατανοήτωσαν τοῦτο οἱ μὴ συμφωνοῦντες μὲν ποικίλοι ὀρθοδοξοαμύντορες, ἀλλὰ κοινωνοῦντες μὲ τοὺς Λατινόφρονες καὶ Λατινόψυχους φιλενωτικούς καὶ φιλοπαπιστὰς τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ μάλιστα, κατηγοροῦντες ταυτοχρόνως καὶ βάλλοντες σφοδρῶς, ἀδιακρίτως καὶ ἀφιλαδέλφως κατὰ τῶν Ὁρθοδόξων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι, θεῖῳ ἑλέει, ἐξέρχονται ἀποφασιστικὰ ἀπὸ τὴν διενεργουμένη αὐτῇ Ἀποστασία, πρὸς διάσωσιν τῆς Ἐνώσεως τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῇ Ἀληθείᾳ καὶ τῇ Ἀγάπῃ.

Τὰ προσωπεῖα πίπτουν καὶ οἱ μάσκες σχίζονται· οἱ εὐθύνες μένουν καὶ οἱ φωνὲς τῶν συνειδήσεων, ὅσων ἀπέμειναν μὴ «κεκατηριασμένων» (πρβλ. Α' Τιμοθ. δ' 2), ἐγείρονται καὶ ἐπαναστατοῦν. Εἴθε ὁ ζυγὸς τῶν «ψευδεπισκόπων» καὶ «ψευδοδιδασκάλων» νὰ ἀποτιναχθῇ καὶ ἡ πνευματικὴ ἐλευθερία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας νὰ ἀποκατασταθῇ!

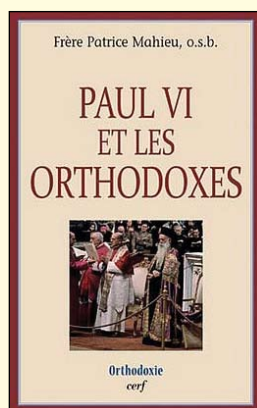
• Τὸ ἐπίμαχο κείμενο παρατίθεται ἀπὸ τὸ Βιβλίον **«ΠΑΥΛΟΣ VI καὶ οἱ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ»**, τοῦ Ἀδελφοῦ Patrice Mahieu, o.s.b., collection «Orthodoxie», πρόλογος μητροπολίτου Γαλλίας Ἑμμανουὴλ Ἀδαμάκη (Paris: CERF, 2012), pp. 197-200:

Ἡ Μυστικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς Ἀνοίξεως τοῦ 1970

Η μικρὰ ἐπιτροπὴ, ἡ ὁποία ἐμελέτησε τὴν δυνατότητα εὐχαριστιακῆς συλλειτουργίας [μεταξὺ Πάπα Παύλου VI καὶ πατριάρχου Ἀθηναγόρου I] συναντήθηκε στὸ Ὁρθόδοξο Κέντρο στὸ Σαμπεζὺ (Γενεύη) στίς 27-29 Ἀπριλίου 1970 καὶ ἀπὸ 14-15 Μαΐου, καὶ κατόπιν στὴν Ζυρίχη ἀπὸ 5 ἕως 7 Ἰουνίου. Ἡ τελευταία συνάντησις ἐγένεε στὴν Ζυρί-

χη καὶ ἡ ἐργασία της, κατ' αἴτησιν τοῦ Πάπα καὶ τοῦ Πατριάρχου, ἔπρεπε νὰ γίνῃ μὲ τὴν μεγίστη μυστικότητα, ἀλλὰ ὑπῆρξαν [ἤδη] κάποιες «διαρροές».

Ἡ Ἐπιτροπὴ ἀπετελεῖτο: ἀπὸ Ὁρ-

θοδόξου πλευρᾶς, ἀπὸ τὸν [τότε] Ἀρχιμανδρίτη Δαμασκηνὸ Παπανδρέου καὶ ἀπὸ τὸν Ἰωάννη Ζηζιούλα [μητροπολίτη Περγάμου τῶρα τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως] καὶ ἀπὸ [Ρωμαιο]Καθολικῆς πλευρᾶς, ἀπὸ τὸν Πατέρα Πιερ Ντυπρέ (Pierre Duprey) καὶ ἀπὸ τὸν Αἰδεσ. Πατέρα Λάν (Lanne). [Ἡ Ἐπιτροπὴ] Ἐξέδωσε μίαν θετικὴ διαγνώμη σχετικὰ μὲ τὴν συλλειτουργία καὶ ἐμερίμνησε γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ της. Ἄς ἰδοῦμε τίς τελευταῖες γραμμὲς τῆς ἀναφορᾶς τους:

«Φαίνεται ἀνώριμο σὲ αὐτὴ τὴν κρίσιμη στιγμή νὰ καθορισθῇ ὁ τρόπος ἐφαρμογῆς τῆς προτεινομένης πράξεως. Φαίνεται ἀρκετὸ νὰ εἰποῦμε ἐπὶ τοῦ παρόντος, ὅτι δείχνει ἐπιθυμητὸ νὰ ὑπάρξουν δύο συλλειτουργίες. Ἄν ὁ Ἅγιος Πατέρας συμφωνῇ, ἡ πρώτη συλλειτουργία, γιὰ ψυχολογικοὺς λόγους καὶ γιὰ τονισμὸ τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ πρωτοβουλία ἦταν ἰδική του, ὅπως ὁ Πατριάρχης ἔχει ἐπανειλημμένως παραδεχθῇ, νὰ γίνῃ σὲ μία Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, σύμφωνα μὲ τὸ Ὁρθόδοξο λειτουργικὸ τυπικὸ (στὴν Ἰσταμπούλ ἢ στὴν Κρήτη, γιὰ παράδειγμα). Ἡ δευτέρη συλλειτουργία νὰ γίνῃ, καλύτερα ὀλίγες ἡμέρες μετὰ τὴν πρώτη, στὴν Ρώμη, σύμφωνα μὲ τὸ Ρωμαϊκὸ λειτουργικὸ τυπικὸ» (Κοινὴ Ἐκθεσις ἀπὸ τὴν Ἐπιτροπὴ, Ἰδιωτικὰ ἀρχεῖα).

Ἕνα μέρος αὐτῆς τῆς Κοινῆς Ἐκθέσεως, μὲ τροποποιήσεις καὶ ἀπαλειφὴ κάθε ἀναφορᾶς σὲ πρακτικὴ ἐφαρμογὴ, δημοσιεύθηκε στὸ [οἰκουμενιστικὸ περιοδικὸ] «Proche-Orient Chretien» [Ἡ Χριστιανικὴ Μέση Ἀνατολή] (1972, σελ. 3-17) [ἐκδιδόμενο στὴν Ἱερουσαλὴμ] ἀπὸ τὸν Πατέρα Ντυπρέ, καὶ στὸ «Oriente Christiano» [Χριστιανικὴ Ἀνατολή] (1974, σελ. 7-25), ἀπὸ τὸν [ἤδη] Μητροπολίτη Δαμασκηνό. Αὐτὸς ἦταν ὁ τρόπος γιὰ νὰ ἐλεγχθοῦν οἱ ἀντιδράσεις καὶ ἀπὸ τίς

δύο πλευρὲς (...).

Ἡ Ἐπιτροπὴ λοιπὸν ἐξέδωσε μίαν θετικὴ διαγνώμη. Γιατί [ὅμως] μετὰ δὲν ἐφαρμόσθηκε; Ἕνα τέτοιο γεγονός, ἢ ἀκόμη καὶ ἡ ἀποκάλυψις μιᾶς τέτοιας πιθανότητος, θὰ εἶχε καταστροφικὲς συνέπειες ὄχι μόνον γιὰ τὸν Πατριάρχην Ἀθηναγόρα, ἀλλὰ γιὰ τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Ὑπῆρχε φόβος, ὅτι ὁ Πατριάρχης ἀμέσως ἢ θὰ ἀπεκηρύσσετο ἢ θὰ καθαιρεῖτο. Στὸν Καρδινάλιο Βίλλεμπρανς, κατὰ τὴν διάρκεια ἐπισήμου ἐπισκέψεώς του στὴν Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος τὸν Μάϊο τοῦ 1971, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν εἶπε, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἐπισήμου προσφωνήσεως ὑποδοχῆς του:

«Ὅπως ἡ Σεβασμιότης σας γνωρίζει, στὴν Ἐκκλησίᾳ οἱ πράξεις τῶν ἡγετῶν, ἀφ' ἑαυτῶν καὶ ἐξ ἑαυτῶν, εἶναι εὐλογημένες καὶ φέρουν καρπὸν ἀποδοχῆς μόνον ὅταν ἀπηχοῦν τὰ αἰσθήματα καὶ τὴν πίστι τοῦ ὅλου σώματος τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὅταν συμφωνοῦν μὲ τίς προσδοκίες, σὲ συμφωνία μὲ τὴν πίστι του, τοῦ πιστοῦ λαοῦ τῆς Ἐκκλησίας. Ἀντιθέτως, προσπάθειες θεβιασμένα ἐπιτελούμενες [...] δύνανται μόνον καταστροφὴ καὶ προβλήματα ἀργότερα νὰ προξενήσουν» (Ἱερωνύμου Ἀθηνῶν, «Προσφώνησις κατὰ τὴν Ὑποδοχὴ τοῦ Καρδιναλίου Βίλλεμπρανς», 18 Μαΐου 1971).

Τὸ μῆνυμα ἦταν πράγματι σαφές. Στὴν περίπτωσι τοῦ Παύλου VI ὑπῆρχε ἡ σταθερὰ ἐπιθυμία νὰ μὴ διαιρέσῃ τὴν Ὁρθόδοξία. Ἐπίσης, τὸ Πατριαρχεῖο Μόσχας εἶχε προειδοποιηθῇ διακριτικὰ ὡς πρὸς τὸ σχέδιο καὶ ἡ παρέμβασίς του βοήθησε νὰ ἐμποδισθῇ ἡ ἐφαρμογὴ του. Ἕνας μάρτυρας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, καλὰ ἐνημερωμένος γιὰ τὸ θέμα, αὐτὸ τὸ συμπέρασμα ἐξήγαγε. Εἰδικῶς ἐφ' ὅσον ἡ πρωτοβουλία προήρχετο ἀπὸ τὸν Παῦλο VI, θεωρήθηκε ὅτι

«Πρὸς Οἰκοδομὴν τῆς Ἐκκλησίας»

Ἡ πρώτη τακτικὴ Κληρικολαϊκὴ Σύναξις τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς

ΤΗΝ Πέμπτη, 27.4/10.5.2012, συνεκλήθη, χάριτι Θεοῦ, ἡ πρώτη τακτικὴ Κληρικολαϊκὴ Σύναξις τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς, στὴν ἱστορικὴ Ἱερὰ Μονὴ τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς Ἀχαρνῶν Ἀττικῆς. Μετὰ τὴν τέλεσι τῆς Θ. Λειτουργίας, στὴν μεγάλη Αἴθουσα-Ἀρχονταρίκι τῆς Μονῆς ἄρχισαν οἱ ἐργασίες τῆς Συνάξεως. Χορὸς Μοναζουσῶν ἔψαλε ἐπίκαιρους εἰσαγωγικοὺς ὕμνους. Ὁ Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Ὁρεῶν κ. Κυπριανός, Ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος καὶ κύριος Συντονιστὴς τῆς Συνάξεως, ἔθεσε τὴν προσευχητικὴ ἑναρξί καὶ στὸ

προεδρεῖο συνεκάθησαν οἱ Θεοφίλ. Ἐπίσκοποι Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος καὶ Γαρδικίου κ. Κλήμης. Συμμετείχαν 20 περίπου Κληρικοί, ἐπίσης Μοναχοὶ καὶ Μοναχές καὶ μερικὲς δεκάδες λαϊκῶν Ἀντιπροσώπων τῶν ἐκκλησιαστικῶν Καθιδρυμάτων μας τῆς Ἑλλάδος. Μετὰ τὰ διαδικαστικὰ καὶ τὴν ἀνάγνωσι Χαιρετιστηρίων Μηνυμάτων, ὁ Θεοφίλ. Ὁρεῶν κ. Κυπριανὸς

αὐτὴ ἡ γενναιόδωρος χειρονομία θὰ εἶχε δημιουργήσει τεράστια ἀταξία σὲ ὁλόκληρη τὴν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία. Καὶ θὰ εἶχε συνέπειες, ἐπίσης, γιὰ τὴν Καθολικὴ Ἐκκλησία καὶ τὶς σχέσεις της μὲ τὴν ὅλη Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία. Τὸ ἀνωτέρω μήνυμα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν ἦταν ἀρκετὰ σαφές. Ἡ ἄρσις τῶν ἀναθεμάτων τῆς 7ης Δεκεμβρίου 1965 εἶχε ἤδη προξενήσει προβλήματα. Ἡ συλλειτουργία τοῦ Πάπα μὲ τὸν Πατριάρχη θὰ διακινδύνευε σχέσεις ἐπίπονα καλλιεργημένες μὲ τὶς ἄλλες Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες.

Ὁ Παῦλος VI ἐπιθυμοῦσε νὰ διατηρήσῃ μία πολιτικὴ συστηματικῆς προσεγγίσεως μὲ τὴν ὅλη Ὁρθοδοξία. Ὁλοκληρώνοντας τὸ σχέδιο, διακινδύνευε νὰ χάσῃ τὴν ἐμπιστοσύνη τῶν Ρώσων καὶ νὰ ἐμποδίσῃ κάθε προσπάθεια προσεγγίσεως μὲ τὴν Ἀθήνα καὶ μὲ τὸ Βουκουρέστι. Ὁ Οἰκουμενισμὸς δὲν δέχεται μία ἔνωσι ποὺ προκύπτει μὲ κόστος νέων διαιρέσεων ὡς «παραπλεύρου καταστροφῆς».

• Γαλλικὸ πρωτότυπο: <http://orthodoxologie.blogspot.fr/2012/06/ce-quoi-nous-avons-echappe-slava-lui.html>

ἀνέγνωσε τὶς «Εἰσαγωγικὲς Σκέψεις» γιὰ τὴν Σύναξι. Ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Γαρδικίου κ. Κλήμης ἀνέγνωσε τὴν Εἰσήγησί του μὲ θέμα: «Ὁρθόδοξο Ἐκκλησιαστικὸ Φρόνημα» (βλ. αὐτὴν στὶς σελ. 290-293 παρόντος τεύχους). Κατόπιν, ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ὁρεῶν κ. Κυπριανὸς ἀνεφέρθη στὰ Πεπραγμένα τοῦ πρώτου ἑξαμήνου λειτουργίας τοῦ «Συνοδικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου» (ΣΥ.ΦΙ.ΤΑ.) καὶ ἐπίσης ἀνέγνωσε τὸν προτεινόμενο «Κανονισμὸ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Διακονίας ΣΥ.ΦΙ.ΤΑ.», ὁ ὁποῖος ἔτυχε τῆς ἐγκρίσεως τῆς Συνάξεως. Ἐπίσης, ἀνεγνώσθη ἑτέρα Εἰσήγησις ἀπὸ τὸν Θεοφιλ. Ἐπίσκοπο Ὁρεῶν κ. Κυπριανὸ μὲ τίτλο: «Ποιμαντικὴ Ἐπιστολή: Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας, τὰ ἱερὰ Μυστήρια τοῦ Βαπτίσματος καὶ τοῦ Γάμου καὶ ὁ κίνδυνος ἀλλοτριώσεως αὐτῶν» (βλ. αὐτὴν στὶς σελ. 294-298 παρόντος τεύχους), ἡ ὁποία ἔτυχε ἐπίσης τῆς ἐγκρίσεως τῆς Συνάξεως. Τέλος, ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ὁρεῶν κ. Κυπριανὸς ἀνέγνωσε καὶ τὴν Εἰσήγησι περὶ τοῦ σημαντικοῦ, ὡς καὶ τραγικοῦ, θέματος τῆς ὑπερβάσεως τῆς διαστάσεως μεταξὺ τῶν Ἀντι-οικουμενιστῶν στὸν χώρο τῆς Ἐκκλησίας, μὲ τίτλο: «Ἐκκλησις Ἐνωτική: Ἀντι-οικουμενισμός. Πρὸς ὑπέρβασιν τῆς πολυδιασπάσεως». Καὶ αὐτὸ τὸ κείμενο ἐγκρίθηκε ἀπὸ τὴν Σύναξι. Ἐπρόκειτο γιὰ Σύναξι ἐπίπονη μὲν, ἀλλὰ ἐξαιρετικὰ σημαντικὴ ἀπὸ πλευρᾶς θεματολογίας, ἐνδιαφέροντος, συμμετοχῆς καὶ πορισμάτων.

Κουρὰ Μοναχῆς στὴν Ἱερὰ Μονὴ Ἀγίας Παρασκευῆς Ἀχαρνῶν

ΣΤΗΝ Ἀγρυπνία τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου στὴν ἱστορικὴ γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς Ἀχαρνῶν Ἀττικῆς, ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ὁρεῶν κ. Κυπριανός, ὁ ὁποῖος καὶ ἐλειτούργησε, συμπαραστατούμενος ἀπὸ τοὺς δύο Αἰδεσιμ. Πρεσβυτέρους π. Δωρόθεον Ξυναριανὸν καὶ π. Κωνσταντῖνον Σωτηριάδην, ὑπὸ τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Ἰωσήφ Ἀγιοκυπριανίτου καὶ τριῶν Ὑποδιακόνων, ἐτέλεσε τὴν Κουρὰ (Ρασοευχή) τῆς Δοκίμου Μαρίας, στὴν ὁποία ἐδόθη, ἐντολὴ τῆς Ὁσιωτάτης

Καθηγουμένης Γεροντίσσης Μακρίνης Μοναχῆς, τὸ ὄνομα Μαριάμ. Ἡ νεόκουρος Ἀδελφὴ Μοναχὴ, κατὰ κόσμον Μαρία Κωνσταντινίδου, εἶναι ἡλικίας 32 ἐτῶν καὶ ἐγεννήθη στὸ Καζακστάν. Ἡ κατὰ σάρκα ἀδελφὴ τῆς Ἑλένης εἶναι ἡ σύζυγος τοῦ Ἱερέως μας π. Κωνσταντίνου Σωτηριάδη.

Ἡ Πανηγυρὶς τῆς Παναγίας Μυροβλύτισσας στὶς Ἀχαρνὲς Ἀττικῆς

ΤΗΝ Κυριακὴ τῆς Σαμαρείτιδος, 30. 4/13.5.2012, ἐπανηγύρισε ὅπως ἔχει καθιερωθῇ, ὁ Ἱερὸς Ναὸς Παναγίας Μυροβλύτισσας Ἀχαρνῶν Ἀττικῆς. Ἐλειτούργησε ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Γαρδικίου κ. Κλήμης μετὸν Ἀρχιμ. π. Μάρκο καὶ τὸν Ἱερομ. π. Ἰλαρίωνα Ἀγιοκυπριανίτας. Ὁ Κτήτωρ καὶ Ἐφημέριος τοῦ Ναοῦ Αἰδεσιμ. π. Ἰωάννης Λερουνῆς παρέστη συμπροσευχόμενος, μὴ δυνηθεὶς νὰ λάβῃ μέρος, διότι τὸ τελευταῖο διάστημα ἀντιμετωπίζει πρόβλημα υγείας στὸ πόδι του. Ἐψαλαν ἐκλεκτοὶ Ἱεροψάλται καὶ παρέστη μεγάλον πλῆθος εὐλαβῶν.

Ἱερὸ Προσκύνημα στοὺς Ἁγίους Τόπους

ΟΜΑΔΑ 32 Προσκυνητῶν, ὑπὸ τὴν πνευματικὴν καθοδήγησιν τῶν Θεοφιλ. Ἐπισκόπων Ὁρεῶν κ. Κυπριανοῦ καὶ Μεθώνης κ. Ἀμβροσίου, μετὰ τὴν εὐθύνη-ὀργάνωσι-συντονισμό τοῦ Φιλανθρωπικοῦ Συλλόγου «Ἅγιος Φιλάρετος ὁ Ἑλεήμων», πραγματοποιήσε ἓνα ἑννεαήμερον ἀλησμόνητον Προσκύνημα ἀνεκτιμήτου πνευματικῆς ἀξίας καὶ σημασίας στὶς ἀπαρχὰς τῆς Ἁγίας Πίστεώς μας, ἥτοι στοὺς Θεοβαδίστους Τόπους τῆς Ἁγίας Γῆς καὶ τοῦ Σινᾶ, στὰ μέσα τοῦ μηνὸς Μαΐου τοῦ 2012.

Βάπτισις Οἰκογενείας

ΚΑΤΟΠΙΝ προετοιμασίας ἐτῶν, βαπτίσθηκε ἐκ συμφώνου ὁλόκληρη οἰκογένεια ἀπὸ τὴν Ἀλβανία, ἡ ὁποία διαμένει στὸ Συκάμινο Ἀττικῆς, σὲ Παρεκκλήσιο στὸν Προσκυνηματικὸν ὄμιλον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς πρὸ ὀλίγων

μηνῶν. Τὴν Βάπτισι ἐτέλεσε ὁ Πνευματικὸς τῆς οἰκογενείας Αἰδεσιμ. π. Γεώργιος Γιάν. Οἱ νεοφώτιστοι Εὐάγγελος καὶ Εὐαγγελία καὶ τὰ τέκνα τους Ἄγγελος καὶ Μαρία καταβάλλουν πλέον συγκινητικὴ πνευματικὴ προσπάθεια βιώσεως συνεποῦς Χριστιανικῆς ζωῆς.

Ἡ Πανηγύρις τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ἀναλήψεως Ἀνθουπόλεως Πατρῶν

ΤΗΝ Πέμπτῃ τῆς Ἀναλήψεως, 11/24.5.2012, ἐπανηγύρισε ὁ Ἱερὸς Ναός μας τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Σωτῆρος στὴν Ἀνθούπολι Πατρῶν. Ὁ Θεοφίλ. Γαρδικίου κ. Κλήμης ἐλειτούργησε μὲ τὸν Ἐφημέριο τοῦ Ναοῦ Αἰδεσιμ. π. Γεώργιο Γιάν, τὸν Ἀρχιμ. π. Γρηγόριο Ἀγιοκυπριανίτη ἀπὸ τὸν Πύργο Ἡλείας καὶ τὸν Αἰδεσιμ. π. Δημήτριο Παλιᾶκο, Ἐφημέριο Καλαμάτας. Ἀπὸ τὸ Ἀγρίνιο προσῆλθε μὲ ὁμάδα πιστῶν καὶ ὁ Ἀρχιμ. π. Ἀθανάσιος Ἀγιοκυπριανίτης. Συμμετείχαν ἐπίσης δύο Ὑποδιάκονοι καὶ ἄρκετοὶ πιστοί. Μετὰ τὸ πέρας τῆς Θ. Λειτουργίας,

ἐγίνε λιτανεία τῆς ἱερᾶς Εἰκόνας τῆς Ἀναλήψεως περίξ τοῦ Ναοῦ, παρὰ τὸ βροχερὸν τοῦ καιροῦ, καὶ εὐλογήθηκαν οἱ Ἄρτοι. Ἐν συνεχείᾳ, προσεφέρθησαν κεράσματα καὶ εὐλογίες καὶ τέλος παρετέθη τράπεζα, ἰδίως σὲ ὅσους προσῆλθαν ἀπὸ μακρυνά, καὶ παρουσιάσθηκε πρόγραμμα μὲ παραδοσιακοὺς χοροὺς ἀπὸ μικρὴ ὁμάδα νέων καὶ νεανίδων τῆς Ἑνορίας.

Βάπτισις ἑτεροδόξου γυναικὸς ἀπὸ τὴν Σαρδινία

Η ANNA Ρίτα Pillitu, προσωπικὴ Ἱατρὸς τοῦ Σεβασμ. Ἐπισκόπου Νόρα κ. Μιχαὴλ στὴν Σαρδινία, ἔλαβε τὸ ἅγιο Βάπτισμα τὴν 20.5/2.6.2012 σὲ Παρεκκλήσιο στὸν Προσκυνηματικὸ χῶρο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας τῶν Ἀγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς δόθηκε τὸ ὄνομα Εἰρήνη. Παρέστησαν καὶ ἔλαβαν μέρος οἱ Ἀρχιερεῖς Μεθώνης Ἀμβρόσιος (κατήχησις καὶ βάπτισις, τῇ βοηθείᾳ τοῦ π. Μαριάννου), Νόρα Μιχαὴλ (χρίσις) καὶ Ὁρεῶν Κυπριανὸς (συμπροσευχόμενος), μικρὴ ὁμάδα πιστῶν, Ἀνάδοχος δὲ παρέστη ἡ κα Εἰρήνη Ἀρχοντούλη, Πρόεδρος τοῦ «Ἀγίου Φιλαρέτου». Ἡ νεοφώτιστος Εἰρήνη διακατέχεται ἀπὸ ζῆλον ἱεραποστολικὸν καὶ ἀποτελεῖ πλέον ἓνα δυναμικὸ μέλος τῆς Ἐπισκοπῆς μας στὴν Σαρδινία τῆς Ἰταλίας.

Ἡ Πανήγυρις τῆς Ἁγίας Τριάδος στὴν Ἱερὰ Μονὴ τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων Ἀφιδνῶν Ἀττικῆς

ΣΤΟΝ προσκυνηματικὸ χώρο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων, στὶς Ἀφίδνες τῆς Ἀττικῆς, ὅπου ὑπάρχει Ἱερὸς Ναὸς πρὸς τιμὴν τῆς Ἁγίας Τριάδος, τὴν Δευτέρα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, 22.5/4.6.2012, τελέσθηκε πανηγυρικὴ Θεία Λειτουργία, στὴν ὁποίαν

ἐλάβαν μέρος ὁ Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος κ. Κυπριανὸς (προεξάρχων), ὁ Σεβασμ. Ἐπίσκοπος Νόρα (Σαρδινίας Ἰταλίας) κ. Μιχαὴλ καὶ ἄρκετοὶ ἄλλοι Κληρικοί, Ἱερεῖς, Ἱεροδιάκονοι καὶ Ὑποδιάκονοι. Ὁ Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος ἦταν στὸ Ἱερὸ Βῆμα συμπροσευχόμενος. Ἐψαλε Χορὸς Μοναζουσῶν, παρέστησαν δὲ Προεστῶσες καὶ Μοναχῆς καὶ ἄλλων Μοναστηρίων μας τῆς Ἀττικῆς. Παρὼν ἦταν καὶ ὁ ἀξιότιμος Δήμαρχος τοῦ νέου διευρυμένου Δήμου Φυλῆς κ. Δημήτριος Μπουραϊμῆς με ἐπιτελεῖο ἐκλεκτῶν συνεργατῶν του. Ἡ δὲ Λιτάνευσις τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνας τῆς Ἁγίας Τριάδος στὸν αὐλεῖο χώρο τῆς Μονῆς, ὡς καὶ ἡ ὑπαίθρια πανηγυρικη-παραδοσιακὴ συνεστίασις ὑπὸ τὴν σκίαν τῶν πεύκων, βοήθησαν καὶ πάλι στὴν αἴσθησι τῆς Κοινωνίας τῶν Προσώπων.

Ποιμαντικὴ Ἐπίσκεψις στὴν Σουηδία

ΔΕΚΑΜΕΛΗΣ ιεραποστολικὴ ομάδα, με ἐπὶ κεφαλῇ τὸν Θεοφίλ. Ἐπίσκοπο Ὠρεῶν κ. Κυπριανό, Ἀναπληρωτὴ Πρόεδρο τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μας, πραγματοποιοῖ ἱεραποστολικὴ ἐπίσκεψι στὴν Σουηδία ἀπὸ 23.5/5.6.2012-30.5/12.6.2012. Τὸ πρόγραμμα περιέλαβε: Θ. Λειτουργία στὴν Ἑνορία τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου στὴν Οὐψάλα, ὅπου ἐφημερεῖ ὁ Αἰδεσιμ. π. Ἀνδρέας Ὁκερστρομ· Θ. Λειτουργία στὴν Ἱερὰ Μονὴ τῆς Ἁγίας Φιλοθέης στὸ Βίλμπεργκα

τοῦ Γκρίλμπυ, ὅπου ἐνασκοῦνται ἡ Ὅσιωτ. Γερόντισσα Φιλοθέη καὶ οἱ Ἀδελφές Μοναχές Μαγδαληνὴ καὶ Λυδία· Ἀγιασμὸ καὶ Θεμέλιο Λίθο Ναυδρίου πρὸς τιμὴν τοῦ Ἁγίου Ἰωσήφ Μνήστορος σὲ κτῆμα Ἑνοριτῶν μας στὴν περιοχὴ Γιαέρμπου, περίπου 270 χλμ. βορείως τῆς Στοκχόλμης· σύσκεψι μὲ τὸν π. Ἀνδρέα στὸ Ἐπισκοπεῖο, ὅπου συνεζητήθησαν πολλὰ καὶ ποικίλα θέματα τῆς Ἱεραποστολῆς μας· πανηγυρικὸ Ἑσπερινὸ (Ἀναστάσιμο καὶ Πανηγύρεως Ναοῦ) καὶ Ἀπόδειπνο (τὸ αὐτὸ Σάββατο), στὸν ἐορτάζοντα Ἱερὸ Ναὸ Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης στὴν Στοκχόλμη· Ὁρθρὸ καὶ Θεία Λειτουργία στὸν Ναὸ (Κυριακὴ, 28.5/10.6.2012), κατὰ τὴν διάρκειά τῆς ὁποίας ἐχειροτονήθη εἰς Πρεσβύτερον ὁ Διάκονος Στέφανος Γιάρ-πενμπερν· Σύναξις Ἑνοριακὴ στὸ Ἐπισκοπεῖο, κατὰ τὴν ὁποία ἐμελετήθησαν μερικὰ Κείμενα-τεκμήρια τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως, τὴν Ὅποία ἀρνεῖται ὁ Προτεσταντισμὸς (ἀναφορὲς στὴν Θεοτόκο, τοὺς Ἁγίους, τὸν Τίμιο Σταυρὸ, τὰ Μνημόσυνα). Ἦταν πράγματι μίᾳ ἀκόμῃ πολυωφελῆς ποιμαντικὴ ἐπίσκεψις, ἡ ὁποία συνέβαλε στὴν περαιτέρω ὥθησι τῆς Ὁρθοδόξου Μαρτυρίας μας.

Ἡ Πανήγυρις τῶν Ἁγίων Πάντων στὸ Ἀγρινίον

ΤΗΝ Κυριακὴ τῶν Ἁγίων Πάντων, 28.5/10.6.2012, ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος ἐλειτούργησε στὸ ἐορτάζον ὁμώνυμο Ἱερὸ Μετόχιό μας στὰ Σφυρεῖκα Ἀγρινίου μὲ τὸν Ὑπεύθυνο Αὐτοῦ Ἀρχιμ. π. Ἀθανάσιο Ἀγιοκυπριανίτη, τὸν Ἀρχιμ. π. Γρηγόριο ἀπὸ τὸν Πύργο Ἠλείας καὶ τὸν Ἱεροδιάκονο Ἰωσήφ Ἀγιοκυπριανίτη. Στὴν Ἑορτὴ παρέστη μεγάλος πλῆθος πιστῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Δήμαρχος μετὰ τοῦ Ἀντιδημάρχου τῆς πόλεως τοῦ Ἀγρινίου. Μετὰ τὸ πέρας τῆς Θείας Λειτουργίας, εὐλογήθησαν οἱ Ἄρτοι ἐκτὸς τοῦ Ναοῦ καὶ διενεμήθησαν εὐλογίες. Τέλος, παρετέθη ἐόρτιος τράπεζα ὑπαιθρίως, παρὰ τὴν πηγὴν τοῦ Ἱεροῦ Μετοχίου καὶ τὸ σπηλαιῶδες Παρεκκλήσιο τοῦ Ἁγίου Βαρβάρου τοῦ Μυροβλύτου.

Ἡ Πανήγυρις τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίων Πάντων Κατερίνης

ΕΠΙΣΗΣ, ἐπανηγύρισε ὁ Ἱερὸς Ναὸς τῶν Ἁγίων Πάντων στὴν Κατερίνη Πιερίας. Ἐλειτούργησε ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Γαρδικίου κ. Κλήμης, ὁ ὁποῖος ἐξεφώνησε ἐόρτια Ὁμιλία, μὲ τὸν Ἐφημέριο Αὐτοῦ Αἰδεσιμ. π. Βιτάλιο Ἀλμανίδη καὶ τὸν Ἀρχιμ. π. Μάρκο Ἀγιοκυπριανίτη, τῇ συμμετοχῇ μεγάλου πλῆθους πιστῶν. Ἀκολούθησε λιτάνευσι σὲ ὁδοὺς πέριξ τοῦ Ναοῦ, μὲ δεήσεις καὶ εὐλόγησι τῶν Ἄρτων, καὶ διενεμήθησαν εὐλογίες.

Χειροτονία Πρεσβυτέρου

ΤΗΝ Τετάρτη, 14/27.6.2012, στὴν Ἱερὰ Μονὴ Ἀγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς, ἐχειροτονήθη Πρεσβύτερος ἀπὸ τὸν Θεοφιλ. Ἐπίσκοπο Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιο, Τοποτηρητὴ τῆς Ἱερᾶς Ἐπισκοπῆς μας στὴν Αὐστραλία, ὁ Διάκονος Bojan Vlajic ἐκ Σερβίας, ὁ ὁποῖος πρόκειται νὰ ἐφημερεύσῃ σὲ σερβικὸ Ἱερὸ Ναὸ στὴν Μελβούρνη τῆς Αὐστραλίας, ὑπαγόμενο στὴν Ἱερὰ Σύνοδό μας. Ὁ νέος Πρεσβύτερος εἶναι 34 ἐτῶν, γεννήθηκε στὴν Σερβία, εἶναι ἐγγαμος καὶ ἔχει μία μικρὴ κόρη. Σπούδασε στὴν Θεολογικὴ

Σχολὴ Βελιγραδίου (1993-1998) καὶ χειροτονήθηκε Διάκονος σὲ ἐπισκοπὴ τοῦ πατριαρχείου Σερβίας τὸ 2005. Διακόνησε μέχρι τὸ 2009, ὅποτε ἦλθε σὲ ρῆξι μὲ τὴν ἐκκλησιαστικὴ του ἀρχὴ γιὰ σοβαρὰ παραβάσεις, τὶς ὁποῖες εἶχε καταγγείλει χωρὶς νὰ εἰσακουσθῇ, καὶ ἀποσύρθηκε τῆς ἐνεργοῦ ὑπηρεσίας, ἕως ὅτου ὑπήχθη προσφάτως στὴν Ἱερὰ Σύνοδό μας.

Ποιμαντικὴ Ἐπίσκεψις στὴν Τσεχία καὶ Σλοβακία

ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΘΗΚΕ στὰ μέσα Ἰουνίου ἡ τρίτη ποιμαντικὴ ἐπίσκεψις τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Γαρδικίου κ. Κλήμεντος στὶς μικρὲς Κοινότητές μας Τσεχίας καὶ Σλοβακίας, μὲ ἰδιαίτερως ἀγαθὰ καὶ ἐλπιδοφόρα ἀποτελέσματα. Τὸ πρόγραμμα περιελάμβανε ἐπίσκεψι τῆς πόλεως Μποσκοβίτσε καὶ συνάντησι μὲ τὸν Δήμαρχο αὐτῆς, ἐπιθεώρησι τοῦ πιθανοῦ χώρου ἀνεγέρσεως Ναοῦ καὶ διάλεξι σὲ αἶθουσα τῆς πόλεως περὶ τῆς πνευματικῆς προσεγγίσεως τῆς οἰκονομικῆς κρίσεως στὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν κοσμοῦ ὑπαίθρια συνάντησι στὸ χωριὸ Γιεζντοβίτσε μὲ ἀρκετοὺς συγκεντρωθέντας, Ὁρθοδόξους καὶ μὴ, παρόντος

καὶ τοῦ Δημάρχου ἀναστάσιμο Ἑσπερινὸ στὸν ἐορτάζοντα Ναὸ τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου Μαξίμοβιτς στὸ Γιεζντοβίτσε καὶ τὴν Κυριακὴ, 18 Ἰουν./1 Ἰουλ., Ὁρθρο καὶ ἀρχιερατικὴ Θ. Λειτουργία, κατὰ τὴν ὁποία ὁ Θεοφιλ. κ. Κλήμης ἐλειτούργησε μὲ τὸν Ἐφημέριο τοῦ Ναοῦ π. Ἱερεμία Τσβάκ, τὸν Ἱερομόναχο π. Γοράσδο, τὸν π. Γεώργιο Γιὰν καὶ τὸν π. Χαρίτωνα Μράζεκ, συμμετέχοντος διορθόξου Ποιμνίου μετάβασι, μέσφ Οὐγγαρίας, στὸ χωριὸ Μιχαλάνυ τῆς Σλοβακίας, ὅπου τελέσθηκε

ὁ Ἅγιασμός τῶν Θυρανοξίων νεοδημήτου Παρεκκλησίου πρὸς τιμὴν τοῦ Ἁγίου Ροστισλάβου τοῦ Ἰσαποστόλου, Βασιλέως τῆς Μεγάλης Μοραβίας (Θ' αἰ.) καὶ τὴν Τρίτη, 20 Ἰουν./3 Ἰουλ., τελέσθηκε ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία ἀπὸ τὸν Θεοφιλ. κ. Κλήμεντα καὶ τοὺς Ἱερεῖς π. Βλαδίμηρο Μοχορίτα καὶ π. Γεώργιο, προσελθόντων τῶν ὀλίγων Ὁρθοδόξων πιστῶν τῆς περιοχῆς, μερικῶν ἐνδιαφερομένων ἑτεροδόξων, ὡς καὶ τοῦ Δημάρχου τοῦ χωριοῦ· ἐπίσης, πραγματοποιήθηκαν ἐπισκέψεις σὲ ἀρχαιολογικοὺς χώρους ἱστορικῆς χριστιανικῆς σημασίας (Κόπτσανι, Μικούλτσισε) τῆς Μεγάλης Μοραβίας, σὲ σύνδεσι μὲ τὴν κληρονομία τῶν Ἁγίων Θεσσαλονικέων Ἰσαποστόλων Κυρίλλου καὶ Μεθοδίου.

Ἡ Πανήγυρις τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων στὰ Κύμينا Θεσσαλονίκης

ΤΗΝ Παρασκευή, 30.6/13.7.2012, ἐπανηγύρισε ὁ Ἱερὸς Ναὸς μας τῶν Ἁγίων IB' Ἀποστόλων στὰ Κύμينا Θεσσαλονίκης. Ἐλειτούργησε ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Γαρδικίου κ. Κλήμης, ὁ ὁποῖος ἐκήρυξε περὶ τῆς Ἀποστολικότητος τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς ἐπενεργείας τοῦ Ἀποστολικοῦ Θεοῦ Λόγου στὶς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων· συμμετεῖχε ὁ Ἐφημέριος τοῦ Ναοῦ Ἀρχιμ. π. Γλυκέριος Ἀγιοκυπριανίτης, οἱ Ἀγιοκυπριανίται Ἀρχιμ. π. Ἀθανάσιος ἀπὸ τὸ Ἀργίνιο καὶ Ἀρχιμ. π. Μᾶρκος ἀπὸ τὸ Κονγκό, ὡς καὶ οἱ Ἀδελφ. π. Βιτάλιος Ἀλμανίδης ἀπὸ τὴν Κατερίνη καὶ π. Νικόλαος Ματσούλιας ἀπὸ τὴν Πτολεμαῖδα. Ἐψαλαν ὁ Πρωτοψάλτης τοῦ Ναοῦ κ. Νικόλαος Πολυχρος καὶ ὁ Ἱεροψάλτης ἐκ Δράμας κ. Χρήστος Παπαδόπουλος. Προσῆλθαν δὲ στὴν Ἱερὰ Πανήγυρι πολλοὶ εὐλαβεῖς καὶ ἀπὸ ἄλλες περιοχῆς, παρὰ τὸν καύσωνα ποὺ ἐπικρατοῦσε. Μετὰ τὸ πέρας τῆς Θ. Λειτουργίας, ἔγινε Λιτανεῖα πέριξ τοῦ Ναοῦ καὶ εὐλογήθηκαν οἱ Ἄρτοι. Κατόπιν, διενεμήθησαν εὐλογίες στοὺς πιστοὺς, οἱ ὁποῖες περιελάμβαναν εἰδικὸ Φυλλάδιο περὶ τῆς Συνάξεως τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων.

Ἡ Πανήγυρις τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων στὴν Ἐλευσίνα

ΤΟ Σάββατο, 1/14.7.2012, ἐπανηγύρισε ὁ ἐνοριακὸς Ἱερὸς Ναὸς τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ, τῶν ἐκ Ρώμης θαυματουργῶν ἱατρῶν, στὴν Ἐλευσίνα Ἀττικῆς. Τὸ ἀπόγευμα τῆς παραμονῆς τελέσθηκε ὁ Μέγας Ἑσπερινός, χοροστατοῦντος τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Μεθώνης κ. Ἀμβροσίου, ὁ ὁποῖος ἐκήρυξε τὸν θεῖο λόγο, ὡς καὶ ἡ Λιτανεῖα τῆς Εἰκόνος τῶν ἑορταζομένων Ἁγίων σὲ ὁδὸς τῆς πόλεως περὶ τὸν Ναόν. Τὸ πρωῒ, μετὰ τὸν ἑόρτιο Ὕμνο, ὁ Θεοφιλ. κ. Ἀμβρόσιος ἐτέλεσε τὴν πανηγυρικὴ Θεία

Λειτουργία μετὰ τοῦ Αἰδεσιμ. π. Ἀθανασίου Κανατσούλη. Στὴν Ὁμιλία του, ἀνεφέρθη στὶς ἀρετὲς τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων καὶ στὴν ἀνάγκη νὰ ὁμοιάσουμε σὲ Αὐτούς.

Ποιμαντικὴ - Ἱεραποστολικὴ Ἐπίσκεψις στὸ Κονγκό τῆς Κεντρικῆς Ἀφρικῆς

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος πραγματοποίησε ἄλλη μία πολυήμερη (4/17.7–24.7/6.8.2012) καὶ ἰδιαίτερα ἐπίπονη ἱεραποστολικὴ ἐξόρμησι στὸ Κονγκό, ἡ ὁποία εὐλογήθηκε ἀπὸ τὸν Κύριό μας πλουσίως. Ἐγινε δεκτὸς στὴν Κινσάσα, ἀπὸ ὅπου μετέβη ἀεροπορικῶς στὴν Κανάγκα, ὅπου εὐρίσκεται τὸ πλεῖστον τοῦ Κλήρου καὶ τοῦ Λαοῦ τῆς Ἱεραποστολῆς ἡμῶν. Ἐπεφυλάχθη θερμὴ ὑποδοχὴ στὴν ἀνεγειρομένη Μονὴ τῆς Ἱεραποστολῆς, ἔγιναν Συνάξεις μὲ τοὺς Κληρικούς μας, συναντήσεις μὲ πολλοὺς πιστοὺς γιὰ παροχὴ ἐνισχύσεως πνευματικῆς καὶ ὑλικῆς, ὡς καὶ μὲ παράγοντες τῆς περιοχῆς. Τὸ λειτουργικὸ πρόγραμμα ἦταν ἰδιαίτερα ἔντονο, μὲ Θ. Λειτουργίες σὲ διαφόρους Ναοὺς μας, κατὰ τὴν διάρκεια τῶν ὁποίων τελέσθηκαν οἱ χειροτονίες δύο Διακόνων σὲ Πρεσβυτέρους, ὡς καὶ τριῶν νέων Διακόνων, γιὰ τὴν κάλυψι τῶν ἀναγκῶν ἀπομακρυσμένων Ἑνοριῶν τῆς εὐρύτερης περιοχῆς. Ἐπίσης, ἔγινε

ὁδικὴ μετάβασις τοῦ Θεοφιλ. κ. Ἀμβροσίου στὸ Μπουτζιμάγι, διὰ δυσκολωτάτου ταξιδίου, ὅπου ὑπῆρξαν συναντήσεις μὲ τοὺς ὀλίγους Κληρικοὺς τῆς περιοχῆς καὶ ἄρκετοὺς πιστοὺς. Στὶς Θ. Λειτουργίες σὲ Ναοὺς μας τῆς περιοχῆς, ἐχειροτονήθησαν δύο Πρεσβύτεροι καὶ δύο Διάκονοι. Ἀπὸ ἐκεῖ, ἔγινε ἀεροπορικὴ ἐπιστροφή καὶ πάλι στὴν Κινσάσα, ἀπὸ ὅπου –διὰ τοῦ ποταμοῦ– ὁ Ἐπίσκοπος ἔφθασε στὴν πρωτεύουσα Μπραζαβίλ τοῦ [Γαλλικοῦ] Κονγκό. Ἐκεῖ ἐπισκέφθηκε τὸν Ναὸ τοῦ Ἀγίου Γεωργίου, ὅπου καὶ ἐτέλεσε τὴν Θεία Λειτουργία, τὸν ἀνεγειρόμενο Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, ὡς καὶ τὸν χώρο γιὰ τὴν ἀνέγερσι Σχολείου καὶ μελλοντικῶς Ἱερᾶς Μονῆς· ἐπίσης, εἶχε συναντήσεις μὲ τοὺς ἐκεῖ Ἱερεῖς μας καὶ μὲ ἄρκετοὺς πιστοὺς. Τέλος, στὴν Κινσάσα καὶ πάλι τοῦ Κονγκό, στὸν Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Τιμίου Προδρόμου, ὁ Θεοφιλ. κ. Ἀμβρόσιος προέβη στὶς χειροτονίες τεσσάρων Πρεσβυτέρων καὶ ἑνὸς Διακόνου ἐκ τῆς ομάδος τῶν πιστῶν τῶν νέων Ἱεραποστολῶν μας, οἱ ὁποῖοι προσῆλθαν ἀπὸ τὸ Βόρειο Κονγκό, μὲ παράλληλη ἔντονη κατήχησι καὶ κατάρτησί τους στὰ τῆς Πίστεως καὶ τῆς Ἱερωσύνης. Ἐπίσης, τελέσθηκε ἡ Βάπτισις ἑνὸς ἐνηλίκου Κατηχουμένου, ἔγινε δὲ ἐπίσκεψις στὸ Σχολεῖο τοῦ «Ἀγίου Κυπριανοῦ» καὶ ἔλαβε χώρα ἐόρτια τελετὴ πρὸς τιμὴν τοῦ ἐξ Ἑλλάδος Ἀρχιερέως.

Ἡ Πανήγυρις τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίας Παρασκευῆς Ἀχαρνῶν

ΜΕ Ἀγρυπνία ἐωρτάσθηκε ἡ μνήμη τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς (26.7/8.8.2012) στὴν ὁμώνυμη Ἱερὰ Γυναικεῖα Μονὴ στὶς Ἀχαρνὲς Ἀττικῆς, τῆς ὁποίας προΐσταται ἡ Γερóντισσα Μακρίνα Μοναχῇ. Στὸν Μέγα Ἑσπερινὸ καὶ στὴν ἐπακολουθήσασα ἱερὰ Λιτανεία, ὡς καὶ στὴν Λιτὴ, ἡ ὁποία τελέσθηκε ὑπαιθρίως, χοροστάτησε ὁ Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Γαρδικίου κ. Κλήμης, ὁ ὁποῖος ἐξεφώνησε ἐόρτια ὁμιλία. Στὸν Ὁρθρὸ καὶ τὴν Θ. Λειτουργία προέστη ὁ Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Ὁρεῶν κ. Κυπριανός, ὁ ὁποῖος ἐπίσης ὠμίλησεν ἐπικαιρίως. Παρέστησαν Ἱερεῖς, Ὑποδιάκονοι, ἔψαλε Χορὸς Μοναζουσῶν καὶ συμμετείχε μεγάλο πλῆθος εὐλαβῶν πιστῶν, μὲ τὴν παρουσία στὸ πρῶτο μέρος τῆς Ἀγρυπνίας καὶ τῶν Δημάρχων Ἀχαρνῶν κ. Σωτηρίου Ντούρου καὶ Φυλῆς κ. Δημ. Μπουραΐμη.

Ἡ Πανήγυρις τῆς Ἀγίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου στὸν Βατῶντα Νέας Ἀρτάκης Εὐβοίας

ΤΗΝ Παρασκευή, 28.7/10.8.2012, ἐπανηγύρισε τὸ Ἱερὸ Ἑσυχαστήριον τῆς Ἀγίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου τῆς Θαυματουργοῦ καὶ Ἱαματικῆς, τοῦ ὁποίου προΐσταται ἡ Γερóντισσα Εἰρήνη (Σιάτρα), στὸν Βατῶντα Νέας Ἀρτάκης, γνωστὸ ἤδη Προσκύνημα καὶ ἐκτὸς Εὐβοίας. Ἀφ' ἐσπέρας, ἐψάλη ὁ Μέγας Ἑσπερινός, χοροστατοῦντος τοῦ Θεοφίλ. Ἐπισκόπου Μεθώνης κ. Ἀμβροσίου, παρουσία μεγάλου πλῆθους πιστῶν. Τὸ πρωὶ τῆς Παρασκευῆς, ἐλειτούργησε ὁ Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Γαρδικίου κ. Κλήμης μετὰ τοῦ Ἐφημερίου Αἰδεσμοῦ π. Κωνσταντίνου Τερζάκη. Χρὴ Ὑποδιακόνου ἐτέλεσε ὁ ἀδ. Ἀπόστολος Φύκιας. Ἐψαλαν Μοναχὲς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίων Ἀγγέλων Ἀφιδνῶν Ἀττικῆς καὶ προσήλθε καὶ πάλι μεγάλο πλῆθος προσκυνητῶν.

Προσκύνημα στὴν Ρουμανία

ΓΙΑ τὴν συμμετοχὴ στὴν Ἑορτὴ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος στὴν Μητροπολιτικὴ Ἔδρα τῶν Ρουμάνων Ἀδελφῶν τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου στὴν Σλατισάρα τῆς Μολδαβίας, τὸ πρωὶ τῆς Τετάρτης, 2/15.8.2012, ἀνεχώρησαν ἀεροπορικῶς, γιὰ τὸ Βουκουρέστι τῆς Ρουμανίας

καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ὁδικῶς γιὰ τὸ Φελτισέني τῆς Μολδαβίας, δεκατρεῖς προσκυνηταὶ ἐξ Ἑλλάδος: οἱ Θεοφίλ. Ἐπίσκοποι Ὠρεῶν κ. Κυπριανός, Ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος, Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος καὶ Γαρδικίου κ. Κλήμης, ἓνας Μοναχὸς-Υποδιάκονος, δύο Μοναχὲς ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Μονὴ Ἀγίων Ἀγγέλων Ἀφιδνῶν Ἀττικῆς καὶ ἑπτὰ λαϊκοὶ Ἀδελφοὶ (τρεῖς ἄνδρες, τέσσερις γυναῖκες). Στὴν ὁμάδα τῶν προσκυνητῶν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα προσετέθη στὸ Βουκουρέστι καὶ ὁ ἀφιχθεὶς ἀπὸ τὴν Νότιο Ὁσσετία Ἱερέας μας Αἰδεσιμ. π. Ἰάκωβος Χεταγκούρωβ.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς πενθημέρου παραμονῆς στὴν Ρουμανία, ἐγίναν ἐπισκέψεις πρωτίστως σὲ Μονὲς καὶ Ναοὺς τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου σὲ κλίμα θερμῆς ἀγάπης καὶ πλουσίας φιλοξενίας. Ἐπίσης, πραγματοποιήθησαν προσκυνήματα καὶ σὲ ἱστορικοὺς Ναοὺς καὶ Μονές, ποὺ ἀνήκουν στὸ πατριαρχεῖο Ρουμανίας: Ἀγίας Παρασκευῆς Νέας-Επιβατινῆς Ἰασίου, ὅπου καὶ τὸ ἄφθαρτο ἱερὸ Λεῖψανο τῆς θαυματουργοῦ Ὁσίας, Μονὲς Μπουκοβίνας μὲ τὶς περιφημες ἐξωτερικὲς τοιχογραφίες τους κ.ά.

Τὸ σημαντικὸ θέμα τῆς Ἐνότητος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μας μετὰ τῶν Ρουμάνων Ἀδελφῶν τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου, ἡ ὁποία ἀντιμετώπισε ἐσχάτως κάποια κρίσι, ἀντιμετωπίσθηκε σὲ εἰδικὴ Διασυνοδικὴ Σύσκεψι, στὴν Ἱερὰ Μονὴ Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος στὴν Σλατιοάρα, τὴν Παρασκευή, 4/17 Αὐγούστου, στὴν ὁποίαν συμμετεῖχαν ἅπασα ἡ ὑπὸ τὸν Σεβασμ. Μητροπολίτη κ. Βλάσιο Ἱεραρχία τῶν Ρουμάνων τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου καὶ οἱ τρεῖς ἐξ Ἑλλάδος Ἐπίσκοποι, μὲ αἴσιο ἀποτέλεσμα. Ὁ δὲ συνεορτασμὸς τῆς Μεταμορφώσεως στὴν Σλατιοάρα τὸ ἐπόμενο διήμερο, ἀπετέλεσε τὸ ἐπιστέγασμα τῆς κατὰ Θεὸν ἀγάπης καὶ κοινωνίας μας. Τὸ ἀπόγευμα τοῦ Σαββάτου, 5/18 Αὐγούστου, τῇ συμμετοχῇ καὶ τοῦ ἀφιχθέντος Σεβασμ. Ἐπισκόπου Τριάδιτσα κ. Φωτίου ἀπὸ τὴν Σόφια τῆς Βουλγαρίας, ὡς καὶ τοῦ Καθηγουμένου Πανοσιολ. Ἀρχιμ. π. Ἀκακίου ἀπὸ τὴν Ἑτνα τῆς Καλιφορνίας τῶν Η.Π.Α., τελέσθηκαν πανηγυρικῶς στὸν αὐλαιο χῶρο τῆς Μονῆς ὁ Μέγας Ἑσπερινὸς καὶ ἐν συνεχείᾳ ὁ Ὁρθρος τῆς μεγάλης Δεσποτικῆς Ἑορτῆς ἕως ἄργα τὸ βράδυ. Τὸ πρωὶ τῆς Κυριακῆς, 6/19 Αὐγούστου, τελέσθηκε ὑπαιθρίως ἡ πανηγυρικὴ πολυαρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου κ. Βλασίου, ἐν μέσῳ ἀναριθμητοῦ πλήθους πιστῶν.

Τὸ ὁδοιπορικὸ μας στὰ βήματα τοῦ Ἁγίου Γλυκερίου περιελάμβανε ἐπίσκεψι στὴν Μονὴ τῆς μετανοίας του Τσετάτσουϊα πλησίον τοῦ Ἰασίου, στὴν ἱστορικὴ Μονὴ Νεάμτς, ὡς καὶ τὴν Ἱερὰ Σκήτη Ποκρόβ, ἥτοι Ἀγίας Σκέπης τῆς Θεοτόκου, ὀλίγα χιλιόμετρα ἀπὸ τὴν Μονὴ σὲ ἐρημικὴ τοποθεσία, ὅπου ὁ Ἅγιος Γλυκερίος εἶχε διωρισθῇ Δικαῖος τὸ ἔτος 1922 καὶ παρέμεινε ἕως τὰ τέλη τοῦ 1925, ὅταν πλέον χάριν τῆς προσηλώσεώς του στὴν Ἑορτολογικὴ Παράδοσι τῆς Ὁρθοδοξίας μας ἀναγκάσθηκε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Σκήτη καὶ νὰ καταφύγῃ στὰ βουνὰ καὶ στὰ δάση τῆς Μολδαβίας. Τέλος, ἐγίνε ἐπίσκεψις στὴν νεόδμητο Ἱερὰ Γυναικεῖα Μονὴ

πρὸς τιμὴν τοῦ Ἁγίου Ἱεράρχου Γλυκερίου, σὲ δάσος τῆς περιοχῆς τῆς Ρίσκας, σὲ ἀπόστασι ἡμισείας περίπου ὥρας με αὐτοκίνητο ἀπὸ τὴν Μονὴ τῆς Σλατιοάρας, ὅπου ὁ Ἅγιος παρέμεινε ἐν κρυπτῷ ἐπὶ πενταετίαν (1941-1945), ζῶν βίον ὁσιακὸν καὶ μαρτυρικόν.

Συνεορτασμοὶ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου στὴν Σόφια τῆς Βουλγαρίας

ΤΗΝ Τρίτη, 15/28.8.2012, τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ἐπανηγύρισε ὁ Ἱερὸς Καθεδρικός Ναὸς τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου τῆς Ἀδελφῆς Ἐκκλησίας τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου Βουλγαρίας στὴν Σόφια, ὑπὸ τὸν Σεβασμ. Ἐπίσκοπο Τριάδισα κ. Φώτιο. Γιὰ τὴν Ἑορτὴ, μετέβη ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Γαρδικίου κ. Κλήμης, με συνοδὸν τὸν ὑποδιακονοῦντα Κυπριανὸ Κουτσολιᾶκο, οἱ ὁποῖοι ἀφίχθησαν στὴν Σόφια τὸ βράδυ τῆς Κυριακῆς, 13/26 Αὐγ., καὶ ἐφιλοξενήθησαν στὸ Ἐπισκοπεῖο. Τὸ πρωῒ τῆς Δευτέρας,

14/27 Αὐγ., ὁ Θεοφιλ. κ. Κλήμης μετέβη στὴν Ἱερὰ Γυναικεία Μονὴ τῆς Ἀγίας Σκέπης τῆς Θεοτόκου στὸ Κνιάζεβο, πλησίον τῆς Σόφιας, ὅπου ἐγκαταβιώνουν περὶ τὶς 50 Μοναχές. Τὸ ἀπόγευμα, τελέσθηκαν οἱ Ἀκολουθίες τοῦ Ἑσπερινοῦ καὶ τοῦ Ὁρθοῦ, κατὰ τὸ σλαβονικὸ τυπικόν, στὸν ἐορτάζοντα Καθεδρικὸ Ναὸ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου στὴν Σόφια. Προεξῆρχε ὁ Σεβασμ. Ἐπίσκοπος Τριάδισα κ. Φώτιος, τῇ συμμετοχῇ τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Γαρδικίου κ. Κλήμεντος, ὡς καὶ Κληρικῶν, Διακόνων, Ὑποδιακόνων καὶ μεγάλου πλήθους πιστῶν. Ἐκ μέρους δὲ τῆς Ἀδελφῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὑπὸ τὸν Μητροπολίτη κ. Ἀγαθάγγελο, συμμετεῖχε ὁ Αἰδεσιμ. π. Ρωμανὸς Κράβετς, ἀπὸ τὸ Βορονεζ τῆς Ρωσίας. Τὸ πρωῒ τῆς Τρίτης, τελέσθηκε ἡ ἐορτιος Θεία Λειτουργία. Ἐκοινώνησαν ἀναρίθμητοι πιστοὶ ἀπὸ τρία ἅγια Ποτήρια ἐπὶ ἡμίωρον. Μετὰ τὸ πέρας τῆς κατανυκτικῆς καὶ συνάμα μεγαλοπρεποῦς ἱερᾶς Μυσταγωγίας, τελέσθηκε Παράκλησις καὶ ἱερὰ Λιτανεαὶά περὶ τοῦ Ναοῦ. Ἐντὸς καὶ πάλι τοῦ Ναοῦ, μετὰ τὸν Πολυχρονισμό τῶν Ἀρχιερέων, ὁ Θεοφιλ. Γαρδικίου κ. Κλήμης, κατὰ παράκλησιν τοῦ οἰκείου Ἱεράρχου Σεβασμ. Τριάδισα κ. Φωτίου, ἐξεφώνησε σύντομη ἐόρτια Ὁμιλία.

Ἡ Ἑορτὴ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Παναγίας Γιάτρισσας στὴν Καλαμάτα

ΤΗΝ Κυριακὴ μετὰ τὴν Κοίμησιν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, 20.8/2.9.2012, ἐπανηγύρισε ὁ νεόδμητος Ἱερὸς Ναὸς μας τῆς Παναγίας Γιάτρισσας στὸ Ἀσπρόχωμα Καλαμάτας. Γιὰ τὴν Πανήγυρι αὕτῃ μετέβη στὴν Καλαμάτα ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Γαρδικίου κ. Κλήμης μετὰ τοῦ Ἀρχιμ. π. Μάρκου καὶ ἐλειτούργησε μετὰ τὸν Ἐφημέριο τοῦ Ναοῦ Αἰδεσιμ. π. Δημήτριο Παλιᾶκο. Παρέστησαν πολλοὶ πιστοί, ἀρκετοὶ ἐκ τῶν ὁποίων ἐκοινώνησαν. Πρὸ τῆς κεντρικῆς εἰσόδου τοῦ Ναοῦ εὐλογήθηκαν οἱ Ἄρτοι καὶ ἐν συνεχείᾳ διανεμήθη τὸ ἀντίδωρον καὶ προσεφέρθησαν κεράσματα.

ΕΊΠΕ ΓΕΡΩΝ...

Θεραπεία παθῶν*

ΟΠΩΣ τὸν κλέπτην τὸν ἐκδιώκει ὁ κύριος τῆς οἰκίας, ἔτσι καὶ ὁ νοῦς ὡς ἡγεμὼν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, διώκει τὰ πάθη, καθὼς λέγουν τὰ τροπάρια τῶν Ὁσίων, «*Νοῦν ἡγεμόνα ἔσχες κατὰ παθῶν ὀλεθρίων...*», καὶ τὰ ἐφ' ἐξῆς. Δηλαδή ὁ νοῦς μένων ἄγρυπνος, ἀγωνίζεται νὰ φυλάξῃ καθαρωτάτην ἀπὸ ὅλα τὰ πάθη τὴν οἰκίαν του, ὅπου εἶναι ἡ καρδιά.

Βλέπεις τοὺς ὁσίους Πατέρας ποὺ ἔκαμναν ἄκραν ὑπακοὴν καὶ δὲν ἐλογάριαζον οὔτε αὐτὸ τὸ σῶμα των; Βλέπεις καὶ πολλοὺς συγχρόνους μας νὰ διώκονται καὶ νὰ ὑβρίζονται ἀπὸ τοὺς Γέροντάς των; Αὐτὸ γίνεται διὰ νὰ ἐννοήσουν οἱ διωκόμενοι ὅτι ἔχουν ἐγωισμόν. Διότι λόγῳ τῆς στενοχωρίας, ποὺ προξενοῦν αἱ ὕβρεις εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ὑπερηφάνων, ὁδηγοῦνται εἰς τὴν ἐξέτασιν τῆς καρδίας των διὰ τοῦ νοδὸς καὶ ἀνακαλύπτουν τὸ πανάθλιον «ἐγὼ» νὰ ἴσταται ἐντὸς αὐτῆς.

Ὁ δὲ ἐγωισμὸς ἔχει βάσιν τὸ «γιατί»; Γιατί νὰ μὲ ὑβρίζουν; Γιατί νὰ μὲ χλευάζουν; Γιατί νὰ μὴ ἔχω σχέσεις μὲ τὸν Προεστῶτα τῆς Μονῆς, κατὰ τὴν στιγμὴν ποὺ γνωρίζει ὅτι εἶμαι ἀπὸ ἀξιοπρεπῆ οἰκογένειαν καὶ προσβάλλει τὴν ἀξιοπρέπειαν τῆς οἰκογενείας μου; Καὶ τὰ παρόμοια.

Ὅταν ἰδῇ ὁ πνευματικὸς ὁδηγὸς τὰ τοιαῦτα, ὁμιλεῖ συμβολικῶς εἰς τὸν ὑποτασσόμενον, ἔχων παράδειγμα τὸν προφήτην Ἡλίαν, ὁ ὁποῖος ἐδίδασκε τὸν ὑποτακτικόν του, τὸν προφήτην Ἐλισαῖον, πῶς νὰ ἐκδιώξῃ διὰ τοῦ νοδὸς

τὸ ἄθλιον «ἐγὼ» ἀπὸ τὴν καρδίαν του.

Αὐτὸ τὸ «ἐγὼ» ὁδηγεῖ εἰς τοιαύτην καταφρόνησιν τὸν Μοναχόν, μέχρι τοῦ σημείου νὰ ἀφήσῃ καὶ τὸ Μοναστήριόν του. Καὶ σήμερον βλέπεις ὅτι ὅσοι ἔφυγον ἀπὸ τὰ Μοναστήρια, ἄλλη αἰτία δὲν ὑπάρχει παρὰ μόνον τὸ πανάθλιον «ἐγὼ», ἔνεκα τοῦ ὁποίου δὲν δέχονται τὴν παραμικρὰν συμβουλήν.

Ἐσὺ πρόσεχε, ὅπου σοῦ λέγομεν αὐτά, νὰ σκέπτεσαι, ὅτι αἱ ὕβρεις, αἱ ὁποῖαι γίνονται ἀπὸ ἀνωτέρους σου, εἶναι ἔπαινοί σου, καὶ αἱ φωναὶ καὶ αἱ στερήσεις φρούτων, ὕπνου καὶ λοιπῶν φαινομένων ἀγαθῶν τοῦ σώματος, γίνονται μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ καθαρισθῇ ἡ καρδιά σου. Καὶ ὅταν αὐτὴ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τοὺς κατάμαυρους σκώληκας τοῦ ἐγωισμοῦ, τότε διὰ τῆς προσευχῆς καὶ διὰ τῆς φυσικῆς ἀγάπης θὰ ἀνέλθῃ εἰς τὸν θεῖον καὶ πνευματικὸν ἔρωτα τοῦ Τρισυποστάτου Θεοῦ.

Αὐτὰ μὲ ἐδίδασκαν οἱ μακαριστοὶ Πατέρες μου, καὶ ἂν καὶ δὲν τὰ ἔχω ἐργασθῇ, ὅμως εἶμαι ὑποχρεωμένος ὡς Πνευματικὸς νὰ σᾶς τὰ ὑποδείξω διὰ τὴν σωτηρίαν σας. Καὶ σεῖς, ὅταν τὰ ἐργασθῆτε, θὰ καταλάβετε τὴν ὠφέλειαν καὶ θὰ ἀπολαύσετε τὴν θεραπείαν τῆς καρδίας σας.

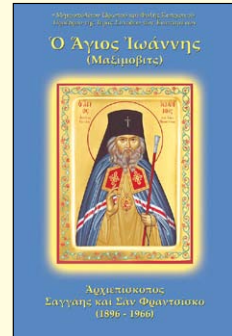
(*) † Γερομ. Χρυσάνθου Ἀγιαναννίτου, Γερωντικά Διδαχαί, τ. Β', ἐκδ. Ἱερᾶς Μονῆς Παναγίας Ὁδηγητρίας, Μῶλος Λοκρίδος, 2009, σελ. 184-185.

■ Έκδόσεις και Παραγωγές της Ἱερᾶς Μονῆς μας

† Μητροπολίτου Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανοῦ

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης (Μαξίμοβιτς) Ἀρχιεπίσκοπος Σαγγάης καὶ Σαν Φραντσίσκο (1896-1966)

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ σὲ β' ἔκδοσι τὸ πρὸ δεκαπενταετίας ἐκδοθὲν βιβλίον τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου μας κ. Κυπριανοῦ, μὲ νέο ἐγχρωμο ἐξώφυλλο, περὶ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Μαξίμοβιτς τοῦ Θαυματουργοῦ, τὸ ὁποῖο εἶχε ἐξαντληθῇ ἀπὸ καιροῦ. Περιέχει σύντομο Βίο τοῦ Ἁγίου, ἐνδεικτικὰ Θαύματα καὶ Διδασκαλίες του, ὡς καὶ τὴν Συνοδικὴ Πρᾶξι τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς Διακηρύξεως τῆς Ἀγιότητος τοῦ τοῦ ἔτους 1994.

● Σελίδες: 64 ● Σχῆμα: 14×21 ἐκ. ● Τιμὴ: € 1.

Νέοι Ψηφιακοὶ Δίσκοι (CD's)

– **Ἀριθ. 48: Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης (Μαξίμοβιτς) Βίος – Θαύματα – Διδασκαλίες.**

Τὸ περιεχόμενο τοῦ ὁμοτίτλου βιβλίου (βλ. ἀνωτέρω) σὲ ἡχητικὴ ἀπόδοσι. Διάρκεια: 79' 08".

– **Ἀριθ. 50: Ραδιοφωνικὴ Ἐκπομπὴ «Φῶς Ἰλαρὸν» - Κυριακὴ Δ' Ματθαίου.**

Ὑμνοὶ Ἀναστάσιμοι ἤχου γ' καὶ Θ. Λειτουργίας, ὡς καὶ Ὁμιλία τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου κ. Κυπριανοῦ (1993). Διάρκεια: 55' 07".

– **Ἀριθ. 51: Ὁ Στάρετς Ζαχαρίας.**

Ἡχητικὴ ἀπόδοσι ἐξαντλημένου ὁμοτίτλου βιβλίου τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου κ. Κυπριανοῦ (1983), μὲ ὕμνους ἀπὸ ζωντανῆς ἠχογραφήσεως στὴν Ἱερὰ Μονή μας. Διάρκεια: 79' 48".

⊙ **Γιὰ παραγγελίες ἀπευθύνεσθε:**

Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Κυπριανοῦ, Τ.Θ. 46006 – ΑΝΩ ΛΙΟΣΙΑ 13310
Fax: 210 2411080, E-mail: Kyprianos@synodinresistance.org

